

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanuelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

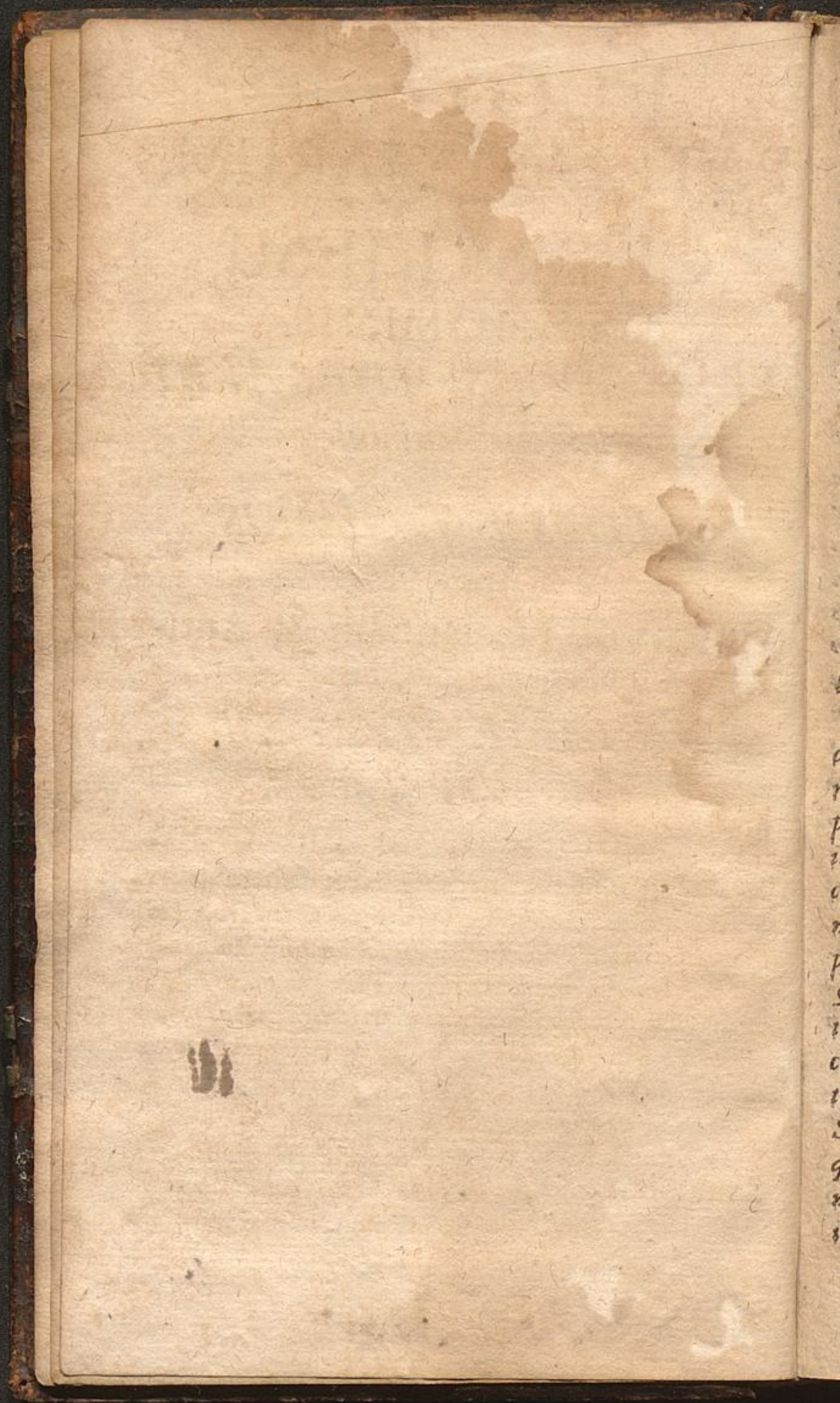
Giuglaris, Luigi

Francofvrti, 1684

Christus Jesus, Hoc est, Dei Hominis Elogia. Aloysii Juglaris, Niciensis è
Societate Jesu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

CHRISTUS JESUS,
Hoc est,
DEI HOMINIS
ELOGIA.
ALOYSII JUGLARIS, NICIENSIS
è Societate Jesu.

CHRISTO JESU,
DEO, DOMINO,
DUCI, AC JUDICI SUO,
ALOYSIUS JUGLARIS,
PRO FELICITER DEDUCTA
AD ANNUM CENTESIMUM
COGNOMINE SIBI FAMILIA,
SÆCULARE SACRIFICIUM
HECATOMBEM VERBALEM
HISCE CENTUM ELOGIIS
IMMOLABAT.

Anno à Partu Virginis M. DC. XL.

SA CRIFICIUM, quod unius sæculi respicit bene-
ficia, non aliud esse deceat, quàm Hecatombem.

Gratis hominibus, quales nos tua cogit esse Societas,
capitale piaculum fit, si quis annus sine sua victima fluxe-
rit. Mystam me tamen hæc non poscit occasio, cui Pau-
peritas, in uno bonorum votiva genere, in aliis necessaria,

interdiceret immolationis hujus impensas, Debitas summo
cuiquam Hierarchæ partes male occupat sacrificulus de Fla-
minum plebe postremus, qui ubi se diu torserit, è prom-
ptuario suo educere demum non aliud, quàm verba possit.

Qui nihilominus mei nostri medullam consilii tolerabis
remeritatem, quæ si dignitati non consuluit tuæ, necessitati
consulit meæ. Omnium & ipse notarum peccator forum

tuum declinare non sperans placere te mihi iudicem studeo.

Solennis hæc Reis industria, ut largitione aliqua suppleant,
quod equitati cause defuerit. Agnoscitur quedam in mu-
neribus vis venefica, quæ vel te Leonem jam factum possit

in veterem Agni formam transferre. Meum sane hoc,

) (2

quia

quia te continet, tibi vile non sit. Ne attendas in eo, aue-
 phrenesim ingenii supra suas vires audentis, aut infelicitate-
 tem facundia infra sensuum merita persistentis; Ubi te
 ipsum potes inspicere, non debes quae te circumstant scrutari.
 Pulchritudo tua libertatem hanc non relinquat speculato-
 ribus suis, ut tibi oculos in eam semel intenderint, torquere
 illos alio possint. Placare ista te debent, quia ea ipsa sunt,
 quibus tu olim Patrem placasti. Facere ut possis omnia,
 hoc non potes, ne tu idem ipse sis, quem laudamus. Non
 officiat precio muneris inurbanitas offerentis; Nam &
 ad aras videtur incruenta mactatus, etsi nihil accipias de
 mali sacerdotis virtute, nihil amittis de tua. Omnibus
 omnia factus es, malo etiam Poeta Mœcenas. Cave tamen
 ne eadem mihi lege decernas premium operis, qua olim in
 epistimo Rabulae laudatori suo Sylla, atque ita me muneris
 non quod de te dignum aliquid scripserim, sed ne scribam
 in posterum tam indigna. Nolim sejungas argumentum
 ab opere, quod sine te nullum est. Quidquid hoc vivit in
 libro, vivit ex te; Te illi si igitur subtrahas, adempta
 corpori anima cadaver fecisti. Cetera omnia ornatum
 omnem à forma, hoc unum opus, inversa naturae ordine,
 formam omnem accipit à materia. Licet Elogia hac Elo-
 gium à te nullum expectent, & is ego non sum, qui à te, qui
 solus Veritas, & non Assentatio es quod bene de te scripse-
 rim, audire confidam; Si quam tamen adhuc, pro singu-
 lari etiam in immeritis munificentia tua, mihi feceris optio-
 nem mercedis, felicioris ingenii electionem sequutus. Non
 aliam exigo, quam te ipsum.

MENS

MENS AUCTORIS IN HOC OPUSCULO.

AUDAX consilium hominis Deo Elogium scribere molientis. Non laudatur Divinitas per injuriam, quam illi utique palmarem infligit, quisquis de ea credat dignum aliquid promi posse. Encomium illi omne de conscientia Magnitudinis suæ; cætera, si quæ accipit, ejus magis tolerantiam, quam excellentiam produunt. Loqui citra piaculum de tanta Majestate vix possumus, cum & habeat notam impietatis vituperatio, nec vacat temeritatis suspicione laudatio. Christo verò quid opus Elogiis, cui stat pro Elogio Mundus ipse, tot levatus oneribus, tot auctus commodis, tot expiatus impensis? Elogia Christi sunt quæcunque honestè cogitamus, aut facimus humanum genus, laus nostra omnis redundat in eum, à quo lumen habemus, unde possumus recta perspicere, & robur, unde audeamus ardua superare. Ex quo ejus Encomiastes ad fluentia Jordanis factus est Pater, piaculare cœpit esse mortalibus idem sibi munus assumere. Ipsa Petri de Divinitate confessio non admissa, nisi quia veniebat à Patre; excepit injurias tacitus, præconia rejecit iratus, nec unquam durius increpiti spiritus desertores, quam cum de illo potiora jactarent; Ad eò peculiare sibi esse voluit, non aliunde, quam è cælo laudati. Assentationis organa dedignata Veritas est; timuit, ne periret aliquid de laudibus suis, si per ea ipsa ora transirent, per quæ tam multa mendacia laberentur.

Mihi nihilominus debitum verius est, quam consilium ista temeritas. Loqui sine culpa non possum, at nec possum sine culpa tacere. Non est innocens silentium debentis Deo facundiam, si quam habet. Par est, ut auctori suo pendant universa vectigal, nec id effugium relinquendum ingratis, ut excusare se possint, se Deo dignum aliquid non habere. Æternus Agricola

teræ nostræ, non nisi pro semine, quod commiserit exigit Messem; nec ab Anserē Luscinia Modulos, nec ab Ulula Acredulæ concentus expectat; Solitus nos ex tenuitate nostra non ex sua dignitate metui, magis quid possimus, quam quid debeamus attendit. Adde, quod usque ad laudem nostrarum tolerantiam patiens Deus est, cui displicere vix possunt, sola placendi voluntate peccantes.

Nec quia Christi gloria per Elogia nostra non crescit, ideo, aut ingrata illi sunt, aut inutilia nobis. Nescit Christus usque ad damna nostra suas laudes odisse; utur gloriam non quærat suam, eam per dispendia nostra non despicit; amat etiam quod sibi honorificum est, quoties id sit utile laudatori. Ad quid in eo thesauros omnes sapientiæ conderet Pater, si capitale esse debuisset ingenii suæ inde mendicitati remedium poscere? Cur prohiberentur ex hac eruere fodina pretiosissimos sensus qui meliores habere aliunde non possent? Mihi sanè durior nulla lex sit, quam quæ jubeat de eo uno tacere, de quo uno loqui prima mihi ambitio est. Non alium nactus parentem Gratia, non alium sortitus ducem Militiæ, in ejus Societate ab anno quarto decimo stipendia mereo; suppellex mea omnis, donum ejus est, & adhuc de alio, aut cogitare possim, aut scribere? Male vigil ut sim, nondum ita cœcutio, ut non intelligam, quam mihi non inutilis sit de Christo tractatio. Fasciculus Myrtæ, nullis amittit in manibus odorem suum; usu ipso suavitas ejus intenditur; quod contractatur frequentius, eò suavius halat. Ut facile afficimur ad ea ipsa, quæ scribimus, spero utique futurum, ut per exercitationem ingenii, accendatur voluntas, & ut æterna utriusque potentiæ commercia sunt, amor excitetur in corde, qui per recordationem assiduam præparatur in mente.

Quamquam, ut hanc mihi proponerem laborum metam, non tam electio, quam genius fuit. Ut alienum Natura me fecit ab iis, qui aut per calumniam insidiantur Virtuti, aut per assentationem vitiis lenocinantur, cum selegi præ omnibus, in quo esset utriusque vitij nulla capacitas, cum nec tanta sanctitas, convitio, nec tanta Veritas assentationi locum relinquat.

Nec negarim me in eo etiam egisse rem meam, quod perituro operi argumenti æternitate consului. Non hæc mihi de me opinio est, ut hæc diu victura confidam; quidquid tamen carpsit labor, supererit semper aliquid, quod vel ab invito laudetur, im-

pro-

probari poterit manus artificis, materies non poterit non probari. Qui scierit difficultatem operis multa in ejus gratiam condonabit Auctori. De Christo quidquid dixeris, infra debitum & meritum est. Sepeliuntur lumina, quæ feruntur ad Solem, & quæ de aliis dicta nitescerent, de Deo dicta vilescunt.

Hoc unum prodest in hoc scribendi genere, quod in alio plurimum obfuisse, rerum dicendarum notitia. Obscura sunt ingenii lumina, ubi caligo aliqua rerum est; Quæ narratione indigent, amittunt, dum explicantur, acumen. Phrygionum more telam supponimus, cui superinducamus ornatum. Cæretum primitiæ istæ sunt, quas suo sibi jure vendicatis, à quo sterile ingenium habuit; ut ad laudem usque fecunditatis proficet. Cave,

Lector, ne à primitiis maturitatem omnem exquiras. Acet-
bitatem, quam habent, titulus novitatis

excuset.

MONI-

MONITA AD LECTOREM.

CORAM te Reus à præceptis abstineo; moneo tantum pauca pro causa. Genus hoc scriptiois jam nosti. Nostro seu natum, seu renatum in seculo, pleraque nobilitavit ingenia. Periodos tamen qui quæris, & Latini medullam sermonis, aliam omnem officinam adito. Acutus videri qui vult, sæpè Latinus esse non potest. Libera Poësis hæc suis solum propemodum legibus vivit, vel cum Grammaticorum injuria tolerat plerumque barbariem. Ornatum omnem ex nitore luminum quærit, quæ vestire voluisse, tegere est. Mihi verò ratione argumenti venia aliqua major debetur. Tullii verbis præferri Christus vult sua; sacra historia profanam non uno in loco elegantiam rejicit. Amavi super acumina gravitatem, quum non semel à vocibus illis accepi, quæ cum ab Auctoritate Dei habeant pondus, graviores esse nõ possint. Cave ne opsonium
hoc

hoc panem putes. Genus hoc cibi, excitandis ingenis natum est, non pascendis. Nisi cum moderatione sumatur, nimium a vidis mentibus nauseam creat. Perpenduntur hæc, non percurruntur; ideo cum violentiam quandam legenti inferant, à quo, non quamcunque, sed omnem attentionem exposcunt, diù tolerari nō possunt. *Farta* *Laconis* *mis* oratio, quia minimum imitatur naturam; ut illam exhilarat prima illa specie artis, ita paulò post lædit, dum nihil illi obvium exhibet, sed omnia talia, ut nisi eruantur, non prodeant. Flores hi sunt, carpuntur per se singuli summis digitis, non tota immissa falce metuntur. Vbi unum, aut alterum delibatis *Elogium*, ne fastidire alia debeas, novam famem expecta. Scio, desideraturum te in hoc opere illud ipsum, quod ego, singulis videlicet *Elogiis* peculiarem imaginem, in quam divertere identidem oculos posses, meis ineptiis fatigatus. At juratus Christo Pauper, præter me ipsum nil habui, quod in Christi laudem impenderem. Id aliunde Christus expectet.

ELOGIORUM INDEX.

C hristus Iesus Dei filius ab aeterno.	1
A Coeli Caduceatore ejus nunciatur adventus.	2
Matris in utero Ioannem inuisit.	3
Nascitur in Bethleem Iudae.	4
Ortus ejus multiplici prodigio illustratur.	5
Auctus nomine carne minuitur circumcisus.	6
Novi sideris judicio innotescit Astrologis.	7
Advenis adoratur a Regibus.	8
Per Magos Herodem illudat.	9
Ejus causa Innocentium caedes.	10
Simeonis in Vlnis sistitur Deo.	11
Herodem fugiens exulat in Aegyptu.	12
Ejusdem inter Aegyptos commoratio.	13
Herode mortuo revocatur in Patriam.	14
Inter Doctores invenitur in Templo.	15
Vsq[ue] ad annum 30. lignariam exercet.	16
Ioannis Baptismate abluitur.	17
In Desertum secedens tentatur.	18
Secus Mare scholam aperit, & Apostolos vocat.	19
Nuptiarum hilaritatem miraculo geminat.	20
In Monte discipulos erudit ad sublimia.	21
Quinq[ue] panibus totidem hominum millia pascit.	22
Tempestates sedat, & ambulat super Mare.	23
Seipsum transfiguratur in Monte.	24
Magdalena amores honestat dum facit suos.	25
Samaritanae salutis fontes aperit.	26
Patrocinator Adultera.	27
Zacchaum vocat.	28
Cananae filiam curat.	29
Centurionem per servum lucratur.	30
Non habenti hominem ad piscinam occurrat.	31
Haemorrhousam a fluxu sanguinis curat.	32
E decem Leprosi novem experitur ingratos.	33
Ceco nato novam aperit diem.	34
Surdos facit audire, & Mutos loqui.	35
Filiam viduae suscitatur.	36

	Archisynagogi filiam in vitam revocat.	37
	Lazarum sororibus reddit.	38
	Ad Crucem triumphali pompa discedit.	39
	Negociatores è templo ejicit.	40
	In Bethania cœna unguentis perfunditur.	41
1	A Discipulo venditur.	42
2	Agnum cum discipulis comedit.	43
3	Convivarum suorum abluit pedes.	44
4	Novum suis de ipso convivium parat.	45
5	Hymno dicto in hortum discedit.	46
6	Crans sanguinem in sudorem liquefcit.	47
7	Dormientes increpat, & hostibus occurrit.	48
8	Osculo proditur.	49
9	A suis deseritur.	50
10	Accusatur coram Caipha.	51
11	Petrum respiciens solvit in lacrymas.	52
12	Vexatur per noctem.	53
13	Pilato sistitur, & accusatur.	54
14	Ad Herodem missus illuditur.	55
15	Ad Pilatum reducitur.	56
16	Flagellis ceditur ad Columnam.	57
17	Spinea redimitur corona.	58
18	Ostenditur populo, & exsibilatur.	59
19	Posthabetur Barraba, & condemnatur.	60
20	Crucem bajulat in Calvariam.	61
21	Nudatur vestibus.	62
22	Affigitur Crucè.	63
23	Rex Iudæorum inscribitur.	64
24	Medius inter Latrones.	65
25	Ejus calamitas cœlum tœcat.	66
26	Torquetur mali Latronis exitio.	67
27	Hilaratur boni Latronis salute.	68
28	Sitiens felle, & Aceto potatur.	69
29	Pro hostibus rogati.	70
30	Discipulum Matri, spiritum Patri commendat.	71
31	Anhelantis mortem clamor, & gemitus.	72
32	Desertum à Patre se queritur.	73
33	Inclinato capite moritur.	74
34	Mortuo tota parental natura.	75
35	Ex aperto latere manat sanguis, & aqua.	76
36		Ador-

<i>Mortui pendentis in Cruce mysteria.</i>	77
<i>E Cruce depositus tumulatur.</i>	78
<i>Epitaphium sepulto.</i>	79
<i>Sepulta Cruci Epitaphium.</i>	80
<i>Spinis, & ceteris dolorum ejus instrumentis Epitaphium.</i>	81
<i>Juda ejus Proditori Epitaphium.</i>	82
<i>Amorem suum colorat in Sindone.</i>	83
<i>Ad inferos descendit.</i>	84
<i>Redivivus surgit è tumulo.</i>	85
<i>Vulnera retinet.</i>	86
<i>Apparet matri, & mulieribus.</i>	87
<i>Apparet Mariæ Magdalena.</i>	88
<i>Apparet euntibus in Emaus.</i>	89
<i>Apparet discipulis in Coenaculo.</i>	90
<i>Apparet Piscantibus.</i>	91
<i>Ascensurus suis valedicit.</i>	92
<i>Ascendit triumphator in Coelum.</i>	93
<i>Linguarum imbrem pluit in suos.</i>	94
<i>Gloria sua Mundum implet.</i>	95
<i>Stephani Agonem stans spectat.</i>	96
<i>Saulum ex equo deturbaturus descendit.</i>	97
<i>Venientis ad Iudicium apparatus.</i>	98
<i>Iudex sedet in Valle Iosaphat.</i>	99
<i>E tribunali in solium migrat, ubi regnat in aeternum, & ultra.</i>	100

ELOGIUM

ELOGIUM I.
CHRISTUS JESUS DEI
FILIUS AB ÆTERNO.

Amicus Silentii Deus est,
Semel in tota Æternitate loquutus
Uno omnia dicit in Verbo.
Prima sui fœcunditate facundus
Ipsa sui conceptione fit parens,
Usque adeo in Dei filio
Nativitatem conceptio non præcedit,
Cur ipsum Concipi, Nasci est.
Ita patris fœcunditatem exhauriens,
Ut illi Fratrem dare non possit,
Unus cum sit,
Numeri damnum compensat.
Ipsa sui Apprehensione Comprehensio,
Ipsa Intellectione Loquutio,
Sapientia sine litteris,
Imago sine lineamentis,
Cum prodierit ante Luciferum,
Adhuc in splendoribus natus est.
Circa dissidium oppositus Patri,
Tota ab eodem accepta Substantia emancipatus,
Adhuc habet omnia cum illo communia.
Abavos, Proavosque ne quære.
Illi tota Nobilitas Pater est.
Antiquissimus genere Majores non habet;
Adeo esse vera Nobilitas
Sine majoribus potest.
Nunquam morituri Hæres æternus;
Viarum Domini initium idem, Et finis:
Adhuc nasci non cessans tot annos natus,
Quia semper Vivens est, semper spirat.

A

Mens

*Psalm. 61. vers. 12.
semel loquutus est
Deus, &c.*

*Generator enim à
Patre per notionem
sui ipsius.*

*Implicat enim dare
alium ab eo **DEI**
filium naturalium.*

*Numeri damnum
Proserpina pensas
Claud. de rapto.*

*Psalm. 109. vers. 4.
In splendoribus ante
Luciferum genui te.
Ex oppositione enim
distinctio persona-*

*rum.
Dicit enim. Mea
omnia tua sunt, &
tua mea sunt.*

*Nobilitas Dei, vera
nobilitas, & tamen
majores non habet.*

*Hic est Hæres, venite
occidamus eum.*

*Spiritus enim sanctus
à Filio præcedit, ac
Patre.*

Esais cap. 33.

Psal. 109. v. 1.
Speculum sine macula,
& imago bonitatis illius, Sap. 7.

Arius enim Verbum
creaturam dicebat.
Hæretici Grammatici.
Non enim procedit
per se ex cognitione
contingentium.

Tempus quo solent
Reges ad bella procedere,
vernum est.
Conceptio Christi die
25. Martii ex traditione
Ecclesia.
Aprilem memorant
ab aperto tempore
dictum.
Virga Jesse Maria
cum cæteris virgultis
in vere floruit.
Peperit enim Christum
die 25. Decembris.
Dies conceptionis
Christi circa Equinoctium
vernum.
Veritas à terra orta
est, & iustitia de cælis
prospexit. Ps. 84.
Gabriel interpretatur
Fortitudo Dei.
Fortitudinis autem
est, arumnis ultro se
abjicere.
Capacitas patiendi
non aliud quam
humanitas.

2
Meus & brachium Domini,
Cum omne in illo sit robur A' dextris est.
Sui Speculator & Speculum
Radios, dum accipit, reddens,
Non minus idè Patte contentus,
Quia avidus Matris,
Quam nascendo non potuit,
Renascendo quæsit.
Apage hinc, Ari, cum tuis;
Grammaticus enim ut sis,
Hoc nimis Anomalum Verbum est.
Omni Præsens & Infinitum in tempore.
Cum nullis regatur Casibus
Nullius esse ordinis potest

ELOGIUM II.
A' COELI CADUCEATORE EJUS
NUNCIATUR ADVENTUS.

Luc. cap. 1.
Mensis idem & tertis bellorum,
Et Cælo fœderum est.
Martio nomen Martis adimite.
Ex quo finem ejus
Nostræ Pacis initia consecrarunt.
Deputentur Aprilis dies,
Quibus tam ingens facta Cœlorum apertio est,
Virga Jesse,
Vel in Miraculis Naturam observans
Datura fructum in hyeme
Florem concepit in Vere.
Ubi facta dierum, & noctium æqualitas fuit
In terram usque redundavit
Ex Cœli æquitate Justitia
Ita diebus iisdem,
Et unus Sol in Ariete,
Et alius in Agno est.
Fortitudo Dei
Missa Deo quærere capacitatem patiendi,
Quia ad perditos venerat,
Legationem incipit à Salute.

Plenam

Plenam gratiã profitetur,
Et adhuc in ea Immensitati postulat locum;
Usq; adeo penetrabilis cum gratia Deus est.

Quanta potentia fœminæ,
Quæ mundum ea ipsa voce refecerit,
Qua olim est factus?

Quanta claritas,
Cui vel tanta lux obumbraret?
Prævenerat Legatum suum Deus:

Erat jam in Virgine Dominus,
In quam admitti filius postulabat.

Vix igitur humanissimo emisso
Divinissimum admissum in utero Verbum est.
Patendi studio merita virtutem pariendi,
Fœcunditatem Virginitati non prætulit,
Sed adjunxit.

Se tunc potissimum sui Dominam probans,
Cum Dei prædicaret ancillam,
Regum Regi, ut servus esse pateretur,
Præivit exemplo.

Impetrata facultate mœroris lætior Deus,
Nostri provehens, & sua non minuens,
In prædio mortis æternam seminat vitam.
Non ideo minus Nobilis, quia Homo novus,
Exclusos à cœlo miserans inclusus in utero,
Dilatate Charitatem didicit ex angustiis.

Sperate Mitiores Judicem Rei:

Cœpit aliquid habere, cui timeat.

Inhumanus esse non possit,

Qui tenacissimo glutino humanitati conjunctus,
Separabilis jam ab illa non est.

ELOGIUM III. MATRIS IN UTERO JOANNEM INVISIT.

Luc. cap. I.

tibi Deum conceperis
In Montana abeas necesse est.
Altissimus pati valles non potest,

A 2

Quas

*Ingressus Angelus
ad eam dixit, Ave
Gratia plena, Do-
minus tecum, &c.*

*Alludit ad illud.
Fiat, per quod facta
sunt omnia, & ad il-
lud, Fiat mihi secun-
dum Verbum tuum.
Virtus altissimi ob-
umbrabit tibi.*

*Ad illud, Dominus
tecum, benedicta
tu, &c.*

*Ecce ancilla Domini,
fiat mihi secundum
verbum tuum.*

*Ex Bernardo, Virgi-
nitate placuit, humi-
litate concepit.*

*Qui imperat sibi
servus undequaque
esse non potest.*

*Exempla Maria
ipsum etiam ad hu-
militatem moverunt
Deum.*

*S. Leo serm. 3. de
Nativ.*

*Caro prædium mortis,
in quo qui seminat,
metit corruptionem,
ex Apost. ad Gal. 6.*

*Homo novus apud
Latinos idem quod
ignobilis. Christus
autem dicitur homo
novus à Paulo. In-
duite novum hominem.
Vnio hypost. tenacissi-
mum glutinum, quia
quod semel assumpsit
nunquam dimisit.*

*Ambr. lib. in Luc.
Quo enim Dei plena
nisi in superiora cum
festinatione contem-
deret?*

*Prædictum ab Isaia,
Quod omnis vallis
implebitur, &c.
Maria Cælum sapa
à Patribus dicta.
Vide Theoph. Rayn. in
suo Nomenclat.*

*Deus inimicus otis
Nazareth Hebrais
idem, quod Civitas
florum.
Montibus ver ferius
aritur, quam campis.
Christus flos campi
in Canticis. cantic.
Contra Aristotelis, &
Philosophorum do-
ctrinam.
Exultavit enim in
utero Infans.
Alludit ad Choreas
Davidis coram Arca,
Maria autem ipsa
etiam Arca dicitur
passim à Patribus.
Christus Gigas exul-
tavit ad currendam
viam. Ps. 18.
Prodromus Christi
Ioannes.
Ex ipsius enim san-
guinibus corpus as-
sumpsit.
Ascendebat, quia
ibat in montana,
descendebat, quia
mundi Domina se
dermittebat ad obse-
quia se minoris.
Ecce enim ex hoc bea-
tam me dicent omnes
generationes.
Magnificat anima
mea Dominum, &c.
Exultavit infans in
utero meo, ait Eli-
zabet.
Maria vero, & exul-
tavit Spiritus meus.
Christus à beneficentia, ubicumq; sit, noscitur.*

Quas impleturus descendit.
Sursum gravitat Christus;
Eum qui gesserit pellitur ad excelsa.
In Cœli stare nescientis mores Virgo degenerat.
Ex quo Divinitatis Bajula
Cœlo successit.
Nimirum ubi Deus quiescit
Æternus est ad beneficentiam motus.
Jam non sola Nazareth Civitas florum est;
Incalescere Mundus cœpit;
Vernat vel in Montium horrote Flos Campi.
Primus Motor motus & ipse jam movet:
Desertur ad sterilem,
Et quem non videt oculus, Uterus sentit.
Iterum coram Arca Choreæ.
Ad tantam Morum harmoniam
Tales Choreæ.
Giganti præcurrere nemo potuerat,
Nisi qui inciperet tam maturè moveri,
Quia Cœli Classicum, Mariæ vox est,
Ea audita Prodromus liberatur ad cursum.
Deo consanguinea
Adhuc se cognatam hominum meminit.
Et ad Elizabeth ascendendo descendens
Ipsam difficultatem itineris,
Causam itineris facit.
Silentium abiciens Plena Verbo,
Beatam negare non ausa,
Quam omnes dicerent,
Sortem suam
Ipsa sui diminutione Magnificat.
Exultationis planè dies,
Cum in una Infans in utero,
In altera Spiritus exultavit in Deo.
Celati Christus
Nusquam minus, quàm in visceribus potest.
Ubi se non prodit, ibi non est.
Nullæ fatis cum latebræ tegant,
Qui beneficiorum suorum
Se & magnitudine, & numero detegit.

ELO-

Et tamen si quod est secretum in homine, viscera sunt.

5
ELOGIUM IV.
NASCITUR IN BETHLEHEM

JUDÆ.

Luc. cap. 2.

Dirigite viam vestram mortales.
Factus Deus Viator est,
Recta incedentibus occurrit in via,
Frumentum Electorum Maturum in palca,
Quia in terram bonam ceciderat,
Non expectavit Æstatem :
Quamvis æstas credi potuerit,
Sole inter Taurum, & Virginem stabulante.
Prostrato Deo, & in Carne captivo
Deditionem cogitat Cœlum.
Et Militiam jam non utilem bello
Feciale destinat Paci,
Daturus de seipso convivium homini,
In Civitate Panis.
Obsonia ne decissent. factus est caro :
Et qui ignem venerat Missurus in terras
Aptam concipiendæ flammæ materiem quærens,
Descendit in fœnum :
Ita Deus novam plane Metaphoram fecit in Verbo,
Quod à propria sede sua eo transtulit,
Ubi locus ei non erat .
Primus, qui cum bene ageret, lucem odisset,
Quia dici non poterat in lucem editus,
Natus in nocte,
Cum non haberet unde tegeretur,
Detectus non est,
Personatus ideo, quia nudus,
Inter feras cicures medius.
In nocte media,
Locum Virtutis, & moriens occupavit,
Et Nascens.
Fœcunditatem à Virgine
Sterilitas omnis edidicit ;
Flevit oleum scopuli,
Opobalsamum quercus ;

A 3

Acque

Christi divinitatem, quam nuditas.

Laus virtutis in medio.

Moriens inter latrones medios, & nascens in medio noctis, & in medio duorum Animalium.

*Non sine causa Me-
niti homines ut divi-
gerent viam suam,
ita enim inventuri
Deum erant viato-
rem factum.*

*Stabulum, in quo na-
tus, prope viam fuit.
Frumentum electo-
rum dicitur Christus,
Zach. 9.*

*Aliud cecidit in
terram bonam, juxta
parabolam seminan-
tis, Matth. 13. Marc. 4.
Luc. 8.*

*Æstiva signa inter
Taurum & Virginem.
Quare militia cœli,
& non alius commissæ
paci canenda cura.
Hoc est in Eucharis-
tia.*

*Bethlem interpretæ-
tio, Civitas Pacis, à
Hieron. & aliis Pa-
tribus.*

*Ignem veni mittere
in terram: Et quis
vole nisi accenderetur.
Luc. cap. 12.*

*Propria Dei sedes
cœlum, ex David.
Cœlum cœli Domine,
Qui malè agit, odit
lucem. Iohan. 3.*

*Erat enim ipse lux
vera, que illuminat
omnem hominem ven-
ientem in hunc
mundum.*

*Nihil enim hominis
oculis aque tegabatur.*

Alludit ad prodigia,
de quibus elogio pro-
ximo sequenti.

Christus natus propò
hyemale solstitium, à
quo majores fieri dies
incipiunt, & Argucia
est D. Ambr.

Cur Pastoribus ante
alios innotuerit.

Ecce Agnus Dei.

Joan. 1.

Consuetudo est altera
natura, ex Arist. 1.

Rhet. c. de jucundo.

Et habitu inventus
ut homo. Paul. ad

Philip. 2.

Spica Virginis Christus.
Inde frumentum
electorum.

Sol spicis coronatus
apparuit Baron. cap. 10
1. Christi ex variis.

In nuptiis coronari
soliti antiqui.

Christus panis vivus,
qui de caelo descendit.

Fons olei Romæ, ex
Orosio lib. 6. c. 20.

Alludit ad parabolam
de decem Virginibus.

Non enim veni pa-
cem mittere, sed gla-
dium. Matth. c. 10.

Isaia. c. 1. Plaga non
est circumligata, nec
fota oleo.

Engaddi vineæ floru-
erunt. Baron. ibidem.

Ara Cæli ex Suida,
Cedreno, & aliis.

Tres Soles Romæ visi
Baron. ex Plinio, &

Dione, ibidem.

6
Atque ita ab eodem Solstitio
Lux, & accrescere cœpit hominibus,
Et diebus.

Pastores Christus primas sibi oves elegit,

Decuit inter hos Agnum nasci,

Et natum ab his primum agnosci.

Discite assuetudo quid possit;

Quando Deus ipse

Humanitatis assidue frequentans actus,

Tandem habitu inventus ut homo.

Ita, in Deo etiam, assuetudo

Facta altera natura est.

ELOGIUM V. ORTUS EJUS MULTIPLICI PRO- DIGIO ILLUSTRATUR.

Spica virginis

Ubertatem hanc caelo fecit,

Ut Sol, ad Agni nuptias & ipse vocatus,

Spicis coronatus incessevit.

Videre homines spicas in caelo debuerant,

Si debuerant de caelo panem sperare.

Ministrat tellus oleum;

Ornate vestras lampades, Sponsus venit.

Omnes homines initiaturus Athletas

Tam multis inungendis

Materiem praepræat.

Non obdlexerant cicatricem vulnera nostra,

Quia circum ligata non fuerant,

Nec fota oleo.

Ideo curare illa qui ventt,

Fascias, & oleum secum affert.

Sensere vicinum Solem Engaddi Vineæ.

Eo in Tauto posito floruerunt.

Ara Cæli

Novos Romæ Sacerdotes annunciat,

Et ne Plebejo numi i dicata credatur,

Tima illi, in triplici Sole;

Lam-

Lampas appenditur,
Quam sit effeax Dei exemplum
Hinc conijce.

Lugens in specu,
Saxa ipsa crudivit ad lacrymas,
Coram illo egere aquæ tripudia,
Quem salutem prænoscerent
Positurum in Aquis,
Veritatis conspectum

Patî non potuere Mendacia;
Inde carui oraculum omne responsis.
Ipsismet simulacris vocem incluserat,
Tantæ admiratio Charitatis.

Suo Janus in templo captivus,
Sentit adesse sæculum Pacis.

Ejus foribus ab Augusto ter clausis
Cœli forēs aperit Deus.

Quas ne claudendas iterum suspiceris,
Clavem ipsam projecit in terras.

Illius usum nemo melius,
Quam bonus latro te doceat;

Eam versare si scieris,

Eris & iu hodie in Paradiso.

*Fons de novo Ormus in
specu Bethleem; ex
eodem, & aliis.*

*Imitari visa sunt sa-
xa scatebris suis la-
crymas Christi.*

*In Sacramento enim
baptismi posturus
salutis januam erat.*

*Oracula pleraque sa-
cuerunt, ex Niceph.*

*Christi charitas vel
ipsis Admirabilis
lapideis simulacris.*

*Iani forēs ab Augusto
ter clausa, ex Suet-
onio in eodem.*

*Christus clavem David
ex Apocalypsi, & ex
Isaie, cap. 22.*

*Illas enim bonus
latro aperuit: Luca
cap. 23.*

ELOGIUM VI.

AUCTUS NOMINE CARNE MI-
NUITUR CIRCUMCISUS.

Luc. cap. 2.

Venales sunt tituli potiores,
Sine sanguine non habentur
Pretiosissimum JESU Nomen
Tanti emitur,

Quanti & redimitur mundus.

Ita Deo, ne binæ quidem syllabæ

Gratis dantur,

Tandiu sine nomine,

Quamdiu sine vulnere

De Cœlesti Gymnade nobilis Agonista

Nudus in arenam ingressus

*Magna veritas, sed
odiosa torpentibus.*

*Emitur sanguine,
quo redemptus etiam
mundus est.*

*Iesus enim nomen
dissyllabum est.*

*Iesus ante circumci-
sionem Anonymus.*

*Nudus enim venit in
mundum, qui certa-
minum cavea defini-
tur à Chrystome.*

*Oleum effusum No-
men tuum, in Can-
ticis.*

*Fiebat animi cultro
lapideo circumciso,
Post Christum animi
inuisio hoc sacra-
mentum.*

*Hec emissio sangui-
nis unde necessaria
Christo fuerit.*

*Prima libamina
sacrificii cruenti
quod max complevis
in Cruce.*

*Alludit ad illud,
Vox sanguinis fratris
tui. Gen. cap. 5.*

*Servi stigmati in-
fima nota apud an-
tiquos.*

*In Calendis Ianuariis
innovabantur Ma-
gistratus, ut passim
apud Tullium, Ovi-
dium, &c.*

*Alludit ad Ange-
lum, qui portas He-
braeorum signatas
Agni sanguine in
Egypto (Exod. c. 12.
præteritis*

*Christus novus Janus,
antiquo major &
melior.*

*Corpus Christi, tem-
plum, de quo dicebat,
solvite templum hoc,
& post triduum, &c.*

*Veni gladium mit-
tere, Matth. cap. 10.
Via lactea fingebatur
à Poëta Heroum via
qua cælum ascen-
derent.*

*Verè Iesu socii qui,
Hoc est non terenti-
bus laborum viam
sed voluptatum, quas
Christus vel ab in-
fanzia declinavit.*

Oleo perungitur suo

Lapis Angularis

Lapideo cultro recisus,

Illud ita retudit,

Ut jam ad nihil utile redderetur,

Suos expertus ardores,

Non remitti frigore, sed intendi,

Tentavit an eos posset

Præpopera sanguinis emissionem minuere.

Per hæc sacrificii sui prima libamina.

Initiatus Sacerdos,

Voce sanguinis,

Quando nondum poterat guttulis,

Cæpit è terra clamare.

Stigmaticus servus amoris.

Nulla ejus imperia jam recuset.

Novum perditis statuens

Magistratum salutis,

Æterni sui consulatus auspiciis,

Calendas Januarias dedicavit.

Anni fores,

Ne percussori Angelo ultra paterent

Agni fuere sanguine liniendæ.

Janus Alter

Geminæ naturæ, non frontis

Præfectus mensibus,

Prima hac templi sui apertione

Nova bella portendens

Quia venit Gladium mittere,

Eum primum impulit in seipsum.

Lacteam ultra Cœli viam ne credas;

Eam qui primus ingreditur

Docet esse sanguineam.

Jesu socium nemo se jactet,

Qui hoc eodem itinere non incedat.

In diversa migrantibus nulla Societas,

Aut viæ esse possit, aut vitæ.

ELO.

ELOGIUM VII.
NOVI SIDERIS INDICIO INNO-
TESCIT ASTROLOGIS.

Matth. cap. 2.

Regno suo finem nequitia timeat;
Melioſem Mundo Dominum
Augur Cometa portendit.
Loquitur attendentibus Cœlum,
Et ignea lingua.
Pro tacente Verbo perorans,
Charitatis ſuæ nova Phænomena,
Primis prodit Astrologis.
Sine novo Phosphoro,
Oriri non decuerat novam diem.
Pulchritudinem ſuam
Projecerat verius, quam expoſuerat Deus,
Niſi illius unius ſpectandæ gratia
Novum Cœlo oculum condidiſſet.
Plebejus credi potuerat, Princeps luminum,
Si veniſſet ad tenebras ſine face.
Procedens tanquam ſponſus è Thalamo,
Hymeneos ſuos
Adducta de Cœlo Tæda nobilitat.
Quaſi fugitivum in terras Numen,
Accenſa Superi lucerna veſtigent,
Arcanorum Venatores emittos,
Ad Arcanum omnium maximum
Eruendum è ſpecu,
Ingentis illicio mercedis adducunt.
Stationes ſuas
Impune jam Cœli militia deſerit.
Quando non uni Deus cuſtodiendus eſt Cœlo.
Quem tantæ Genituræ
Præſiceret Dominatorem,
Niſi de novo condidiſſet.
Fruſtra natura quæſierat:
Neque enim horoſcopari par fuerat,
Aut Virginis filio Venerem,
Aut Matrem Pacis parenti,

A 5

Aur

Nullus è ſeptem planetis dignus fuit horoſcopari Maria ſecuri, & cur?

*Lucanus 1. Pharfal.
& terris mutantem
Regna cometem. Ideo
ita metuitur à Regi-
bus.*

*Stella hac cœli lin-
gua vocatur à Pa-
tribus.*

*Cœli enim enarrant
gloriã Dei, & ex
Pythagora, hac eo-
rum oratio auditur
ab attentis.*

*Phænomena, idem
quod apparentia.*

*Conjectura diei No-
væ ex Novo Phos-
phoro.*

*Nova ſtella, Novus
cœli oculus.*

*Abjecerat enim in
viliffimum locum,
hoc eſt ſtabulum,*

*Principibus viris de
noctè proferri ſolita
faces.*

*Hymenei cum tediis.
Ride Mythologos.*

*Alludit ad illud, ac-
cendit lucernam, &
verrit domum.*

*De muliere, qua
drachmam amiſerit.*

*Militia cœli habet,
& ipſa ſtationes ſuas,
à quibus ſine Deo
non recedat.*

*Deus enim erat in
Chriſto, & in terris
mundum reconciliã
ſibi Alludit ad Horo-
ſcopos, & genituræ
feri ſolitas ab
Astrologis.*

*Mercurius Deus
M. reatorum, & ideo
Mendaciorum.
Christus sol iustitia
cujus in pennis Sa-
nitus.
Cur descenderit in
terras fides hoc novit.
Cecinerant enim An-
geli, & in terra pax.
Obsides à disidenti-
bus dantur sanctita-
pate.*

Aut Constantiæ Lunam,
Aut Saturnum Lætitia,
Aut Clementiæ ultorem Jovem,
Aut mendacem Mercurium Veritati.
Ex quo solem habetis in Terra, Mortales,
Vobis ultro sidera cælum cedunt.
Date vulgato Pacis Nuncio certam fidem;
Inde nulla bella vos petant,
Unde tales obsides accepistis.

ELOGIUM VIII.
ADVENIS ADORATUR A RE-
GIBUS.

*Soli, & dici Patria
oriens, unde Magi
venerunt lumen
querere.
Fingunt passim Poeta
Lunam & stellas
trahi à Magis, ut vi-
dere est apud Luca-
num, Senecam, &c.
Calcaria enim in
stella modum for-
mantur.
Angiportus Beth-
leem portus salutis.
Honoris gratia ab
Ephëbis honorarius
preferri solita Regi-
bus facies.
Angeli Ministrato-
rii Spiritus Ephëbi
Dei.
Vt enim patet ex
textu, quamdiu fue-
runt Hierosolymis
non apparuit stella:
Vnde Mox videntes
illam iterum gavisi
sunt.
Christus enim Hiero-
solymis moriturus.
Qui malè agit, odit
lucem, Ioan. c. 3.
Filius tenebrarum erat Herodes, qui turbaretur ad nova lucis exortum.*

Matth. cap. 2.
Qualis sit in Mundo nox, conjice,
Quando vel in Oriente positi diem quærunt.
Artes suæ Magos destruunt;
Trahere Sidera assueti
Trahuntur à Sidere.
Impellit ad iter flammeum Calcar,
Et ad portum salutis solventibus Cynosura,
Laborem solatur, ac dirigit.
Ne despiciabiles Deo Reges putates,
Ephëborum suorum Nobilissimum.
Jubet ad se de nocte venientibus
Facem præferre.
Cautus ille tamen, ac solers,
In Regione hostium,
Tecta facie personatus incescit.
Temerare se timuit illius Urbis aspectu,
In qua periturum præsenferat,
Quem recens Natum nunciabat.
Malè agentibus, noverat,
Omne lumen invisum;
sed illud potissimum, quod è Cœlo.
Tenebrionum in Aula
Luce destituti cæcutiunt.
Nec satis, quem interrogent, vident,
Ubi tamen Dei oracula sunt,

Tanta

Tanta nox esse non potest.
 Ut certa ut illum via non pateat.
 Advenisse Judicem Mundi,
 Novo argumento probat improbitas,
 Dum turbatur.
 Aliis sacrificii,
 Sibi Parricidii locum designans,
 In idem cum pietate votum consensit,
 Invenire & ipsa Deum volens,
 Quem nisi inventum perdere non speraret.
 Edocti, malo suo, Nobiles Advenæ,
 Christum quærentibus,
 Quam noxia sit omnis apud impios mora,
 Herodis abjecta beneficentia
 Iterum divinam merentur,
 Ad agnoscendam tam obscuro genitum loco,
 Quam habuerint necessitatem luminis, vident.
 In muneribus describentes quem colerent,
 Dei Thesauris inventis
 Suos abiciunt.
 Curare Mortuos venientem,
 Myrrha carere non decuit.
 Sperare Christus cœpit amores hominum,
 Ex quo & ipse potuit Aurum dare.
 Odoratus Pater est suavitatis odorem,
 Ubi, quem misisset in terras ignem,
 Thus attigit.

ELOGIUM IX.
 PER MAGOS HERODEM ILLUDIT.

Matth. cap. 2.

Nisi curari metueres, Effrænis Bellua,
 Domini stabulum non timeres,
 Schosa Regum Præsepe fit;
 Ibi vere Regnandi artes docentur,
 Et felix nimium, qui tanti Præceptoris
 Non verba solum, sed & vagitus intelligat.
 Cautus tamen, Herodes, ut es,
 Præsepe declina;

Pecu-

*Erat enim apud Iu-
 daeos scripturarum
 scientia. Unde inter-
 rogati respondent:*

*In Bethleem Iuda.
 Sic enim dictum, &c.
 Turbatus est Herodes,
 & omnis Hierosolyma
 cum illo.*

*Ite, & cum invene-
 ritis, renunciate mihi,
 ut & ego veniens ad-
 orem eum, revera de
 illo perdendo cogitans.*

*Amiserunt enim
 stellam, quam diu cum
 Herode fuerunt.*

*Et ecce stella, quam
 viderant, antecede-
 bat eos, usque ad
 veniens, &c.*

*Hoc est genitum in
 antro, & in Præsepi.
 Aurum, thus, Myr-
 rham Regiis, homini-
 que, Deaq. Turben.
 Præsb.*

*Myrrha condienda
 cadaveribus adhibi-
 ta, ut patet ex sepul-
 tura Christi.*

*Aurum enim se-
 quuntur homines, &
 vulgus amicitias uti-
 litate probat.*

*Cavere stabulum Do-
 mini proprium bestia-
 rum indomitarum.*

*Vere regnandi artes,
 humilitas, & man-
 suetudo: dictum enim
 beati mites, quoniam
 ipsi possidebunt
 terram.*

*Herodes hic fuit omni-
 scelerum genere nota-
 rissimus, ut constat ex
 Iosepho, & Evang.*

*Hæc est in loco bestiarum
proprio.*

*Stoliditas Herodis
quanta vel in ipsa
vafritio sua.*

*In somnis enim moniti
ne redirent ad He-
rodem.*

*Grassatorum enim
proprium obsidere
vias.*

*Nobilium animarum
Regia, Dei conspectus,
quamdiu autem sunt
in hac vita, peregrin-
nantur.*

*A Christo enim re-
ferre non possunt, nisi
Thesuros, quibus ille
abundat, qui Pietatis,
sapientia, &c.*

*In eo enim sunt om-
nes Thesauri sapienti-
æ, & scientiæ ab-
scconditi ad Coloss. 2.*

*Fugit enim, quia
Hierosolymis non
apperuit.*

*Longæ enim Regibus
manus sunt.*

*Herodis veneficia
pestima illius artes.*

*Quis enim divinet
Somnia, nisi Daniel
aliquis?*

*Redeuntibus enim in
Regionem suam non
legimus apparuisse
ultra stellam.*

Chrysol. 152.

Pecudem te Mundus notat ex moribus
In fœno si viderit,
Te illi hominem ultra probare ne spera.
Quid ad te reduces, latro purpuratus, expectas?
Publica nequitia tua est;
Ipsimet dormientes
Te somniant Perduellem.
Quam stolidus sis, vel hinc conjice.
Aliorum somnia
Tuis sunt sagaciora consiliis,
Grassator ut sis, viam omnem non nosti;
Illam in primis,
Per quam in regionem suam
Nobiles animæ revertuntur.
Nulla spes Prædæ te pascat;
A' Christo venientibus
Sola pietas Thesaurus est,
Quam furari, vel si possis, non vis.
A' tuis cætera secura sunt manibus,
Urpote apud illum relicta,
In quo Thesuros suos omnes,
Deus ipse custodit.
A' Sidere suo Reges
Didicere te fugere.
Hierosolymis illud ubi te vidit, cyanuit.
A' tam malo Principe,
Ne in ipso quidem, tutum se credidit Cælo.
Tibi cum Magis res est,
Veneficia non proderunt tua.
Ut ad omnia Tyrannus vigil intendas,
Inventa responsa sunt,
Quæ ut te lateant, somniantur.
Cælum ipsum,
Ne clientium suorum fugam videas,
Quam illis prætulerat facem extinguit.
Dum ipsum quodammodo exterruisti, tã ferus es.
Te ille non ut evaderet,
Sed ut non videret, aufugit.
Victorem te dicerem,

Nisi

Nisi Deum scirem
Parthorum quoque more pugnare.

ELOGIUM X.
EJUS CAUSA INNOCENTIUM
CÆDES.

Matth. cap. 2.

Orta Veritas est, Aula turbatur.
Scit illa nomen hoc Regibus non placere.
Sol noster nonum menssem fixus in Virgine,
Vindemiam sanguinis excitavit.
Instat ab Herode Pueris bellum :
Nam solis hominibus
Decantata in terra Pax est.
Criminosam videti facit Innocentiam,
Deus præsens :
In hoc illa peccasse deprehenditur,
Quod in diebus Herodis
Non horruerit lucem pati.
Visus in oriente Cometes
Cui micet innocens,
Si vel ipsis portendit Innocentibus necem ?
Nisi fortè consultius sit opinari,
Flammam hanc rudibus animis:
Recti ad Deum itineris Duce[m] datam.
Proh quam belligerum Regem
Habes, Juda ?
In tanta Pace ne torpeat,
Sibi fingit hostem, quem petat.
Et, tu, Herodem aliud, quam larvam putes,
Quem exterrendis populis natum vides ?
Quam non stabile impiis Regnum est,
Cui timetur etiam ab Infante perniciēs !
Ardentes animæ
Moras corporis non tulerunt.
Anticipant virtutibus blandimenta,
Vulneribus oscula.
Ne quid haberet eum Deo cōmune Rex impius,
Huma-

*Deus enim plerumq[ue]
ad instar Parthorum
fugiendo, quam resi-
stendo gravius affigit
vulnus hostibus suis.*

*Christus Veritas, dicitur
enim, ego sum via,
veritas & vita, &
David, veritas de
terra orta est.*

*Per novem annos
menses fuerat in
Ventre Virginis.*

*In signo autem Virgi-
nis stante sole.
Vindemiales veniunt
dies.*

*Alludit ad illud, &
in terra Pax homini-
bus, & non pueris,
quos dicere homines
non solemus, licet &
ipsi sint.*

*Fugiendum enim
ab innocentibus fue-
rat tam noxii capitis
Regnum.*

*Cometes indicare soles
non solum Regnorum
finem, sed etiam cla-
des populorum.*

*Scire enim rectam in-
cælum viam non po-
tuerant, quam Chri-
stus nondum ape-
ruerat.*

*Sub Octaviano enim
in cuius annos Hero-
di Regnum inciderat
erat pax summa.*

*Larvis enim terrere
solemus pueros.*

*Stabilis Regnum impii, ejusdem cordis esse non potest, quod quasi mare servat.
Ioa ad verbum Chrysol. serm. 153.*

*Exiit humanitatem
factus inhumans,
barbarus.*

*Hæc enim ejus im-
manitas vulgabat
mirifice adventum
Christi ut notant
SS. Patres.*

*Præconium Christi
non loquendo, sed mo-
riendo confessi sunt.
Pro mari rubro, in-
tellige copiam effusi
sanguinis.*

*Omnes enim qui in
cælo sunt, Reges sunt.
Unde dicunt, fecisti nos*

*Deo nostro regnum, & Regni Consortes non patetis; cælo inserendus non es,
adoraturi Agnum in
Apocalypsi, coronas
panunt. Sinus Abra-
am, locus Infantium
proprius antequam
Christus eos secum in
cælum assumeret.*

*Nolebat Deum secum
qui volebat omnino
solus regnare.*

Humanitatem exiit,
Statim ac illam induit Deus.

Ita vecors, ut illius serviret gloriæ,
Cujus inhiaret ruinæ,

Ne ab ullo taceretur, quem ignorari voluerat,
Tot laxavit infantibus ora, quot vulnera.

Decoloravit purpuram suam,
Qui eam tinxit in sanguine;

Et in novo mari rubro
Pharao alter elusus,

Dum unum perdere Regem voluit,
Multos fecit.

Petfide? Si à folio te Deus amoveat,
Quo migrabis?

Regni Consortes non patetis; cælo inserendus non es,
Ubi nemo de populo, omnes Reges.

Infantes odisti; Abrahæ sinum ne spera;
In regione sua sunt,

Eos inde non fuges.

Te recusaret & Erebus, si carnificæ non egeret,
Nusquam esse debueras,

Qui Deum, qui ubique est, non vis tecum.

ELOGIUM XI.

SIMEONIS IN ULNIS SISTITUR DEO.

Luc. cap. 2.

Mori nemo timeat,

Nisi qui nondum viderit Deum.

Fluento Salutis applicitus

Præcinit sibi Olor inferias,

Manumitti se postulans,

Cum meliorem sisti Domino servitri videt.

Authorem salutis positum in ruinam multorum,

Experitur primus ille, qui prævidet.

Tantæ Majestatis oppressus est pondere,

Qui eum in ulnas accepit.

Quidni

*Olim autem dictum
erat à Deo, non vide-
bit me homo, & vives
Exod. 33. Christus flu-
vius egrediens de
Paradiso.*

*Historia de Cygni
cantu notissima. Ta-
lem autem Simeonem
vocat ob cantum.*

*Positus est hic in
ruinam multorum,
& in signum cui
contradicetur.*

Quidam dimitti rogaret in pace,
 Parari gladios præsciens,
 Qui ipsam etiam animam pertransiret?
 E Senis tripudio Dei gaudia conjice;
 Plura hic sæcula, quam ille annos
 Mariæ victimam expectarat in templo.
 Per assuetas fletibus Turtures
 Nostra Gaudia redimuntur.
 Adeo nihil vile Deo est,
 Quod lacrimam sapiat.
 In Pullis columbarum
 Agnoscere vult author, muneris, sine felle.
 Tacere nesciunt
 Quibus tanta Verbi sit copia.
 Spiritus veritatis
 Pythonissas & ipse cœpit habere,
 sed sobrias, sed innocentes.
 Anna altera Samuelem secundum expectans
 Eruat vaticinia Deo plena,
 Ebria tamen videri & ipsa ne possit
 Tam longa præmisit Oestro jejunia.
 Ex occurso Mariæ nemo non proficit,
 De Sacerdote fit Oraculum Simeon;
 Acceperat ante responsa, nunc dabat.
 Non visurum se mortem jam credit,
 Quia post Christum nulla jam est.
 Divinans Pueri genium,
 Vates emeritus,
 Illum crucis, cruciatuumque memoria
 Quibusdam quasi blandimentis exhilarat.
 Licet nondum cum flagello
 In templum venerit JESUS,
 Ex nunc vendentes, & ementes, abite.
 Post Mariæ oblationem
 Nauseare cætera Deus cepit.
 Habete vobis oves, & Boves,
 Columbas, & turtures;
 Uno ille contentus est Agno,

Et etiam ipse animam pertransibit
 gladius.
 Expectans consolationem
 Israel, & Spiritus Sanctus erat
 in eo.
 Turtures Animalia
 Flebilis.
 Vi darent hostiam,
 par turturum, aut
 duos pullos columbarum.
 Columba enim scelerare
 dicuntur.
 Et accepit eum in
 ulnas suas, & benedixit
 Deum, & dixit, &c.
 Pythonissa mulieres
 veriloque apud antiquos
 in pretio.
 Anna Samuelis mater
 credita ab Hebræis
 ebria, cum assidue
 oraret ad Dominum
 in templo. Reg. i.
 Festum quo colitur
 hoc Mysterium, Ipa-
 penton à Grecis, occur-
 sus dicitur à Latinis
 Patribus.
 Responsum acceperat
 Simeon, non visurum
 se mortem.
 Miratus enim est o-
 lim per prophetam, &
 Mors, ero Mors tua.
 Prædixit enim Si-
 meon Passionem
 Christo, & inde Ma-
 riæ dolores.
 Bis enim Christus su-
 gavit à templo ven-
 dentes, & ementes.
 Tunc enim potissimum
 dicere potuit.

ELO - Quid mihi multitudo
 victimarum vestrarum?

Christus enim solus is fuit, in quo sibi bene complacuit.

ELOGIUM XII.
HERODEM FUGIENS EXULAT
IN ÆGYPTO.

Matth. cap. 2.

Magorum aurum accepisti, mi JESU.
Herodis ad te illico ferrum trahis,
Inter homines,

Et aurum, & pacem tueri.

Quando tibi non licuit, cui licebit?

Periculum tuum prope cœlites monuit,

Ne quibuscunque se fidant.

Qui longa olim

Cum agentibus vigilias miscuere colloquia,

Nunc nonnisi sopitis apparent.

Ne infanticida te tollat,

Jubetur Pater te tollere;

Nec ulla aut hyemis ratio habetur, aut noctis,

Quod arceres utramque Sol præsens.

Agnoscit Ægyptus

Ex Maria comite novum Moysen;

Prodigia non plagas expectet;

Virga Jesse clementior Virga est;

Licet ipsa etiam serpentes voret.

Illata sub tactum cadentibus tenebris damna,

Luce tractabili rependuntur,

Nec est qui timeat Primogenitis suis,

Quamdiu inter eos est Primogenitus Dei.

Novo lumine Pharos accensa

Toti rutilat spectabilis Cœlo.

Nunc vere mundi Horreum Ægyptus est,

Quando jam pinguia mundo alimenta custodit.

Non iterum ad Josephum accurrite,

Quotquot in regione vestra

Non habetis annonam.

Exul ut sit & ipse,

Tali præpositus Domui ditare vos potest.

Et iudice beneficiis, Regio,

Quæ non profecisti flagellis.

Ut Nilo hæctenus multa debueris,

Herodi

Post adorationem, &
accepta Magorum
munera, videns He-
rodes, quod illusus
esset à Magis, capis
savire.

Ex quo periclitare
Christus capit, usi
sunt Angeli cautiis,
& difficiliter se terris
fidere, Magis enim
& Ioseph nonnisi in
somnia apparuerunt,
cum antea miserent
cum vigilantibus pa-
storibus longa collo-
quia.

Tolle Puerum, & ma-
trem ejus, & fuge.

Accepit Puerum, &
matrem ejus nocte, &
secessit in Ægyptum.

Maria Soror Moysis
in exodo celebris.

Virga Moysis Ægy-
ptius metuenda.

Virga Jesse serpentes,
hoc est Diabolo vo-
rat.

Christus lux erat, &
in carne palpabilis.

Vnde dicebat, palpato
& videte, &c.

Primogeniti Ægy-
ptiorum una nocte
deleti ab Angelo per-
cussore. Exod. 11.

Pharos turris, in qua
nocturne accensa faces
navigantium iter
regunt, Alexandria
in Ægypto. Pln.
in Paneg. Trajani.

Alludit ad Ioseph
Patriarcham, & ejus

industriam Ægypto perutilem, cum esset præpositus Domui Pharaonis. Familia
Novi Ioseph, Maria & Iesus.

Intentatu illi olim per Moysen à Deo. Sola enim Ægyptus non irrigatur à cœli
Gala 3. v. 11. Ista cap. 66

Herodi nunc debes omnia,

Cui Deum debes.

Derivavit in Ægyptum fluvium pacis,

Cui se se aggerem opposuit in Judæa.

Felices Populi,

Quibus aliquis extra hortos natus est Deus.

Ex Aris pellite Crocodillos, & capas;

Numina lacrymarum hæc sunt.

Illis ciendis genita, non placandis.

ELOGIUM XIII.

EJUSDEM APUD ÆGYPTIOS COMMORATIO.

Matth. cap. 2.

Grave quidxiã ne formides, Ægypte,

Ascendit Dominus Nubem levem,

Jactare posthac erubescet

Pluviam non debere te cælo;

Effusa super te nubes est,

Fœcunditatem, quam dare Nilus non poterat,

Accepisti.

Coram Arca Dagonæ tui corruunt,

Et in cineres soluti

Sepulcra, non aras exposcunt.

Ifidi & Ofiridi dies luctuum instat;

Ninivitarum exemplo

Coram novo Jona operuere se cinere,

Aguntque sine victimis longa jejunia.

Qui sequuti estis errantes,

Resipiscentes sequimini.

Exultat futuræ spe frequentias solitudo;

Virtutem, unde mox Ascetas alliciat

A Petra, Magnete cordium attrahit.

Audet jam se supra Urbes efferre,

Ex quo in iis Deo locum non esse

Compertum est.

Sperat novum Deo populum alere,

Cui jam novum de cælo Manna custodit.

Regnaturum in arbore

B

Arbor

Manna Christus, & ipse enim erat panis vivus, qui de cælo descenderat factus

omnibus omnia.

*Declinabo super
eam quasi fluvium
pacis.*

Juvenalis de Diis

Ægyptus loquens.

Felices populi, quibus

hi nascuntur in

Hortis Dei. Hi autem

erant Allia & cepa,

præterea Crocodilli, de

quorum lacrymis no-

tissima historia est.

Isaia c. 19. Ecce Do-

minus ascendet super

nubem levem, & in-

gredietur Ægyptum.

Accipit enim fecun-

ditatem omnem a

Nilo.

Alludit ad historiam

Idoli Philistinorum,

quod corruit coram

arca fœderis, Reg. 1o

cap. 5.

Isti, & Ofiris Ægy-

ptiorum Numina.

Juxta prophetiam

Isaia. c. 19. commota

sunt, & corruerunt

simulacra Ægypti.

In cineres enim reda-

biti Dii quandam

pœnitentiam expri-

mebant.

Omnia traham ad me

ipsum ait Christus.

Nec enim fuit Chri-

sto locus in bethleem.

Vide Baronium ante

primo Christi quæ

dicat de signis qua

acciderunt in ejus in

Ægyptum fuga.

*Arbores diem totum
transseunti curvasse
se Christo. Vide
Baron.*

*Dis enim soluti in
cineres quoddam
holocaustum videri
poterant.*

*Urbanam animam
vestem Tertullianus
vocavit pulchritudi-
nem corporis, ad cu-
jus imitationem ita
de amicitate Æ-
gypti loquimur.*

*In terra nova ger-
mina, in aquis novas
scatebras.*

*Variis enim affectu
supplicis, eum reti-
nere invito Deo ejus
populum vellet.*

*Ægyptus semper
inimica Judæis, ut
patet ex sacra
historia.*

*Non enim nisi post
obitum Herodis resti-
tutus est patria
Christus.*

*Quia non potest par-
tem habere cum im-
pio & Hypocrita.*

*Regnum mortis su-
per omnes homines
non patitur Hero-
dem solum in Judæa
regnare.*

*Post diuturna enim
tormenta tandem
sublatus è medio, ut
narrat Iosephus in
sua historia.*

*Prævidit hoc ille,
Unde per aliena ses-
perra lectum suo pa-
ravit. Vide Iosephum.*

Arbor unaquæque
Præoccupare curat obsequiis.
Ut exaltari cum illo possint,
Sese singulæ abjiciunt coram illo.
Demereri tantum hospitem
Tellus assentantiæ intendit,
Cui ipsosmet immolat Deos suos.
Horrore posito in Urbana veste se sistens,
Exeunt attem omnem, qua placeat.
Nusquam non florida,
Ipsammet Nazareth exhibet in Ægypto.
Datis in elemento quolibet ludis
Non abstineret à vi,
Nisi magno suo malo didicisset alias
Inferri illam Deo non posse.
Cave, Judæa,
Insensæ tibi regionis insidias.
Non qua facilitate pellitur.
Eadem & reducitur Christus.
Illum, nisi Herodem amiseris, non acquires,
Reges duos tellus una non capit.
Regnare Herodes cum Christo non vult,
Christus cum Herode non potest.

ELOGIUM XIV.
HERODE MORTUO REVOCA-
TUR IN JUDÆAM.

Matth. cap. 2.

Fugasti novum Regem, Herodes;
Añhuc tamen solus in Judæa non regnas.

Regnat mors tecum;

Imo vere etiam supra te.

A te illa didicit,

Regni non tolerare consortem.

Gaudere potuit nemo te vivo,

Mœrere nemo te mortuo.

Quod serò percas id unum est,

Quod quæxi de te præfica debeat.

Pexduel-

Perduellis tumulum caveto, Viator;
Sicit adhuc saequinem Bibax Cinis.
Geminavit Judæi lætitiã unum Pascha;
Una cum Agnis

Immolatus etiam lupo est.

Ut quid egerit scias,

Quid quisque sit passus, interroga,
Nunquam Herodes innocens,

Nisi cum talem

Ab Innocentia deleta denomines,
Domui suæ non mitior, quàm alienæ,

Suo facto se capitalem confessus,
Similitudinem sui punivit in filiis.

Hæc tota illius justitia est, quod se oderit;

Hæc tota bellica gloria,

Quod arcem pietatis inter ubera expugnavit.

Pueri animam quærens

Qui suam perdidisset,

Quam tandem exhalaverit nescias,

Cum neutram habuerit.

Nunquam minus felix,

Quam cum assequutus votorum apicem,

Ita solus regnavit,

Ut regnaverit etiam sine Deo

Quem tamen collegam noluisse

Judicem passus,

Mundum magno monstro,

Aulam magno propudio liberavit.

Arcano ab igne dolosos solutus in cineres,

Suppositas Erebi prunas fovet.

Thesauros Iræ qui quæris

Hoc sepulchrum effodito.

Nunquam luculentius habet illa depositum.

Innocentiæ hoste deleto

Refflorescit in Nazareth innocentia.

Ingentia lucro amittit Judæa Regem,

Pro quo recuperat Deum.

B a

ELO-

Quod sequitur, est
veluti Epitaphium,
& sepulchralis in-
scriptio pessimi Prin-
cipis.

Mortuus Herodes
prope Pascha, ex Iose-
pho, & ex eo Baron.

In Paschate immo-
latus Agni à Iudeis.

Quo sensu dici Hero-
des innocens possit.

Ut dicti apud Roma-
nos Numantini, à

deleta Numantia,
& Africani ab

Africa subacti.

Nonnullos enim è fra-
tris suis barbare per-
didit, adeo ut dice-
ret Caesar, in domo

Herodis satius esse
porcum esse, quam

filium. Vide Egesip-
pum & alios.

Chrysol. serm. 152.

Erat is qui quærebatur
animam pueri, &c.

Mortuus exorsus non
minus sibi, quam aliis.

Hoc est cum fugato
Christo visus est jam

solus regnare.

Deus enim non re-
gnavit, ubi regna-
vit ambitio, Avaritia,

&c.

Pessimo principe
nullum majus in

mundo monstrum.

Ebullierunt enim
illi viscera, & prope

vivus exarsit, ut ha-
betur ex historicis.

In sepulchris condi se-
lebant Thesauri.

Defuncto enim He-
rode rediens Christus

habitavit in
Nazareth.

ELOGIUM XV.
INTER DOCTORES INVENITUR
IN TEMPO.

Luc. cap. 2.

*Educatio animi insti-
buita propter errantis
directionem naturæ.
Partes optimorum
parentum recta fi-
liorum educatio.*

*Qualis fuit Maria
domus : in qua fa-
ctum est ut iretur sa-
cundum consuetudi-
nem in Hierusalem
ter in anno.*

*Contra quod peccant
parentum plerique.
Vixit hoc intelli-
gerent omnes qui
amant.*

*Dicebat Macrobius
ideo mundum dici
Dei templum, ut
quisque illud ingre-
ditur, sciat ritu sibi
vivendum Sacer-
dotis. Multo magis
Maria domus tem-
plum Dei dici debuit.*

*Ter in anno volunt
auctores ascendisse
Mariam & Ioseph in
templum, in Pascha-
se, in Pentecoste, &
in Scenopegia.*

*In Pentecoste etiam
ablata primitia
frugum.*

*Trieterica vocat, li-
cet hac non fierent
ter in anno, sed tertio
quoque anno.*

*Intenti enim orationi,
& cultui Dei non ani-
madvertunt in tem-
plo absentiam Christi.*

Ita enim saepe decipiuntur amantes.

Et summa ingenti dolore quæsitus per triduum.

Licet educatio negligi in Christo potuerit,

In quo humanam omnem culturam

Divinitas naturæ prævenerat ;

Deesse tamen partibus suis,

Nec Maria potest, nec Joseph vult.

In moratissima Domo,

Æterna consuetudo est Dei cultus.

Indicti à pietate labores

Ibi ne primæ quidem condonantur infantiaæ

Parentes optimi

Quamdiu filiis mores non dederint suos

Nihil dedisse se reputant ;

Nemo enim summe diligitur,

Nisi cui amicus optatur Deus.

Licet Domi templum Maria habeat,

(Nullibi magis præsentem numine,

Coram quo ipsa & Maritus, nobiles mystæ,

Perenne ex se ipsis immolant holocaustum,

Imminente tamen popularibus festo die,

Venire properat publicæ pietatis in partem.

Et sane quod Pascha celebrati dignè potuit

Sine Agno ?

Aut quæ Pentecoste sine oblatione primitiarum

Telluris Virginæ, sed fœcundæ ?

Hæc habuit Trieterica

In quibus exhilararet se totam Pietas Christi.

Toto emisset anno tres dies,

Quos, non destitutus Mattis solatio.

In domo Patris transigeret.

Omnis debita ad Dei cultum attentio,

Ne tantis quidem indulget Parentibus veniam,

De tanti Pueri custodia cogitandi.

Ab affectu decepti suo.

Quia illis adhuc aderat præsens in corde.

Non nisi sero cognoscitur ab oculis aufugisse.

Nunquam,

Arripit sine ulla proferat culpa,

Nunquam, aut minori piaculo amissus,
 Aut majori solertia quæsitus est Deus.
 Amicus solitudinis non creditur miscuisse se turbæ,
 Unde nec de illo turba rogatur.
 Suspiciatum quempiam miror,
 Potuisse Jesum pro alio, quam pro Patre,
 Tam bonam Matrem deserere.
 Inter Cognatos inveniendus non fuerat,
 Qui ab iis quandoque fugam suasurus,
 Salutarem doctrinam si tradidisset præcepto,
 Destruisset exemplo.
 Atqui ultra triduum non meruere torqueri,
 Qui talem nullo demerito jacturam incurrerant;
 Errorem quærentium prodit inventio:
 Docet hæc publicam Mundi Victimam,
 Male alibi, quam in loco sacrificii vestigatam;
 Nec bene creditum, omnis centrum sapientiæ
 Alius, quam Doctorum in medio, latebras habuisse.
 Gemit sub loquentis Pueri Majestate
 Seniorum tumor oppressus;
 Seu modestiam interrogantis,
 Seu auctoritatem respondentis, attendant,
 Tot suspiciunt in illo monstra, quot verba;
 Ut mundum tamen utilius ad salutem erudias,
 Descende, mi Jesu, de Cathedra,
 Et esto subditus Matri,
 Me sapere non doceas,
 Quamdiu non docueris obedire.

Nunquam minori
 piaculo, quia nullo.
 Christus non quæsitus
 in turba, sed solum
 inter cognatos, &
 notos.

Disturus enim erat,
 veni separare hemi-
 nem, &c. & inimicis
 hominis domestici
 ejus, Matth. c. 10.
 Locus ubi inventus
 Christus est, docuit
 ubi & quarendus
 fuerit.

Christus publica
 Mundi victima ob-
 tulit se sacrificium
 pro peccatis.

Omnis enim sapien-
 tia tendit ad Chri-
 stum tanquam cen-
 trum.

Invenere illum in-
 ter Doctores interro-
 gantem.

Proprium Christi
 docere id, quod in
 Mundo didicerat,
 hoc est obedientiam,
 teste Paulo.

ELOGIUM XVI. USQUE AD ANNUM TRIGESI- MUM LIGNARIAM EXERCET.

Luc. cap. 2.

Itane igitur,
 Lux mundi, in mundum veneris, ut lateres?
 Nobis natus, tibi cur vivas?
 Thesaurus ignoratus neminem ditat,
 Et lucerna sub modio
 Demeretur lumen quod habet, quia nulli dat.

Lux venit in Mun-
 dum, mundus autem
 eam non cognovit.
 Parvulus enim natus
 est nobis. Ex Isaia
 & Angelus ad Pa-
 stores, natus est
 vobis, &c.

B ;

Celata

Nemo accendit lucernam, & ponit sub modio.

Paradisus enim Christi, & locus deliciarum Maria locus item omnis eruditionis.

Encyclopedia circulus artium liberalium quibus eruditur adolescentia.

Eruditio enim hominum, vel vana, ut Poetarum, vel mendax, ut historicorum, vel plena ignorantis, ut Philosophorum.

Pythagoreorum Ti rocinium quinquennale silentium.

Ita vocat incarnationem Chrysologus. Caelum & terra transibunt, verba autem mea non praeteribunt.

Ait Petrus ad Christum, verba vitae aeternae habes.

Ephemerum id, cuius duratio est unius solum diei.

Antonomaſtice Christus vocatus Magister, ut passim in Evangelio.

Doctrinam scilicet de abnegatione sui & animi demissione Nihil enim difficilius homines exiunt, quam seipsos.

Adorant enim se ipsos magis, quam idolum quodcumque mortales.

Artes Christi, ut iugum Crucis si res hominibus leve.

Celata virtus sterile bonum est,
Proditā & admiratores parit, & amatores,
Atqui omnes Domi habens in Marte delicias.

Eas alibi renuis vestigare,
Supplet tibi Athenæum Maria.

Cujus assidua contemplatio,
Encyclopedia est,

Non alia fuit in terris eruditio
Cognitore te digna;

Ideo præ hac, aliam omnem literaturam contemnis

Male loqui vel si velis, non potes;

Qui ipse probitatis es Verbum;

Adhuc tamen novus è cælo Pythagoricus,
Sextum taces quinquennium.

Negotium Æternitatis

Præcipitandum in extremo non fuerat.

Rei magnitudinem apparatus minor non decuit

Quæ semel sancita retractanda non forent.

Attentionem hanc præviam meruere.

Æternæ vitæ Verba.

Quidni postea sis depræhensus habere?

Facile peritura nunquam ita diu concepisses,

Cum Ephemerum nihil sit,

Nisi quod parit impetus.

Mundi Magister

Doctrinarum tuarum difficilissimam

Proponens primam,

Uni Dogmati annos triginta,

Aliis ita multis, tres duntaxat assignas;

Quia qui in schola tua didicerit scire nescit,

Facile demum cætera doceatur.

Alia omnia philosophari per se homines poterant;

Demissionem honestaret,

Præter Altissimum, nemo.

Idololatriam sui dissuadere mortalibus

Minor non suffecisset auctoritas,

Vitæ difficultatibus otium persequutus,

Cum de Parentum posses sudoribus vivere,

Nutriti maluisti de tuis.

Levigatus singulis Cruces,

Ligna

Lignarius faber ex Figulo,
Ad dolabras accumis.

Tractat idem manus, quod animus.

Labores tui omnes, vel à ligno sunt, vel in Ligno.

Quando talem conducere Operam licet,

Ne negligite opportunitatem.

Extruendæ vobis domus æternæ mortales.

Ubi Majus illi otium est,

Minori pretio excitetur ad opus.

Exercere sine metu, fatigari nescias vires;

Hæc ipsa Deo irreverentia, sacrificium est.

Id unum meminertis,

Fabri hujus diurnam mercedem

Non aliam, quam vos esse.

ELOGIUM XVII.

JOANNIS BAPTISMATE AB-
LUITUR.

Matth. 3. Marc. I. Luc. 3.

Qua per Joannis hortamenta,

Qua per exempla tua,

Homines in aquas alliciens,

Ingenii tui penitiam profitentibus,

Non levem salutaris cujuspian fraudulentæ

Suspicionem fecisti.

Qui jam apud te designaveris hominum piscatores,

Provide præparas illorum sagenæ nobilem prædā.

Ignorant te adhuc Navicularii Tyberiadis,

Et jam illorum in gratiam

Terrenum animal fieri jubes aquaticile;

Ne desit unquam lucri materies

Excuntibus in capturam,

Illis frequentiam Urbium,

In elementum piscium transfers.

Mergis & tu bona Mater, Achilles tuos,

Quos omni cuperes securos à vulnere;

Iis solidandis quælibet tibi Lympha styx est.

Vindicasti pœnitentiam ab omni prorsus infamia,

Dum Reorum virtutem,

B 4

Justitiæ

*Figulus enim olim
visus est fuisse Deus,
cum in creatione
hominis lutum tra-
ctaret in campo
Damaseno.*

*Peccatum enim, quod
summum est Christi
labor, ab arbore, de
cujus fructibus
Adam comedit.*

*In cælo enim perennis
Christo Sabbatum est.*

*Amat enim Deus
nos operam suam
exigere, & adhibere
in commoda nostra.*

*In premium enim
collocata nobis opera
est, Fili prabe mihi
cor tuum.*

*Prædicabat Joannes
baptismum peniten-
tiæ, ad quod suo ex-
emplo populos invi-
tauit etiam Christus,
Venite post me, fa-
ciam vos piscatores
hominum.*

*Hoc est, Apostoli qui
in Mari Tyberiadis
vacabant retibus.
Turba enim multa
confluebat in Jor-
danem ob baptis-
mum Joannis.*

*Alludit ad fabulam
Thestis, quæ mer-
gendo sæpius Achil-
lem in Styge invulne-
rabilem illum fecit.
Pœnitentia enim
videtur semper quo-
dammodo peccatum
supponere.*

*Complementum,
quia dixit Christus,
sine modo, oportet nos
implere omnem justi-
tiam.*

*Videns illum venien-
tem ait Ioannes,
Ecce Agnus Dei, ecce
qui tollit peccata
Mundi.*

*Nobilitavit enim
Sacramentum, quo
iungi voluit.*

*Ad illud, cuius non
sum dignus solvere
corrugiam calcea-
menti.*

*Ego magis à te debeo
baptizari.*

*Sacramentum Ioan-
ni sterile, & gratia
non facundum, ut
definitur in Triden-
sino, quod Christi so-
lum Sacramentis fa-
cunditatem hanc
tribuit.*

*In baptismo regene-
ramur, & simus nova
creatura, Vnde &
assumimus novum
patrem.*

*Audita illico vox de
caelo: hic est filius
meus dilectus.*

*Alludit ad ritus,
quibus baptizari
Christiani solemus.*

*Catecumeni olim
& nunc etiam in
baptismo albis in-
dui vestibus.*

*Apertum caelum hic
dicitur, & non fra-
ctum, ut notant
Patres.*

*Hec est charitas,
quam niniam vo-
cat Paulus, videtur*

anim non ipsum solum peccatum, sed & peccati similitudo Deum dedecere.

Iustitiæ complementum fecisti.

*No centum remedia admittis innocens,
Et cum sordes non habeas, quas relinquas in aquis,
Habes quas ab aquis asportes.*

*Inter hædos positus, adhuc Agnus describeris,
Et dum tua deponere fingis peccata.*

Tollere proderis aliena

Acceptum à Joanne Verbis honorem,

Illi cum fœnore factis rependens,

Abiectum infra calceamentorum corrigia,

Supra tuum usque elevas caput.

In demissionis studio parem non ferens,

Honorificam obedientiam detrectantem

Jubes se tibi servum magis probare,

Quàm Æmulum.

Sterili tingeris sacramento,

Qui omni jam plenus gratia

Egere fœcundo non poteras.

Quandoquidem baptismus homini

Nova regeneratio est,

Ne quid tale suspicaremur in tuo,

Monemur illico voce de cælo

Non mutasse te Patrem.

Initiari vis iis ritibus,

Quibus tuæ nos authorare militiæ destinasses;

Accenso circa te novo lumine

Fidejussor te Spiritus levat è fonte;

Qui dici in posterum debeas clarè pronunciar,

Et Catecumeni suo concolor.

In Albis & ipse, utpote Columbam indurus,

Totam divinitatem suam pro te vadem exhibet.

Ad spectaculum plane novum in terris,

Aperto cælo omnè se superum vulgus effundit.

Cum vix credant, quæ vident,

Suas Jordani propius admovent faces

Rati majus non esse Charitatis diviniæ miraculum,

Quàm quod fontium gerere personam potuerit.

Stupidus es, quisquis hoc ipsum non stupes:

Homo injurius famæ suæ,

Tibi (jure) monstri sit loco;

Quanto

Quanto æquius Deus
Quem voluisse sordidum fingere, destruere est.

ELOGIUM XVIII.
IN DESERTUM SECEDENS
TENTATUR.

Matth. 4. Marc. 1. Luc. 4.

Quia Energumenum mundum invenit,
In oratione, & jejunio Christus
Curare illum aggreditur,
Viaticum probitatis jejunium est,
Sine illo ne quidem Dei filius
Ingressus est viam suam.

Ductus à Spiritu, qui in perniciem carnis exhibat,
De bono Palæstrita in domo Mattis
Optimus in Eremito factus est miles,
Amoturus ab urbibus urbium obsessorem,

Occasione pugne
Illum quam potuit ab illis procul abstraxit,
Amat emeritus Agonista
Victoriam, non theatrum;

Jejunium non reputat,
Quod admirantium approbatione se pascit,
Illius unius ambit oculos,

Cujus à manibus coronam expectat.
Nunquam minus solus, quam cum solus,
Contubernio Divinitatis suæ felix,
In sanctarum cogitationum summa frequentia,
Solitudinis rædia non agnoscit.

Stat illi pro cibo, solius abstinentiæ sapor;
Ipsamet illum querela ventris impinguat;
Post se pugnaturo per exempla parat auxilia;
Cogitat unde veris clypeis vana tela retundat,
Et artes, quas difficilius sit invenire,

Quam vincere,
Vel impediatur, vel eludatur
Ingerit adversario
Divinitatis suspicionem jejunium;
Majorem homine reputat.

B 5

Quem

Omni enim imper-
fectio destruit conco-
pitum Dei.

Energumenum Mun-
dus, quia malignis
absessus spiritibus.

Ex Chrysologo. serm.
de jejunio: & S. Leo
ait jejunium fuisse
semper cibum virtu-
tis.

De Gracii dictum,
quod essent boni pa-
lestrita, sed mali mi-
lites.

Demon enim in ur-
bibus dominatur
propter fraudes, &
cetera Urbium
vitia.

Ipsamet enim sibi
sufficiens Theatrum est.
Hypocritarum jeju-
nium, non jejunium.
Et pater tuus, qui
videt in abscondito,
reddet tibi.

Adversus rædia so-
litudinis, qua ha-
buerit remedia Chri-
stus.

Saginaturo enim di-
citur voluptate pa-
tientia à Tertulliano
lib. de pat.

Ex Hieron. in hunc
locum.

De Liguribus ait
Florus. Quos diffici-
lius fuit invenire,
quam vincere.

Ex Chrysologo. serm.
12. de jejunio, &c.

*Ex eodem serm. II.
Habeat enim spe-
ciem miserantis illa
propositio lapidum.
Dicitur olim serpenti
à Deo, Terram com-
edes, Sana autem
antique terra est.
Catena in hunc lo-
cum, ex Hieron.
Respondit enim, ac si
esset homo non Deus,*

Ex glossa ordinaria.

*Funambuli enim in
edito loco, & coram
populo se exercent,
Mitte te deorsum.
Greg. hom. in
Evangelium hoc.
Hac omnia tibi dabo,
si cadens adoraveris
me.
Maxim. Taurin.
serm. 1. in Dom.
Quadrag.
Idem serm. 2. ubi
supra.
Et Angeli ministra-
bant ei.*

Quem à ventris servitute liberum videt.
Famis importunitatem importunus expectat,
Et invidiam miseratione colorans,
Dunis gaudentem, oblati iridet lapidibus.
Religio Christi est, minuere Dæmoni cibum suum.
Quem damnatura ab initio meminit,
Ut terram comederet,
Rejicit illū legis testimoniis, non potestate virtutis
Ut sic plus honoraret hominem,
Adversarium plus puniret,
Qui non quasi à Deo.
Sed quasi ab homine vinceretur.
Instaurat novo astu prælia versipellis;
Ad alta deducit quærens præcipitio locum
Quem præstigiatores non potuit,
Studet funambulū facere,
Dum in Pinnaculo Templi
Ad indecoros eum saltus sollicitat,
Non vindictam.
Rogatus ut caderet, qui displicuisset ascensus.
Invidens liberalitatem, quæ donaret non sua.
Agit sermone pugnam, peragit Majestatem victoriam.
Spiritus nequam, quasi ab homine victus obmutuit,
Quasi à Deo jussus abscessit.
Cælo, milita, Lector,
Ut & tu, cum Christo habeas annonam è cælo.

**ELOGIUM XIX.
SECUS MARE SCHOLAM APERIT,
ET APOSTOLOS VOCAT.**

Math. 4. Luc. 6.

*Erant hi loci Athe-
is, à sua quinque
philosophorum secta
frequentati.
Schola Christi nullis
definita limitibus,
utpote in aperto
litore.*

Continete vos Stoa, peripato, Lycæo,
Qui pro legitimis Philosophiæ partibus
Spurios adoptatis errores.
Publico gaudet Veritatis Magister,
Et scholam generis capacem humani,
Ne quis se causetur exclusum,
In litore aperit,

Philo-

Philosophandum, etiam sine pallio est;
 Vel nudi præoccupate Cathedras Piscatores,
 Andream tamen, & Petro,
 Quia utriusque prævisa Crux est,
 Apud Amasium Crucis nemo primas ademerit.
 Est hæc hæreditas Domini filii merces,
 Et nullius magis quam Primogeniti.
 Ne reficite lacera Patris retia, Zebedæi;
 Nova querenda sunt.
 Ubi extra mare piscandum.
 Invento secus littus Thesaurum abunde ditati,
 Quæ ultra per artes pauperum lucra poscatis?
 Surgas & tu de Throno avaritiæ,
 Callidus Trapezita;
 Eger & Deus rationum suarum censore,
 His præsertim diebus,
 Quibustam multos hominû salutis sumptus impedit,
 Stertat in pluma deses Nobilitas;
 Summis donis delicatos Deo bajulos non apponit
 Ingenia intentus ornare non genera,
 Mores muneratur in homine, non majores.
 Acturus ipsi omnia,
 A solo patientiæ usu laudatos assumit.
 Antagonistas Dæmonum
 Non nisi severa educit è Gymnade.
 Humanis prius laboribus exercitos voluit,
 Quos indefessos cuperet in divinis.
 Mollium humeris æger imponendus
 Mundus non fuerat;
 Nec par erat à bono Patrefamilias,
 Alios præfici gregi suo custodes,
 Quam qui assiduis pridem assueti vigiliis
 Tyrocinium patientiæ posuissent.
 Disertis oratoribus bona causa non eguit,
 Nec emeritis bellatoribus, doctrina pacis.
 Excludit & divites philosophia hæc professores,
 Ne haberet latrocinii speciem salutis negotium,
 Si qui Crælos ad Itri sordes abjiceret,
 Videri posset venisse
 Spoliare potius homines, quam ditare.

Quam

*Pallium propria
 philosophorum no-
 ta, ut Tertull. lib. de
 Pallio.*

*Virique enim in
 Cruce mortui.*

*Amor Crucis An-
 dreæ hæreditas, ut-
 pote primogenitus
 Christi, & ante alios
 vocatus: Unde non
 miram, si moriturus
 in Cruce diceret, O
 bona Crux.*

*Sequere me ait Chri-
 stus, & habebis the-
 saurum.*

*Ars piscatoria, ars
 pauperum.*

Vocatio Matthæi.

*In triennio scilicet
 prædicationis suæ,
 & passionis.*

*Cur nobiles non vo-
 caverit, sed plebejos.*

*In rebus quæ vires
 nostras excedunt,
 agit omnia Deus.*

*Cum eo enim collu-
 ctatio est, teste Paulo.*

*Non est nobis
 colluctatio, &c.*

*Chrysol. serm. de S.
 Andrea.*

*Apostoli pastores
 Gregi Christi & ideo
 assueti vigiliis ab
 initio, utpote pesca-
 tores quorum labor
 ferme nocturnus.*

*Cur divites non ele-
 gerit Christus. Dice-
 bat enim: Vendite,
 quæ possidetis.*

*Ex Chryſoſtomo ubi
ſupra.*

*Miſit eos binos, &
binos ante faciem
ſuam.*

*Chryſol. ſerm. 170.
Binos mittabat, ne
deſtituta ſingularitas,
aut negaret, ut Pe-
trus, aut fugeret,
ut Ioannes.*

*Ecce ego mitto vos
ſicut Agnos in me-
dio luporum, nolite
portare ſacculum,
neq; peram. Luc. 10.
Licet non interdixe-
rit, non monuit ta-
men ut ſarrent.*

Quanquam bonorum erat illa translatio,
Non jaſtura.

Triumpho ſui curram tracturos,
Ante faciem ſuam binos, & binos diſponit.

Jugum ſuum, ſuave illud quidem,
Sed adhuc jugum.

Tolerabile facere ſtudit ſocietate trahentium,
Ad latrones ituros, eſſe ſine ſarcinis jubet;
Peram, & ſacculum providentiæ ſuæ ratus injuriam,
Utriuſque uſum ſevere prohibet.

Debet ipſe pro ſe laborantibus alimenta,
Quæ cum ubiq; præſens ubique poſſit opponere
Ad quid in iis ferendi conſuetudinem tolerare?

Interdicit & baculum,
Qui vult regere ſolus quos dirigit,
Et ſpem dandi non alii patitur inſiti, quam ſibi.

ELOGIUM XX.

NUPTIARUM HILARITATEM MIRACULO GEMINAT.

*Ante Chriſtum
unaquæq; res plures
habuit Deos, ut fuſe
Auguſt. de Civ. Dei.*

*Chriſtus raro admo-
dum cum felicibus,
cum miſeris fre-
quens.*

*Miraculum hoc di-
citur à Ioanne pri-
mum ſignorum
Chriſti.*

*Zodiacus Soli noſtri
totus è ſignis, non
Herculeis, ſed ſuis.
Præſentia Chriſti
magnum convivii
condimentum.*

*In nuptiis Cani ſolita
Epithalamias, &
adhibiti tibicinet.*

Ioan. cap. 2.

Qui aliam omnem mundo divinitatē ſuppleverat,
Supplere & nuptiis debuit Hymenæum.

Abundè docturus homines

Qualiter in adverſis ſe gerant,

Præbere ſe quoque debuit normam in Proſperis;
Ne odioſum fietet mundo numen,

Si contubernium haberet perenne cum miſeris,
Cum felicibus nullum.

Sol noſter ſuo jam eminens in Zodiaco.

Vindemiæ hilaritatem primo fecit in ſigno.

Sedet Magiſter temperantiæ in convivio,

Et conſecrans honeſtam celebritatem,

Quam tolerat,

Dignitate præſentiæ ſuæ,

Epithalamium ſponſis ſupplet ampliſſimum.

A ſuavitate comedentis.

Geminatur obſoniis condimenta.

Etiſi nulli ſint vocati Cantores,

ubi

Ubi Jesus & Maria est.

Cœlestem omnia sapiunt harmoniam.

Sed ut apud homines

Inequitat omni gaudio suus dolor,

Et ibi potissimum prœditur,

Ubi magis dissimulatur paupertas,

Vel apud sobrios, in cœna media, vinum deest.

Ad aram indigentium Pincerna decoctor

Accurrit.

Ante Mariam pudendæ calamitatis nemo fit con-
sciis.

Quia quæ per illam non exponuntur Filio mala,

Remedium vel nullum habent, vel serum,

Subirasctur hominum amantissimus,

Quod rem ita noxiam multis exigatur producere;

Desiderari tamen vinum pati non potest,

In quo ad inducendam sanam mundo ebrietatem,

Suum propinare sanguinem destinasset.

Eruditur Mater, non læditur responso duriore;

Memor quæ indiderit filio viscera.

Ex illorum inspectione,

Certa futuræ benignitatis captat auspicia.

Præter obedientiam nihil Ministris injungit,

Quam solam subdere homini Deum posse.

Abundè didicisset experta.

Jubentur vasa, & aqua parari,

Ne gementur sine necessitate miracula;

Et quia nunquam avaritiam redolent,

Dei dona,

Cum una sufficere fortasse Hydria

Convivis potuerit,

Liberalissimo Domino,

Adhuc paucæ sunt quotquot adsunt.

Facturus olim è vino sanguinem.

Gaudet experiri potentiam in minore prodigio;

Et ut quæ ageret supra naturæ ordinem,

Ed scires omnia tendere;

Ut Sacramento suo fidem omnem astrueret,

Credibile illud facere,

Vel in primo conatus est signo.

Differ, Architrachias,

In nuptiis enim et-
iam pauperes splen-
didi videri curant.
Maria Ara indi-
gentium.

Deficiente vino dicit

Mater Iesu ad eum,
vinum non habens.

Et dicit ei Iesus.

Quid mihi & tibi
mulier? nondum
venit hora mea.

Ex vino fit sanguis
Christi in Eucharis-
tia.

Hoc est viscera misera-
tionis, & pietatis,
ex quorum inspe-
ctione constabat itota
Haruspicina sua.
Dicit ministris.

Quodcumque dixeris
vobis, facite.

Cum potuerit Chri-
stus & vasa, &
aquam creare.

Ut patuit etiam
cum pavit turbas.
Vipote sobrius.

Erant ibi Hydria
sex, & impleverunt
eam usque ad summum.

Et modo, quo dicit
Plinius, radimenta
natura lilia facere
prædiscens.

Mysterium enim
creditu difficilimum
Eucharistia. Unde
ut constat ex Aug.
Non proponebatur
Neophitis, nisi post
baptismum, & da-
cebatur secretum
Christianorum.

In

*Ego sum vitis, &
vos palmites.*

In convivium Augustius admirationem.
Ubi vitem, cujus nos Palmites sumus, agnovetis,
Mirari desines
Tam lapidum ab illa vinum venisse.

ELOGIUM XXI.
IN MONTE DISCIPULOS ERUDIT
AD SUBLIMIA.

Matth. cap. 5.

*Vident turbas ascen-
dit in montem, &
cum sedisset, &c.*

*Se contemptos pu-
rassent, si ab eo essent
rejecli, non sic cum
relicti.*

*Et accesserunt ad
eum discipuli ejus.*

*Eructabat enim ab-
scondita à confitua-
tione Mundi.
Hic enim dicitur
fuisse Mons, in quo
ascendit.
Constantia symbo-
lum sessio.*

*Origo hac Christi
guttur.
Hi enim ambulando
philosophantur.
Sermo Christi totus
de beatitudine, de
qua inter homines,
magna litigia.*

*Alludit ad sessiones
Conciliorum quales
sunt Tridentino, &c.*

Vulgare dogma ne crederes,
Quod enodandum mundi Magister assumit.
Promiscuas multitudini fidere illud recusat.
Ne tamen Doctrinae reverentia
In contemptum cederet turbæ
Neminem à se ausus repellere
Omnes studuit declinare.

Auditores suos

Non numerat bonus orator, sed ponderat.
Sat illi magna concio Piscatores duodecim,
In quibus tamen omnes mundi Tribus crudiat.

Sublimia loquuturus

Parem argumento Cathedram exigens
In ipsam Thabor summitatem ascendit.

Monet advenas locus

Ne quid humile sapiant,

Situs vero ne quid instabile.

Soli sine fragore profluunt divinae torrètes sapietia;
Vel cum ab originis suæ sublimitate labuatur,

Imitantur soni moderatione silentium,

Peripateticus Christus non est,

Nec philosophia ejus ambulatoria;

Disciplina quietis traditur a sedente sedentibus;

Nec enim ea est de Beatitudine quaestio,

Quæ hominibus in eam unam intentis
Cursum, & non per otium debeat enarrari.

Utiliori argumento dedicari non potuit,

Hæc Orthodoxi Senatus sessio prima;

Pat fuit ante omnia

Anathe-

Anathema dici universæ mundi sapientiz,
 Et vulgatissimam de felicitate Hæresim,
 Opposito veritatis decreto damnari;
 Præcipiat crudelem indolentiam Stoicus,
 Indulgeat Bacchanalem licentiam Epicurus;
 Beatitas est illa saxorum, bestiarum ista,
 Et neutra Dei eadit in Theses,
 Quæ totæ solis pene pro miseris stant.
 Debent æumnæ hoc privilegium Christo,
 Quod felicitatis humanæ definitio sunt.
 De illius bonitate manavit,
 Quod jam non numerentur in malis.
 Declamantium in illas os clausit.
 Qui pro illis suum aperuit.
 Et sanè par fuit æternæ sapientiz
 Hanc descendendi ad homines occasione relinqui,
 Ut nemo præter ipsam detegeret
 Felicitatis arcanum,
 Quod ne divinaret quandoque Græcia,
 Ibi sepultum,
 Ubi illud quæsisse crederetur Amentia.
 Bonus præceptor
 Descripsit sua in Doctrina se totum:
 Seu egeat, seu lugeat, seu occumbat,
 In tuto posuit beatitudinem suam.
 Cui nihil horum officere definivit.
 Callidissima simplicitatis imitatione,
 Profunda sua regens consilia,
 Ea ponit Philosophiæ novæ Theoremata,
 Quibus, vel argumento ad hominem,
 Probetur Deus.

ELOGIUM XXII.

QUINQUE PANIBUS TOTIDEM
 HOMINUM MILLIA PASCIT.

Matth. 14. Marc. 6. Luc. 9. Ioan. 6.

Vide, ne justa sint in te urbium odia,
 Quando eas, si miraculis impleas, Civibus vacuas.
 Ubi tu fueris, ibi illico Justitium est;

Vagat

Vulgata enim felicitatem vel in divitiis, vel in æviciis consistit.

Theses Christi singula beatitudines.

Beati enim per ipsum qui lugent, qui persecutionem patiuntur, &c.

Et aperiens os suum docebat eos, dicens

Idem ferme sensus Lactantii, sibi agit de vera sapientia.

Collocavit enim felicitatem in paupertate in lacrymis, & his similibus.

Tota vita Christi ejus doctrina concordat.

Ita de Exordio orationis pro Milone loquitur Quintilianus. Ex concessis enim potest convinci omnium felicissimus, quia omnium pauperissimus, miserrimus, &c.

Odiusque urbibus Christus, in iis enim locum non invenit, & ab eis expulsus, &c.

*Omnes enim sequen-
bantur illum viden-
tes signa, quae facie-
bat.*

*Sirenium fabula no-
tissima apud Poetas.*

*Mirum enim est, tot
hominum millia se-
qui Christum in Ere-
mum potuisse, nec
cogitasse de alimen-
tis.*

*Christus solitudinis
maximè amicus.*

*Nullius enim de
tanto populo quere-
las legimus.*

*Cum sublevasset ergo
oculos, & vidisset,
quia multitudo ma-
xima venit ad
eum, &c.*

*Hoc est Angelos,
quorum manibus
olim manna pa-
ratum.*

*Vnde ememus panes
ut manducent hi?
hoc autem dicebat
sentans eum.*

*Est puer unus hic
qui habet quinquæ
panes hordeaceos.*

Vacat à lucro Institor, Faber à malleo,
Et ne ipsi quidem morborum compedes,
Ægros, quo minus ad te confluant, tenent.

In mari Galilææ Siren innoxia,
Ubi auditus semel es.

Resiliendi libertatem imminuis.

Instillas sui obliviam te sequutis,

Nec majore fortasse prodigio.

Pascuntur tam multi sine horreo,

Quam sine sacculo, peraque trahantur.

Solus qui dare omnia potes homini.

Potes homini adimere curam sui.

Non tamen difficile cessat ventris esuries,

Ubi mentes pinguiore alimento pascuntur.

Sectatoribus tuis

Odiolam fieri Eremum non vis,

Quibus perutilem esse posse fat nosti.

Ornatus illico à te quæ te suscipit;

Mitigas illi, & ex frequentia cocuntium

Horrorem solitudinis.

Et ex saturitate disceumbentium

Ignominiam sterilitatis.

Inest tacitæ turbæ quædam sublimitas patientiæ,

Quam inspecturus oculos elevas.

Attendis in cælo liberalitatis exempla,

Cum quæ imiteris non habeas in tellure.

Pro se non sollicitis sis ipse sollicitus,

Unus induis curas, quas omnes exuunt.

Et illo quasi nutu luminum,

Accersis Patris è domo Pistores,

Qui navatam olim Moyse in eremo operam,

Pari solertia navent & tibi.

Exigis à Discipulis fidem, magis quam Panes;

Nec hos tamen, nec illam satis inveniens,

Quo eos post beneficium

Et minus tumidos habeas, & magis gratos,

Occasionem præsentissimam exhibes

Suam prius & palpandi penuriam, & fatendi.

Juvat, non improbat Divina providentia

Studia, & conatus humanæ.

Talis, ac Tantus Paterfamilias

Non

Non dedignaris quinque panibus oblatis à puero
Tuum inchoare convivium.

Quia nos usque in deliciis amas,
Post panem superaddis opsonium.
Peregrinum illud esse non vis, sed parabile,
Quale collectam è triviis decuit turbam,
Eduliis tuis semper intendis

Famem non tam irritare, quam pascere.
Vel in ipsa redundantia memor es parsimoniam,

Qui persuasum Mundo volueras
Liguriendis Patrimoniis nata fercula,
Inventa gulæ esse, non dona tua.
Regem te saturi ambiunt: acquiesce.
Recusare omnis hoc justè non potes,
Quia & Medicus es,
Et in domo tua panis redundat.

ELOGIUM XXIII.
TEMPESTATES SEDAT, ET AM-
BULAT SUPER MARE.

Luc. 8. Joan. 21. & alibi.

Tenete littus, Turbæ degeneres;
In societatem periculi Christus
Nisi proximos non assumit.
Superbiam tamen,

Quam ita honorifica facere possit electio
Superinducta illicò formidine mendicatur,
Qui è cælo descenderat cum silentio,
Semper visus descendere cum tumultu.

Ascendit in crucem; factus motus magnus in terra;
Ascendit in Naviculam; factus motus idem in mari,
Adeo in Mundo

Nullus unquam fit ascensus cum quiete.
Vero sopito Æolo excitantur procaces auræ;
Bacchanali licentia pontum per inane trahentes,
Aperiunt ubique Erebum, claudunt Cælum.
Divinissimorum ex quo revereri non habet
Oculorum censuram,
Omnis immemor, Natura modestiæ

C

Mare ipsum componit oculus Christi, eo modo quo Sol Mundi oculus dicitur à S. Am-
brosio placare tempestates exortu suo.

Et accesserunt ad eum, & suscitaverunt eum, Matth. 8.

Vsque in deliciis amamur: agebat olim Seneca de Dei providentia loquens. Dedit non pretiosa opsonia, sed panem, & pisces.

Iussit enim etiam colligi qua superfuerant.

Cum cognovisset quod venturi essent, ut facerent eum Regem: fugit, &c. Alludit ad excusationem illius apud Isaiam. Non sum Medicus, & panis non est in domo mea.

Chrysost. Vbi miraculorum ostensio erat, plebem permittit adesse. Vbi autem timorum acceptio.

Athletas orbis terrarum, quos excitaturus erat, hos solos assumit.

Idem ibidem. Domine salva nos, perimus.

Cum ascendisset in naviculam factus est motus magnus in mari.

Cum etiam ascendit Hierosolymam commota est universa Civitas.

Cum ascendit ab inferis, resurgens terra tremuit.

Quia venti & mare Inobediunt ei.

In antiquum rapitur Chaos,
 Timidas mentes plus terret præsens periculum,
 Quam recreet præsens Deus.

Reverentiam omnem excutit metus.

Naufragatur ligno nondum fracto fiducia,
 Donec illam quasi larvam dormientis exueret,

Qui illa securitate soporis

Erudire suos intenderat, non turbare.

Trepididis exprobrat,

Quam clausis oculis viderat, exiguam fidem.

Excitatus somnum imperat Mari,

Ventis silentium;

Animorum motibus, fluctumque compositis

In utrisque parem procellæ tranquillitatem inducit.

Modicæ plane fidei homines,

Qui Deum suum non plures quam duos

Habere oculos crederent,

Quibus sopitis

Agere ultra excubias Mundo non posset.

Terrebantur unde hilarari debuerant,

Cum esset illa ex Dei sui præsentia

Undarum exultatio, non procella.

Nobilis sarcina tumorem illum fecerat Mari:

Audebat etiam cum cælo configere;

Cum auctoris sui bajulum

Nihil jam Cælo minus haberet.

Cicuratam imperiis elementum effrænes;

Suas sæpè parum memor naturæ

Nunquam immemor servitutis,

Se conculcantem patientia saxorum sustinuit.

Et adhuc non pudeat homines,

Quod majorem Deus in undis,

Quam in iis fidem invenerit?

Fluctuavit Petrus ubi fluctus nulli jam erant;

Quia recordatus se Petram esse, emergi timuit;

Dignus infidelitatem pati, quam in undas intulerat,

Dum magis attendit quid esset,

Quam cum quo esset.

*Quid sacramenti
 habuerit somnus
 Christi,*

*Quid timidi estis
 modicæ fidei?*

*Tunc surgens impe-
 ravit ventis, & mari,
 & facta est tran-
 quillitas magna, ut
 ipso dormiente fa-
 ctus fuerat in Mari
 magnus motus.*

*Deus à Plin. lib. 2.
 definitur totus ocu-
 lus, tota manus.*

*Poeta sane id Argo
 concedebant cento-
 culo.*

*Illi enim aquarum
 montes à facie Do-
 mini exultarunt sic
 ut Artes, & Agni
 ovium.*

*Tollens in cælum un-
 das: & portans per
 inania pontum, ut ait
 Statius.*

*Qui Deum habet,
 cælo minus nil habet.*

*Alludit ad illud,
 quando ambulavit
 Christus super Mare,
 Venti, & Mare obe-
 diunt, & homines
 non obediunt Christo.*

*Ambulavit, & Pe-
 trus, li et max hæs-
 tans in fide indiguit
 manu Christi, ne
 mergeretur.*

*Erat enim Petra, qua
 pondere suo fertur in
 ima.*

ELOGIUM XXIV.
SEIPSUM TRANSFIGURAT IN
MONTE.

Matth. c. 17.

Videre Deum volentibus
Valedicendum multitudini est,
Et telluri etiam quantum licet.
Nescit Christus per plateas, & vicos
Propolam agere pulchritudinis suæ.
Daturus ex illa spectaculum
Habet delectum in testibus,
Nec alibi scenam aperit detracto Sipario,
Quam ubi Thabor Astris conterminus,
Exemptos solo, inserit Cælo.
Ne Jovis quidem nostri
Plures tribus Gratia sunt.
Quæ illum in secessu quocunque sequantur.
Licet fulminatorem non agat,
Sine Tonitru filii esse vix potest,
Arcanam reticendum quoad resurgeret,
Non speravit posse tegi, si pluribus proderet,
Nec credi, si paucioribus.
Urbanam vestem Divinitas,
Et urbibus à se negatum honorem
Amicæ solitudini ultro concedit.
Imbuta radiis discutit spectantium noctem,
Inclusa nivibus temperat propinquantium ignem.
Amori cognata cum ita rutilat,
Innocentiæ concolor dum ita candicat.
Novus Rubus invitat iterum Moysen.
Adducitur legem suam ex moribus auctoris cor-
rigere,
Et quia jam exemplaria viderat,
Spectate Prototypon.
Adest & Helias; nullius Nuncius cladis.
Itatum oblitus miserationes jam loquitur,
Et humanis placatus excessibus
Solum differit de Divino.

C 2

*Assumpsit secum
Petrum &c. & du-
xit illos in Montem
excelsum seorsum.*

*Non enim elegit nisi
charissimos.*

*Per montes terra ca-
lo finitima est.*

*Gratia credebantur
Iovi assidere, sicut
& iustitia.*

*Jacobus, & Ioannes
dicti à Christo Bon-
nerges, hoc est, toni-
trui filii.*

*Nemini dixeritis vi-
sionem, quoad filius
hominis à mortuis
resurgat.*

*In ore duorum, vel
trium testium stat
omne verbum.*

*Nunquam tale de se
spectaculum Urbibus
dedit.*

*Resplenduit facies
ejus sicut Sol, & ve-
stimenta facta sunt
alba sicut Nix.*

*Hic enim etiam
ardet, & non absum-
itur.*

*Omnia enim in figu-
ra contigerant ei.*

*Apparuerunt illis &
Moyses, & Helias
cum eloquentes de*

*inter excessu, quem com-
pleturus era in Hier-
rusaem.*

*De Moyse scriptum
quod fuit homo mi-
tissimus, Heliam ve-
ro superioris ingenii
hominem scriptura
describit.*

*Respondens Petrus
dixit. Domine bo-
num est nos hic esse.
Vis faciamus hic tria
tabernacula, tibi
unum, Moyse unum,
& Heliam unum.*

*Aspectu enim illo
docent Patres inten-
disse Christum, suos
ad tolerantiam in-
citare.*

*Ibi enim eos Christus
reliquerat, & de illis
nulla Petro cogita-
tio.*

*Et ecce, vox de nube,
Hic est filius meus
dilectus, &c.*

*Ipsi enim etiam caeli
peribunt, tu autem
permanes.*

Inter mitem, & severam animam medius;
Male deliberare non potest.
Habet hinc unde accendatur ad poenam,
Illinc unde incitetur ad veniam,
Petri oculos spectaculum hilarat,
Non item aures colloquium.
Odiosa de excessu mentio,
Ubi tam beata statio est.
Decernens aliis tabernaculum, oblitus est sui,
Nisi suum credidit, quod Christo cessisset.
Arguitur tamen nescisse quid diceret,
Qui inde disponderetur ad requiem,
Unde Deus
Accendere illum intenderat ad laborem,
Injurius bono, quod ad tres solum arctaret,
Diuturniorem voluptatis usuram non meruit,
Cujus in pattem
Relictos in Montis radice socios non vocaret.
Attonitis nova oritur in nube serenitas,
Et bono contentis praecipitur in meliora pro-
gressus
Datur axioma de Caelo
Auditum Christum utilius, quam spectari.
Asportat omnes importunus fragor delicias,
Experientur vel in ipsis oblectamentis,
Quae à Deo sunt,
Evanescere quoque omnia, praeter auctorem.

ELOGIUM XXV.
MAGDALENÆ AMORES HONE-
STAT, DUM FACIT SUOS.

Luc. cap. 7.

*Cum discubisset in
domo Pharisei, ecce
mulier, qua erat in
Civitate peccatrix,
&c.
Stetit enim retro post
Christum.*

Parce sumptibus, Pharisee,
In Convivio tuo Christus
Pascendus est dape non tua:
Providit ille sibi post se symbolum suum,
Et in areanae famis solatium,
Nobilem de venatione sua feram adduxit.

Affueta

Affueta insidari hominibus fœmina,
 Insidias nectit & Deo.
 Ne sedentis iudicia toleret,
 Occupat recumbentem,
 Et huiuscemodi violentiæ avidum
 Capillis irretiens,
 Licet se apud illum non deposuerit,
 Quia tamen servator omnium est,
 Repetit ab illo se perditam.
 Conscia graveolentiæ Spiritus sui,
 Non ausa sine antidoto lectissimi odoris accedere,
 Adhuc procul à Dei naribus retro se sistit
 Phaleras, & suæcos exosa jam discipula veritatis,
 Nullo ultra cultu corporis dissimulans
 Maculas mentis,
 Liberam se à Nugarum servitio
 Soluta vinculis proficitur in Coma.
 Contemplata quid fecit,
 Renuit moderari quid faciat.
 Ultro confessa se fauciam.
 Quæ cum unguentis properaret ad Medicum
 Pia quærit impudentia sanitatem.
 Ut accipiat gaudia
 Felici commutatione dat lacrymas,
 Et Agricultura Sanctorum,
 Plantas, à quibus fructum salutis decerperet,
 Eliquato per oculos irrigat corde.
 Quæ diu male ambulaverat,
 Vestigia recta doceri Sanctis quærit à pedibus.
 Silentio explicans plura, quam voce potuisset,
 Fletus, & oscula
 Fidos affectus sui habet interpretes.
 Amores Magdalena non exiit, sed mutavit.
 Seu de Virginibus una non esset,
 Sumpsit tamen oleum secum,
 Et ne excludi posset à nuptiis,
 Sese sponsi pedibus alligavit.
 Miratur Pharisæus venientis audaciam,
 Magis tamen indulgentiam admittentis.
 Seno tamen per parabolam Monitus discit.

C 3

Exem. & quævis est mulier.

*Venatus illam fuerat
 telis charitatis suæ,
 & venabulo Verbi
 sui, quod est penetra-
 bilis omni gladio.
 Ingressus Domum
 Pharisæi discubuit,
 & ecce mulier, &c.
 Luca 2. v. 37.
 Chrysol. serm. 93.
 Non ad stantem non
 ad sedentem ausa
 venire peccatrix:
 discumbenti retro se
 sistit.
 Christus venit colli-
 gere perditam, ut ser-
 varet.
 Attulit alabastrum
 unguenti, & stans
 retro secus pedes
 ejus.
 Coma vincula, indi-
 cum servitutis, so-
 luta libertatis.
 Gregor. in Evang.
 Vulnerata enim erat
 amoris telo.
 August. lib. 50. ho-
 mil. 23.
 Et lacrymis capite
 rigare pedes ejus, &
 capillis suis tergebat,
 & osculabatur.
 Curara adhaerit pe-
 dibus Christi.
 August. ubi supra.
 Explicans hæc cordis
 affectus, ideo inter-
 pretes eorundem.
 Petr. Chrysol. serm.
 93. Mulierem fide-
 disse oleum, alio
 Evangelista referente
 cognovimus.
 Videns Pharisæus,
 ait, hic si esset propheta
 sciret usque qua
 & quævis est mulier.*

*Duo debitores evane
quidam fœnerato-
ri &c.
Fides tua te salvam
fecit, vade in pace.*

*Aristippus excusa-
tus olim se quod
nimis se dimitteret
Dionysio, respondit
culpam esse Diony-
si, qui haberet aures
in pedibus.*

Exemplum quod improbasset,
Sibi ad imitationem propositum, non ad censuram.
In pace dimittitur,
Quæ se ipsa triumphata
Jam non haberet hostem quem vinceret.
Auditi à Christo qui vis,
Quo cum situ alloquaris, attende.
Haber & ille aures in pedibus.
Cælestis creditor totum debitum charitate com-
pensat,
Et ad incrementum totius fœnoris,
Amoris solius exigit, & requirit usuram.

ELOGIUM XXVI.
SAMARITANÆ SALUTIS FON-
TES APERIT.

Joan. cap. 4.

*Venatio Christi in
meridie usque adeo
laboriosa, qualis.*

*Id est à Judæis, ad
Samaritanos.*

*Fatigatus ex itinere
sedebat sic supra fon-
tem: erat autem
hora quasi sexta.*

*Dicturus enim illi
erat: quinque viros
habuisti, & nunc
quem habes, non est
tuus vir.*

*Mulier, da mihi bi-
bere, & non dixit de
aqua putei.*

*Quomodo, tu Judæus
cum sis, bibere à me
poscis, qua sum mu-
lier Samaritana.*

Venationem Hominum
Ut omnium laboriosissimam scites,
In ea ipsemet fatigatus est Deus.
A popularibus in Alienigenas migrans,
Quia Charitati suæ violentum erat hoc iter,
Ingentes in eo vires attrivit.
Ferenti semper secum ardores suos,
Hora omnis quasi sexta est, & meridies.
Alieno pudori magis consultum volens,
Quam famæ suæ,
Arcana Mulieri scelera detesturus,
Captata emendi cibi occasione,
Testes omnes amovit.
Sitis solatium non ab Hydria,
Sed ab anima haurientis expectans,
Rogat haustum aquæ,
Pro quo det fluvium Gratia.
Non impetrat tamen à fœmina,
Quæ in supplice suo
Originem magis, quam necessitatem attendit.
Miratur quod à Samarite petat Judæus;
Quanto mirari justius licuit, quod & Deus?
Excusat

Excusat ignorantiam,
 Qui potuisset Inurbanitatem arguere.
 Detegit quàm non sit indigus,
 Quam nec avarus aquarum;
 Sepultis in puteo,
 Suas per se salientes opponit,
 Et ex habendi facilitate, earum excitans fitim,
 An illa rogatura sit, vertit in dubium,
 Non item an ipse daturus.
 Cum muliere notæ intemperantiæ,
 Utpote, quæ quinque jam viros habuisset,
 Diuturna Christus colloquia,
 Quantumlibet de salute non miscet,
 Volentem nectere verba verbis,
 Ut sine nota possit audiri,
 Jubet virum vocare.
 Confessa se viduam,
 Celare studuit male nuptam.
 At suamet responsione convicta,
 Arguit ex Historiæ narratione Prophetam.
 Mavult alii eam laudem accedere.
 Quod divinare arcana potuerit,
 Quam eam ignominiam sibi,
 Quod nescient sua probra celare.
 Refugit illico à sui cognitione noxius animus,
 Transferendo quæstionem opitulatur pudori;
 Illi tamen adhuc inhaerent aculei salutares,
 Quos Hydria relicta fert secum.
 Telo suo lauciam sagax venator non deserit;
 Credi possit abeuntem sequutus,
 Adeo jam non est, ubi est.
 Attentio illi omnis ad concionem mulieris,
 Quæ pro uno viro,
 rotam jam ad illum Samariam convocat,
 Communes fastidit cibos qui proprios jam haberet,
 Coquis suis gulæ suæ genium proditurus,
 Compertum vult apud eos,
 Nunquam epulari se lautius,
 Quam cum peccata comederit.

*O mulier si scires do-
 num Dei, & quis est
 qui tibi dicit, &c.*

*Et dedisset tibi a-
 quam vivam. Et
 fiet in eo fons aquæ
 salientis in vitam æ-
 ternam.*

*Forſitan petiſſes ab
 eo, non item forſitan
 dedisset, ſed abſolutè,
 & dedisset tibi a-
 quam vivam.*

*Ab aqua digre-
 diebatur mulier ad
 alias celebres qua-
 ſtiones, quæ protra-
 here colloquium po-
 tuiffent.*

*Voca virum tuum.
 Virum non habeo.
 Bene dixiſti, quia non
 habeo virum, &c.*

*Domine, ut video,
 propheta es tu.*

*Patres noſtri in
 Monte hoc adorave-
 runt, & vos dicitis,
 &c.*

*Reliquit Hydriam
 ſuam mulier, & abiit
 in Civitatem.*

*Interea rogabant
 eum diſcipuli, Rabbi
 manduca, &c.*

*Exierunt de Civita-
 te, & veniebant ad
 eum.*

*Coqui Chriſti Apo-
 ſtoli ejus, qui etiam
 Sal diſti, tanquam
 Dei palato mundum
 cenari ſoli poſſent.*

ELOGIUM XXVII.
PATROCINATUR ADULTERÆ

Joan. cap. 8.

*Perrexit in Montem,
Oliveti & diluculo
iterum venit in
templum.
Christi labores eter-
ni: quies admodum
rara.*

*Ipsi enim Pharisei,
qui eum cavillare
volebant, venerunt
paulo post ipsum in
templum,*

*Ieiuniis, & ceteris
corporis afflictatio-
nibus se deditissimos
profitebantur Pha-
risæi.*

*Hoc autem dicebant
tentantes eum, ut
possent accusare
eum.*

*Contumelia Christi,
erat gravius Adul-
terio malum.*

*Qui sine peccato est,
vestrum primus in
illam lapidem mit-
tat,*

*In quo ut plurimum
peccant, qui præsumt.
Scribarum ars scri-
ptio, qua usus in
illos est.*

*Docent Patres Chri-
stum scripsisse singu-
lorum peccata.*

*Alludit ad illud:
In digito Dei ejicio
Dæmonia,*

Quem bene divinitatis imbutus es viribus
Qui pernox & perdius
Nullas laboris inducias pati potes?
Oliveti vigilias templi lites excipiunt,
Et quocunque perrexeris,
Te curæ vel præveniunt, vel sequuntur
Miraculo tamen impotentis nequitia,
Tibi par propemodum inventus excubitor.
Quantumlibet diluculo in templum veneris,
Ex eo vix es ante calumniatorem ingressus
Cavillandi pruritus somnolentia remedium est,
Excitatore Gallo non indiget,
Quem in craftinum opificia livoris expectant.
Jejunantis Pharisei matutina jentacula,
Ex famæ tuæ moribus sunt.
Unde te Reum faciat, judicem elegit,
Consultit de Adulteræ pœna,
Ut te aut pietati injuriam probet, aut legi.
Miraris violatæ fidei zelum in perfidis;
Indignaris corrigi vitia
Majore piaculo, quam patrentur.
Et in foro Veritatis
Tantam inesse dolis audaciam,
Ut agere etiam accusatores non dubitent.
Quam sceleratos eos esse par fuit,
Quibus apposita videri prope innocens potuit
Tam mala mulier?
Non is es tu, qui Majorem dissimulas improbitatē,
Ut omne mox in minorem evomas virus.
Terres artibus suis scribas,
Et subducens è rationario tuo cujusque debita,
Retrahis universos ab alienæ pœnæ studio.
Metu suæ,
In Dei digito hæc quoque dæmonia ejicis,
Spectatus is efficit,

Ut ad

Ut ad Nequitiae diruenda sacratia,
Tota tibi manu opus non sit.

Jactantibus assidue pœnam Balthassaris,
Omen tristissimum Deus scribens.

Indignantem peculiaria
Singulis in Erebo parata supplicia,
Sibi pessime consciu diu non fuerunt.

Nisi suspicari quis malit,
Objicere illum in terra cuique pulverem suum;
Unde ante alios læsi Senes,

Quorum propior cineribus flamma est.
Scribit Deus quoque læsus in Marmore;

Inde in illius hostibus tantus timor.
Eodem quo leges, alias exaraverat digito,

Eam nunc, item in lapidibus, imprimit,
Qua nemo in posterum inferat alteti,

Quod non vult sibi.
In foro Christi præjudicium nullum est,
Ab aliis fuisse damnatum.

Amotis accusatoribus
Abit illico severitas iudicis in sollicitudinem Patris;

Quamdiu possunt prædesse monita
Ne putate, Mortales.

Posse Deum intentare supplicia.

ELOGIUM XXVIII. ZACCHÆUM VOCAT.

Luca cap. 19.

Quid tibi, mi Samaritanæ cum Jericho?

Ut video, eo adhuc ab Hierusalem descendentes

Opportunus Fidejussor expectas.

Erigere qui lapsa venisti,

Ubi senseris ruinam accurrens.

Quam olim urbem sacerdotum tubæ dejecerant

Studes clamore piæ prædicationis attollere.

Thesauros pollicitus.

A varos excitare cœpisti;

Publicanis innotuit magnum lucrum esse te sequi,

Eorum primus à fulgore auri jam anhelat ad tuum.

C 5

Videri

*Balthassaris cœna
turbata spectro polli-
cis scribentis in parie-
te. Vide Daniel, cap.*

*Alia interpretatio
scriptionis Christi.*

Alia rursus diversa

*Adientes autem
hec, Vnus post unum
exibant, incipientes
à senioribus.*

*Scribit in marmore
læsus Adagium.*

*Pavimentum au-
tem templi uti sua
marmorum fuit.*

*Moses leges dictæ
sunt scripta digito
Dei.*

*Mulier ubi sunt quæ
te accusabant.*

*Nemo te condemna-
vit, nec ego te conde-
mnabo.*

*Vade, & jam am-
plius noli peccare.*

*Samaritanus quis
curari eum jubet,
qui incidit in latro-
nes.*

*Hierico à Iosua Sa-
cerdotum tubis de-
structæ, ut habetur
Iosua 6.*

*Chrysolog. serm. 54.
Dixerat enim, &
habebis thesauros in
cælis.*

*Ex Eusebio Emiseno
in hom. in hunc lo-
cum.*

*Aquivocum hoc de
Cruce qua dimisit
per peccatum homi-
nis exaltatio est.*

*Sycomerus ficus fa-
rta.*

*Omnis enim emin-
tia cum periculo.*

*Et suscepit illum
gaudens in domum.*

*Hodie salus huic do-
mum facta est, quod
& ipse sit filius
Abrahæ.*

*Abraham tres An-
gelos excepit hospi-
tio.*

*Hoc est desiderium
pecuniarum.*

Chrysolog. serm. 29.

Eodem enim teste

*Chrysolog. postea sa-
thius Episcopus.*

Chrysolog. serm. 29.

*& serm. 54. de Za-
chæo.*

Idem serm. 54.

Videi tamen turba te prohibet,
Quantumlibet studiosissima tui;
Qui se super illam non erigat,
Tuo non hilaretur aspectu.

Homini diminuto sublimitas suppletur à ligno.

Fit illi Arbor primus gradus in cœlum;

In ea te Venatorem expectat,

Prandio tuo debita volucris,

Si tamen ante fuerit deplumata.

Qui cæteros non æquaverat corpere,

Jam, supra cæteros eminens fide;

Arborem fatuam

Cœlestis sapientiæ Cathedram fecit.

Puillus in oculis suis homo,

Ad se illico traxit oculos Dei,

Jubetur festinans descendere

Qui suo adhuc prægravatus affectu

In sublimi ruinæ proximus staret.

Jubetur & parare convivium Christo,

Cui crepundiis fidei suæ diem solennem fecisset.

Meritus beneficium,

Quod tanta cum hilaritate suscipiens

Videretur agnoscere,

Divitias habet jam ad largitatis materiam,

Non ad incendium cupiditatis.

Domini salus totam redundat in Domum;

Consalutatur filius Abrahæ,

Qui & hospes Trinitatis extiterit,

Et Unigenitum cordis su desiderium immolatit.

Epulatur Christus

Lautius in Zachæi mente, quam sigmate;

Defraudatore pecuniæ

Sibi distributorem Gratiæ destinat.

Adimit homini vitium, relinquit genium;

Quæstum non perdit Publicanus iste, sed mutat,

Telonium magis suscipit, quam relinquit,

Ut mansura Deo, non homini peritura conquirit.

Ex quo credidit se post mortem victurum,

Illico bonorum dimidium providus

Futuram transmisit ad vitam

Ne meriare, qui fapis,
Hoc à Zacchæi statuta miraculum,
Quod est vitam reddere mortuo,
Hoc dare largitatem Avaro.

*Chrysolog. serm. 28.
de Matthæo, & Pu-
blicanis.*

ELOGIUM XXIX.
CANANÆÆ FILIAM CURAT.

Matth. 15. Marc. 7.

Itane sunt Emporia inuito te digna
Sidon, & Tyrus,
Ut ibi quoque mercaturam exerceas animorum;
Fallit spes tuas

*Secessit in partes
Tyri, & Sidonis, &
ecce mulier Cana-
naa, &c.*

Destituta jam cœli bonis Judæa;
Inutiles experiris cum illa contractus;
Aliò transferendæ salutis Nundinæ
Ut tuæ avaritia charitatis

*Similis fuit Christus
homini negotiatori
querenti bonas mar-
garitas.*

Luero pleniore pinguescat.
Ethnicorum in sinibus Hebræum præmones
Meditari ab illo te fugam.

*Et ecce mulier de fi-
nibus illis egressa cla-
mavit dicens &c.*

Qui tamen post cætera,
Sensum quoque Justî doloris amiserit,
Omnia tecum asportaturum te bona non luget.
Cananæo nequior male circumcîsus Apella
Amisit omne jus terræ suæ.

*Christus alter Bias,
qui omnia bona se-
cum ferret.*

Restituitur in integrum qui fugatus incola fuerat;
Cessavit ejiciendi ratio depravationis periculum;
Potest Alienigena Judæum corrigere,
Depravare se deteriorem non potest.

*Cananæi expulsi
olim de regionibus
suis à populo Iudæo-
rum.*

Tuto igitur fines suos transiliat Syrophœnissa,
Ex quo tu quoque in ditione gentium es.
Habent tua jura omnia qui te habent,

*Ideo enim jussi occi-
di, & pelli, ne depravarent
Hebræos.*

Divinitatis vestigia
Subodorata est Canis sagax;
Ne spera latebris venatricem eludere;
Ubi cunque te senserit,

*Abiit in fines Tyri,
& Sidon, & ingres-
sus domum nemi-
nem voluit scire.
Marc. cap. 7.*

Nobilem prædam clamore detegerit,
Si vi tenere non speret.
Acclinata pedibus tuis,
Lambit blanditiis linguæ te totum;

*Vocat illum, & Do-
minum, & filium
David.*

Nec

Non sum missus, nisi
ad oves, &c. & non
licet sumere panem
filiorum, & dare ca-
nibus.

Ex contextu patet
Christum in negando
violentiam quan-
daxa passum: tacebat
enim primo, & quasi
torquebat se.

Etiā Domine, nam
& catelli edunt de
micis quæ cadunt,
&c.

Neque enim dixit
Miserere filie, sed
miserere mei, ut no-
tant Patres.

O mulier: magna
est fides tua: fiat tibi
sicut vis.

Reddidit filie salu-
tem corporis, Matri
vera anima per fidem
quam illi indidit.

Quæ sunt secundum
naturam, capacia
admirationis non
sunt.

Non enim venit pa-
cem mittere, sed
gladium, & autho-
rante violentos, qui
cælum expugnant.

Nec curat interim morsus tuos,
Quia Agni sunt.

Vis severus, & asper videri,
Sed (pace tua dixerim) nescis.

Repulsam qui patitur,
Non ita cruciatur, ac tu, qui das.
Mærore ipso negandi.

Alis fiduciam obtinendi.
Agit sophisticam optimum dolor;

Includit tibi vocem vis argumenti;

Urgent responsonem discipuli,
Quam nec dare præceptor potes.

Si Judex es; vides teneri te plectere Dæmonem
Occupantem non sua;

Si Deus; incumbere tibi tui curam operis;
Si utrumque; deberi à te præmium Charitati,

Quæ beneficium suum reputet,
Quod alteri dederis

Extorquet tibi violentia orationis assensum
Victus das manus,

Et quasi à te pœnam dilationis exigeres,
Plura postulatis indulges.

Unica tibi exclamandi causa, multiplex nobis.
Tu miraris

Potuisse tam constanter fœminam petere,
Nos te tam diu potuisse negare.

Et plane justior admiratio nostra, quam tua;
Miseris quamdiu non habent, petere natura est,
Non item tibi statim ac rogaris non dare.

ELOGIUM XXX. CENTURIONEM PER SERVUM LUCRATUR.

Matth. 8. Luc. 7.

Accurrite ad Christi Ducis stupendia.

Pugnaces animæ,

Inferenda vis cælo, violentis est opus.

Authoratur in novam expeditionem Centurio,
Cujus fides æquæ Cæsaris, ac Dei castris probata,

Impe-

Imperatoris utriusque
(Rara felicitate) occupavit affectus
Romanæ militiæ

Una hæc jam supererat experientia fortitudinis,
Ut quando deerat jam prope terra, quam vinceret,

Ipsam Empyreum expugnaret.

Nobilis Advena, & origine sua dignus, & sine,
Ferens legem in Moribus,

Quam Judæus solis jam in lapidibus asservaret,
Liberalia omnia nactus in Servo,

Amat in illo plus aliquid, quam commoda sua;

Unde redditum ex Paralyti inutilem,
Adhuc pretio diminutum non eredit.

Affini Naturæ indulget obsequia,

Quæ fortunæ dissimili non deberet;

Quem sanum exercuisset ut famulum,

Ægotum curat ut fratrem,

Nec aliam domum patitur fieri ministram remedii.

Quam quæ fuerat causa morbi.

Qui servum bonum ex raritate æstimat,
Vilem illum habere non potest.

Suppellectilis tam pretiosæ jacturam
Studet industria quacunq; redimere.

Mendicat apud Christum patrocina,

De quo plura jam crederet, quam audisset,

In eo uno non felix,

Quod ad hoc munus Seniores illos adhibeat,

Quibus non aliud inerat meritum, quam Ætatis,

Accipitur ab humanissima Divinitate legatio,

Ac si diu foret optata,

Vix vocatus invitantes jam præit,

Doctores tumidos nil tale suspicantes,

Trahens in Scholam,

In qua legitimam colendi Dei rationem,

Ethnico discerent Præceptore.

Legatos expectare non potest amor impatiens,

Venit, qui miserat, acturus per se causam suam,

Ingerit violentiam precibus.

Et duritiem, si quæ inesse tantæ lenitati potuerat,

Vel ardore fidei eliquat,

Sape enim, qui placet hominibus, displicet Deo.

Domuerant Romani eo tempore totum prope terrarum orbem.

Leges Iudaorum asservatae in duabus lapideis tabulis.

Dicitur, quod hic servus erat illi pretiosus.

Dicebat enim, homo & ipse sum sub potestate constitutus: ideo frater.

Servus bonus corvo albo rarior.

Adiit enim primo Iudaos quos sibi demeruerat per synagogam iis adificatam.

Iudæis, utpote Christi hostibus, nullum meritum apud eundem.

Ivit enim illico cum illis: sed cum longe esset à domo, venit ad eum ipsemet Centurio.

Ait enim postea, non inveni tantam fidem in Israel.

Domine non sum dignus, ut intres sub tectum.

Vel

*Audiens autem Iesus, miratus est.
Romanus enim erat
Patrum sententia.*

*Sanatus servus, &
Dominus imbutus
luce caelesti, mox etiam
fuisse narratur
Episcopus.*

*De servis enim suis
ipse Christus mire
solicitus.
Hinc enim cepit Hebraeos
suos quodammodo fastidire, &
Ethnicis fidere libentius
dona sua.*

Vel pondere demissione arietat,
Stuper Christus amorum suorum peritiam
In Milite nondum suo;
Amare Romam in cive incipit,
Et quod tales in ea nascerentur,
Æternam Regno suo destinat sedem,
Salutem quam rogabatur dat servo,
Et quam non rogabatur dat Domino,
Affinem Charitati suæ curam
Sine laude non præterit,
Exprobat Popularibus.
In majori evidentia minorem fidem;
Constare volens hominibus
Nullius illum magnificare genus.
Qui præ Nobiliori indole suum quoque
Contemneret.

ELOGIUM XXXI.
**NON HABENTI HOMINEM AD
PISCINAM OCCURRIT.**

*Erat dies festus Iudaorum, & ascendit
Hierosolymam, est
autem Hierosolymis, &c.*

*Ex D. Hieron. in
comment. idem Probatica,
quod Pecuaris, ita dicta, quod
in ea pecora lavarentur.*

*Angelus descendebat
in piscinam, & movebatur
aqua.*

*In his jacebat multitudo
magna languentium, cæcorum,
claudorum, &c.*

*Causa morborum, ut
plurimum peccata,
effectus vero, respicienda.*

Qui transigitur inter miseros dies
Ille Christo est dies Festus,
Sabbatum ejus nunquam ex sui,
Semper ex alieni laboris desitione definias.
Pecuaris Piscinæ sub porticu,
Ab infelicibus Academicis
Philosophiam doloris exquirens
Pacatissima vultus serenitate
Desiderium minuit expetitæ procellæ.
Miseratus in ægritudinibus corporum,
Infortunium multiplex animorum,
In uno Nosocomio mundum universum inspiciens
Adhuc languores solertiæ Magistros non abolet.
Qui non amat causas morborum,
Morborum non semper odit effectus
Gaudet inde excitari hominem, unde torquetur,
Et quod est vinculum membrum,
Fieri membrum libertatem.

Ne contemnantur remedia, si redundant,
Salutaris naufragii opportunitatem habentibus,
De suo Panario pharmaca non ministrat.
Supervacaneam nulli unquam operam collocans,

Ibi duntaxat suam relinquit,
Ubi aliam non invenit,

Quæ pro derelicto habentur,
Peculiariter diligit, quia solus.

Non habuisse hominem,
Necessitas Deo est ac currendi.

Annosa sane calamitas
Medico minore non eguit.

Abit & ipsa in consuetudinem patientia,
Imo vero etiam in naturam,

Malis suis qui diu convixerit,

Ea si minus amari incipit, cessat odisse,
Quare non sine causa,

Trigesimum octavum annum decumbens,
Jam non an possit convalescere quaeritur,

Sed rogatur an velit.

Vecordiae suae conscius,

Tacitus tolerat interrogationis hujus injuriam,

Videre & ipse incipit luce auctus

Quod mala homini eveniant, vitium esse Naturæ,

Quod vero non abeant, voluntatis.

Qui det beneficia nunquam deest;

Deest ergo solum qui exigit,

Liberalitas exempta legibus parsimoniae,

Sollicitat ipsa per se supplices suos.

Effusura se etiam in non rogantes,

Nisi reputaret injuriam quidquid confertur invito.

Expnimitur vox desiderii, & eam illico sequitur

Vox salutis,

Valet, ac prope volat, quid voluit,

Et qui se ne quidem ferre potuerat, fert grabatum.

Exoneratus morbo, oneratur beneficio.

Secum jubetur assumere utriusque memoriam,

Indignante Judæo,

Cui operarius salutis, non item iniquitatis

Violator Sabbati est.

Alios enim, qui habebant hominem, praterit Christus.

Erat autem ibi quidam 78. an nos habens in infirmitate sua.

Hominem non habeo, ut cum turbata fuerit aqua, mittat me in piscinam.

Ut enim beate Philo. Neesse est ibi adesse divinum, ubi humanum cessat auxilium.

Hoc enim ex Seneca, habet assidua infelicitas boni, quod quos saepe vexat, novissime indurat.

Hunc cum vidisset jacentem, dicit ei, vis servus fieri?

Videbatur enim ea interrogatione argui sui ipsius inimicus, ac stolidus.

Omnis enim qui petit, accipit, & qui quaerit, invenit.

Excitat enim, ut petamus. Usque modo non petiistis quidquam, &c.

Responsum ejus illico excepit illa vox Christi. Surge, tolle grabatum tuum, & ambula.

Dicebant ergo Judæi, Sabbatum est, & non licet tibi tollere, &c.

Habe-

*Si enim asinus inci-
disset in foveam lice-
bat illud attollere.*

Habe tibi fetias tuas, perfida natio,
Quæ severiores sint hominibus, quam Afellis,
Deo, & sapientibus, qua die non licet benefacere
Nec licet vivere.

ELOGIUM XXXII.
HÆMORRHOISSAM A FLUXU
SANGUINIS CURAT.

Matth. 9. Marc. 5. Luca 8.

Chrysolog. serm. 55.

*Mulier qua fuerat
multa perpeffa, &
erogaverat omnia
sua, nec profecerat
quidquam, sed dete-
rior habebat.
Pecunia secundus
hominis sanguis.
Desperaverat enim
remedium.*

*Etenim notat Hie-
ron. in hunc locum
per legem, ut im-
munda excludeba-
tur ab urbibus, & à
templo.*

*Idem Chrysolog.
serm. 36.*

*Ibat enim tunc
Christus ad excitan-
dam Archisynagogi
filiam.*

*Turba enim compri-
mebant illum.*

Chrysol. serm. 34.

*Venit in turba retro,
& tetigit vestimen-
tum ejus, &c.*

Chrysol. serm. 33.

Desperatis in rebus fit Magistra necessitas;
Dat sæpe salutare consilium vis doloris;
Multis Medicinam non invenisse
Remedium fuit.
Immunda morbi sui sordibus fœmina,
Annum jam duodecimum fatigans Hippocratem,
Secundo crumenas exhausta sanguine,
Venas primo,
Pro Medicina mortem expectat.
Artis non adjuta præfidiis,
Naturæ viribus destituta,
Inde Rea, unde misera,
Turpi luit exilio fortunæ suæ crimen;
Infelix, seu quod se ipsam non potest deserere,
Seu quod non sufficit tolerare.
Fit illi salutis occasio viator Deus,
Quem adire prohibebatur in templo.
Inventum in itinere pia fraude circumvenit.
Habet calamitatis suæ prima solatia
Tantæ lenitatis aspectum.
Credidit passurum se tangi, qui se pateretur & opprimi.
Verecundi tamen conscia ulceris
Nolens doloris remedium, cum pudoris injuria,
Studet facere occultum de publico,
De turba secretum.
Retro se sistens,
Ac si non habuisset etiam retro oculos Deus,
Emens supplicis reverentia beneficium,
Cum medicinam poscere non auderet,
Admota simbriis manu furata est sanitatem.

Nulli

Nulli non utile latrocinium,
 Quod fides imperavit, spes fecit.
 Non habuit Phariseorum fimbrias Christus;
 Tulit ille ibi remedia vulnerum,
 Ubi ipsi vulnerum causas,
 Infecerat amabili contagie
 Benignitatis Genius vestes ipsas.
 Ne laciniæ quidem videri voluerant,
 Illi magis ad pompam, quam nobis ad utilitatem
 servire.
 Passus est à modestia similitudinē violentiæ Deus;
 Tactum impressum in fimbria, sensit in corde.
 Excitate alios ad idem latrocinium voluit,
 Cujus artificium non passus est regi.
 Partes suas putat erigere fœminam,
 Quæ se, quo ad usque potuerat, depressisset;
 Filiam vocat, quæ se bis Patrem esset experta.
 Ad valetudinem adjicit alia quietis viatica,
 Illum unum illi dolorem relinquens,
 Quod Medicis indigens eum postremum adiisset,
 Quem primum debuerat.
 Felix; quæ talem ad Deum accessum invenerit
 Quem impedire turba non posset.
 Nos infelices è contra,
 Qui quotidie Christum tangimus, nec curamur,
 Utpote ii, quibus ad remedium
 Jam non Christus deest, sed fides.

*Catena in hunc locum
 notat ex Hieronymo,
 quod Pharisei
 spinas in fimbriis
 ferrent, ut cruorem
 elicerent.*

*Vestes Christi
 quodam infectæ
 contagio.*

*Non enim ausus
 negare beneficium
 modestiæ.*

*Hoc est ad rapien-
 dam salutem per
 fidem.*

*Proprium Dei ma-
 nus superbos depri-
 mere, jacentes
 erigere.*

*Chrysost. hom. 32.
 in Evang. Matth.*

*Quæ major hujus
 mulieris culpa.*

*Chrysolog. serm. 36.
 Ad Sacerdotes sa-
 cerdos alludit, quæ
 quotidie celebrant.*

*Idem Chrysolog.
 serm. 37.*

ELOGIUM XXXIII.

E DECEM LEPROSIS NOVEM
 EXPERITUR INGRATOS.

Luca cap. 17.

Alit calamitas reverentiam Dei.
 Et ærumnosa modestiam
 Felix nullus exæquet.
 Supplices ut multos Christus habuerit,
 Nullos leprosis pares invenit.
 Ne salutem minus mererentur audacia,
 Stetere, quasi parati ad omnia, sed à longe.

*Steterunt enim à
 longe leprosi im-
 plorantes opem
 Christi.*

*De aliis legimus,
 quod accesserunt
 ad eum.*

D Accel-

*Qui stat videtur im-
perium expectare pa-
ratus ad omnia.
Et levaverunt vo-
cem dicentes: Iest
præceptor miserere
nostri.*

*Alludit ad parabo-
lam, seu historiam de
Publicano.*

*Venerat Christus ar-
tem patientiæ docere. A peruisse meminerat in Bethleem scholam novam*

*Ite & ostendite vos
Sacerdotibus.*

*Et factum est dum
irent, mundati sunt.*

*Isaia cap. 53. Et nos
putavimus eum
quasi leprosum, &
percutsum a Deo.*

*Æson Iasonis Pater
à Mædæa recoctus,
& in juventam re-
vocatus. Ovid. in
met.*

*Affectus, vel grati-
tudinis, vel admira-
tionis, vel gaudii.*

*Vnus autem solum
ex iis, ut vidit, quia
mundatus est, regres-
sus est magnificans
Deum.*

Accessum, quem suadebat
Opinio de Clementia Medici,
Dissuasit pudor ex conscientia morbi,
A desiderii vehementia clamore respirant,
Et demittentes animum, vocem attollunt,
Nulla tamen conatus hujus necessitas,
Ubi qui rogatur is est,
Ad cujus aures illico venit
Quidquid secum, stans item à longe
Publicanus obmurmurat.
Magistri titulum non recusat à miseris,
Qui se ad talium eruditionem,
Aperuisse meminerat in Bethleem scholam novam
Ipsamet dona sua
Deberi Sacerdotibus volens,
Non contemnentis, sed venerantis affectu
Immundas ad eos victimas legat.
Præfinito discessu
Sacrosanctæ Dignitatis conspectum
Reverita lepra declinat.
Facilis Christo miseratio erga leproso,
Quorum quasi unus sit quandoque futurus
Beneficentiæ illius amabilis impatientia,
Semel promissa differre vix tolerat.
Dandi velocitate præveniens euntum gressus,
Destinata iter absolventibus præmia,
Vix inchoantibus elargitur
Per obedientiæ veneficia
Retrocedunt novi Æsones in juventam;
Squamis edacibus libera pellis
Reflorescit Vere decoro.
Quærunt jam cicatrices, non vulnera,
Et neutris inventis hærent incerti
Cui de tam multis affectibus primas donent,
Evanescit tamen, (proh pudor,)
Una cum morbo memoria beneficii,
Mundities acquisita corporibus,
Ingerit mentibus novas sordes,
Donati valetudine
Primum illius fructum agnoscunt,

Quod

Quod jam possint Medicum fugere,
 Mundo magis odibiles cum ingrati,
 Quam antea cum leprosi,
 Unicum Alienigenam
 Populare Judæorum malum non inficit.
 Novem abeuntibus in perniciem,
 Redit decimus in salutem,
 Auctoris adoratione
 Probat quam magni fecerit donum,
 Et rogatus de sociis
 Ingens illis creat sua taciturnitate convicium.
 Et miraris, mi Jesu, mores hos tanquam novos
 Mirari magis debueras si redirent.
 Ingratitudo inter homines nihil habet jam novum;
 Gratitudo, si quæ sit,
 Ea jure monstri locum obtineat.

*Leprosi maxima
 odiosi, utpote qui
 arcerentur à templo,
 & ab urbibus.*

*Non est inventus
 qui rediret, nisi hic
 alienigena: erat
 enim Samaritanus.*

*Admiratio Christi:
 nonne decem mandati
 sunt, & novem ubi
 sunt?*

*Admiratio enim
 non est de iis, quæ ut
 plurimum accidunt,
 sed de iis, quæ raro.*

ELOGIUM XXXIV. COECO NATO NOVAM APERIT DIEM.

Ioan. cap. 9.

Quidni miseris sæpe Christus occurrat,
 Si Christus miseros semper quærit?
 Nescit illos præterire præteriens;
 Seu videatur, seu videat,
 Orami se ipsum prodigit via.
 Ne homo jam floccipendat hominem,
 Impendit Deus mendico,
 Vel in die quietis suæ publicam servitutum,
 Dum creante verius, quam medicante manu
 Inde supplevit homini lumina,
 Unde hominem fecerat totum.
 Operanti salutem nostram,
 Stat pro Sabbato omnis nobis utilis dies;
 Quisquis calamitosus labor impenditur,
 Summa illi cessatio est.
 Licet videri non appetat,
 Adhuc pati cœcitatem non potest,
 Quæ in tanta copia lucis nimis accidat importuna.

*Præteriens vidit
 hominem cœcum à
 nativitate, &c.*

*Chrysol. serm. 176.
 pene ad verbum.
 Hoc est in Sabbato.*

*Idem Chrysol. ubi
 supra.
 Homo enim ex luto.
 Erat autem Sabba-
 tum, quo quiescit
 Deus ab opere suo.*

*Frequenter enim
 abscondit se ab ho-
 minum oculis fugiens
 plausum, &c.*

*Prius enim unctus
cæcus, mox iussus
adire natatoriam
Siloes antequam
curatus.*

*Alludit ad primam
hominis creationem
& ad lutum, quod
hac occasione ex-
puens fecit.
Chrysolog. ibidem,
ad verbum.*

*Et tamen si cæcus
cæco ducatum pra-
stet, ambo in foveam
cadunt.
Cur ita sollicitè stu-
derint Pharisei hoc
miraculum tegere.*

*Audivit Iesus, quia
ejeserunt eum foras,
& cum invenisset
eum, dixit ei, &c.
Credis in Filium Dei.
Et vidisti eum, &
qui loquitur tecum
ipse est. Et proci-
dens adoravit eum.
Nutrit enim hæc
cogitatio humilita-
tem, quæ ad Dei lu-
men preparatio est.*

Obsistit salutari collyrio contumax malum;
Ubi cætera solis pulsa sunt nutibus,
Hoc post linimentum, etiam lotionem expectat
Nimirum difficile, coætèrni non sunt,
Quæ fuerint unicuique coæva,
Atqui si suum Deus lutum retractet,
Plus potest tandem corrigere,
Quam natura delinquere.
Sancti rois gutta baptizat oculos peccatores;
Aperit venia, quos culpa non clauserat;
Accenduntur ab aquis lumina, quibus solent
extingui;
Emitur obsequio gratuitum beneficium;
Licet cæca obedientia fuerit,
Certo itinere cæcum deduxit ad lucem.
Eidem vix invenit miraculi magnitudo;
Dubitat Sophista pessimus Livor,
An fieri potuerit, quod factum videt,
Tristatur nequitia crescere
Oculatos turpitudinis suæ testes;
Quem mendacem non potest facere,
A Synagoga facit extorrem.
Novum à Deo beneficium
Nova hominum injuria provocat,
Mentem sine luce non deserit,
Qui amovit à corpore cæcitatem.
Detegit illi etiam Solem suum,
Cujus se ferendis imparem radiis profitens,
Coram illo victus prosternitur,
Qui sedes mendicus in tenebris,
Quo itinere venias ad lucem, attende.
Nihil æque illuminat hominem,
Ac si assidue ferat in oculis lutum suum.

ELOGIUM XXXV.
SURDOS FACIT AUDIRE, ET
MUTOS LOQUI.

Maro. c. 7. & 9.

Agnosco versipellis ingenium Aspidis.
A voce incantantis sapientiæ aures obturas
Verbo

*Ingenium Demonis
sicut Aspidis surdas
obturantis aures suas
à voce incantantis
sapientiæ.*

Verbo quid magis inimicum opponeres surditate? *Eternam enim*

Factus in Dei odium de Lucifero Vesperugo *attulit mundo*
Eripis oculos quibus jam Solem non potes, *noctem.*

Et ibi tantum securum te sciens,

Ubi audiendum non sit JESU nomen, *Nomen Iesu, ingens*
Vocis unius odio sonum omnem excludis. *tormentum Da-*
monum.

Ita, ne mors,

Per quas olim fenestras intravit,

Per easdem & exeat,

Sensus singulos durus excubitor obsedisti.

In uno tamen Dei digito

Totam ejusdem senties manum.

Seras omnes clavis David aperiet,

Et procellarum Spiritus tenuem coactus in spumã, *Arripit illum, &*
spumat, & stridet

Silentium, quod aliis feceras, tolerabis. *dentibus, &c.*

Sit tantum in Contribulibus Charitas,

Quæ non loquentis agat interpretem ; *Dicit enim, &*
adducunt ei surdum

Fiet muto copia Verbi,

Et soluta vinculis lingua

Rectis ligatos legibus exultabit in sonos.

Excipiendis turbæ tumultibus,

Ne quis factas aures putaret,

Surdum Christus, nisi à turba seductum non sanat. *ejus.*

Quo verba venire non poterant,

Manum injiciens,

Digito pro terebra usus in cor usque descendit,

Et suæ linimento Salivæ

Infulsis sermonibus parat antidotum.

Reparaturus lubricas facultates,

Cum quibus homo tam malus est,

Sine quibus tam miser,

Quo à cælo tam multos excluderent.

Cælum ipsum optimæ mentis suæ conscium

Intuitu contestatus ingemuit.

Doluit enim vero exigi à se beneficia,

Quæ majori sæpe beneficio negarentur,

Et invitus linguam solvere visus a vinculis,

Quæ soluta vix ullis bene regatur habenis.

Natalitia novæ facundiæ

Acclamationibus celebrantur.

Intravit mors per
fenestras in ho-
minem, hoc est per
oculos, aures,
guttur, &c.

Et apprehendens
eum de turba seor-
sum misit digitos
suos in auriculas

Et expuens tetigit
linguam ejus, &
suspiciens in cælum
ingemuit.

Lingua & aures
lubricæ admodum
in homine
facultates.

Quæ causa Christo
suspiciendi cælum,
& gemendi.

Ex D. Jacobo enim
vix ullus refranat
linguam suam.

Usu vocis concessio frustra jam silentium impetra

Qui vel ubi laudari se prohibet,
Obedientiam Plebs hilarata detrectat;

Dei vota metitur ex suis,

Honesta petire credens facinora, cum tacentur,

Pace tamen tantæ modestiæ,

Æquissima fuit admiratio potestatis,

Quæ singularis in illo

Quacunque excipi acclamatione non debuit,

Discipulis, quia solum Magistri nomen

Tota curationem ars fuit,

Cum illud frustra surdis occinerent,

Surdis beneficos esse non licuit.

Quod suorum tamen detraheretur potentia

Detractum reputans suæ,

Adducentem ad se filium non curatum ab iis,

Præter morem sapientiæ suæ subitatus excepit

Morbos cavete, mortales,

Quorum tam rara, quam difficilis curatio est,

Amica Dæmoni Statio Auris, & lingua;

Has si cessentis,

Ad eum expellendum jam non verba sufficiant

Ipsis Dei manibus opus est.

*Quanto plus præci-
piebat, tanto magis
plus predicabant, &
eo amplius admira-
bantur.*

*Dixi discipulis tuis
ut egerent illum,
& non potuerunt.
In solo enim Iesu na-
mine morbos cura-
bant Apostoli.*

*Reganti enim re-
spondit, o generatio
incredula quamdiu
apud vos ero?*

*Alia ægritudines
sola voce curata à
Christo, hæc manibus
ejus indiguit, misit
enim digitos in
aures, &c.*

*Ait Evangelista,
quod totus populus
suspensus erat au-
diens illum.
Alludit ad Hercu-
lem Gallicanum,
cujus fabula no-
tissima.*

*Tres persone in Chri-
sto erant per conco-
mitantiam.*

ELOGIUM XXXVI. FILIIUM VIDUÆ SUSCITAT.

Luc. 7.

Ligasti verbis tuis Populos

Hercules Palæstinus,

Catenati per aures post te trahuntur,

Theatrum circumductile factus es mundo;

Deserere te nesciunt avidi spectatores,

Quibus idemtidem aperis,

In novo miraculo novam scenam,

Orchestra Divinitatis ut es,

In qua sub persona triplici

Idem semper se Deus actor exercet,

Vel cum tetrueris homines, adhuc trahes.

Quam

Quamdiu tantus Roscius egeris,
 Concionem, quam fatigare non potes
 Fugare ne spera.
 Mortuis ipsis excitasti desiderium tui;
 Qui venire ad te minus possunt, feruntur.
 Occurrit tibi extra Naim viduæ filius,
 Et hac officii specie
 Quæsiturus meritum vitæ
 Facundus in suorum lacrymis, mutus in suis,
 Rogat sibi feretrum in cunas converti.
 Facit illico de novo spectatore spectaculum.
 Quod in te incidit, fortunam vis esse, non casum.
 Et quia finis omnium es,
 Te invento quietem imperas
 Mariæ similitudinem revereris in vidua,
 In unigenito tuam.
 Orta miseratio ex prænotione affinis miseræ;
 Qualiter & tu flendus quandoque fores vidisti;
 Et quia nullum undequaque miserum vis,
 Solatium quod erat unicum, illico reddidisti.
 Prohibes lacrymas, & facilis obedientia est,
 Quando earum removes causam.
 Sola hæc tua est vera forma solatii;
 Cæteri fluxum doloris impediunt,
 At fontes non siccant.
 Mortem suo dejecturus è Curru
 Applicas loculo manum.
 Stillant tibi digiti vitam,
 Et attollente te vocem, attollit mortuus caput.
 Ingens eruditio experientia mortis.
 Sedet adolescens jam Magister idoneus,
 Artis mundo tam necessariæ quam non gratæ,
 Et quam per aures biberat vitam
 Cæteris per verba propinat.
 Orationis argumentum
 Timorem in audientibus excitat,
 Ipsa vero oratio admirationem.
 Utroque tamen Deus laudatur effectu,
 Cum ex uno quidem constet quod possit dare.
 Ex altero quid eripere,

D 4

*Cælestis Roscius
 Christus in actio-
 nibus maxime ex-
 cellens.*

*Extra portam enim
 occurrere solemus iis,
 quorum maximo de-
 sideramus adven-
 tum.*

*Et ecce defunctus ef-
 ferebatur filius uni-
 cus matris suæ, &
 hæc vidua erat.*

*Et steterunt, qui por-
 tabant loculum.*

*Obtento sine, cessat
 actio, finis autem &
 initium omnium
 Christus.*

*Erat & ipse filius
 unicus matris suæ non
 habentis virum.*

*Causa fletus mors
 filii, quæ removeatur
 restituta vita.
 Unde dicebat Iob,
 Vani consolatores
 omnes vos estis.*

*Hæc enim myrrha
 prima quam distil-
 lare dicitur manus
 sponsi in Canticu.*

*Et resedit qui erat
 mortuus, & capit
 loqui: Quid autem
 loquutus sit, tacetur:
 subdit tamen: accepit
 omnes timor, &
 magnificabant
 Deum, &c.*

*Quia Propheta ma-
 gnus surrexit, & quia
 Deus visum
 plebem suam.*

Oblita

*Novus enim Pater
dedit illum matri
sua.*

*Vim facit in illo
verbo, & dedit
illum.*

*Dicit enim, noli flere,
& illico amovet fle-
rus causam.*

Oblita se Viduam est,
Quæ filio suo videt superfuille te Patrem;
Cœpit illum tibi secundo debere,
Quem à te bis acceperat.
Quamquam olim illum commodaveras,
Nunc dedisti,
Exigere potes, mi JESU.
Hilaritatem ab ægris quam vis,
Qui solus das
Eam ipsam, quam jubes.

ELOGIUM XXXVII.
ARCHISYNAGOGI FILIAM IN
VITAM REVOCAT.

Matth. 9. Marc. 5. Luc. 8.

*Ecce Princeps unus
accessit, & adorabat
eum, dicens:*

*Domine filia mea
modo desuncta est.
Abjecerat enim se
ad pedes Christi,
quem, utpote synago-
ge metuens, declina-
verat habiturus.
Major amor mino-
rem pellit, & thorace
propior pellit.*

*Sed veni, impone
manum tuam super
eam, & vivet.*

*Per impositionem
manuum coabatur
ab Apostolo Spiritus
Sanctus.*

*Manus enim tua fe-
cerunt me, & plas-
maverunt me to-
tum in circuitu.
Et surgens Iesus si-
quebatur eum.*

Synagogæ caput ad Christi pedes abjicitur;
Et à Christo sibi male ominetur exitium Synagogæ

Jayro initium vitæ, mors filia
Jam non Princeps, quia totus pater,
Calamitatis suæ memor, dignitatis profus oblitus

Quem felix neglexerat, adorat miser.
In trahendis ad Deum hominibus
Omnipotentia ærumnarum hæc est.

Multi perimimur beneficiis, beamur pœnis.
Periclitantis filia amor
Zelum omnem percuntis legis excussit.

Nota tamen imperii genium vel in rogante.
Præscribit summo Medico modum curationis:

Jubet illum salutem deferte
Cum possit mittere,
Et impositione manuum

Spiritum non tam reddere, quam mutare.
Peritissimus legis interpret

Ad aures suas revocat auctorem Naturæ,
Sciens iis solum à digitis probe refici hominem,
A quibus primum est factus.

Miserationum bajulus non lassatur itinere;
Datus beneficium accepturi celeritate festinat;
Illum ipsum, quem sequitur passu, præit affectu;

Hæmor-

Hamorrhoidiæ contactū vel ipsa sentit in fimbria ; *Et ecce mulier, qua
sanguinem fluxum,
&c. quis me tetigit?*
Nolens tamen ita uni intentus videri,
Ut non adesset & alteri.

Per sanitatem mulieris annum duodecimū miseræ

Probat excitationem Virginis
Annum duodecimum natæ.

Miiori miraculo fidem majoris insinuans,
Sistendo fluxum sanguinis

Suadet posse & se sistere fluxum vitæ
Extinctus nunciatur sensus omnis in filia
Et extinguitur prope fides omnis in patre.

Accusat inutilem diligentiam, quia seram ;
Adhuc tamen profanatam funeris injuria Domum,

Expiare tanti hospitis præsentia satagit.
Non dimidiat Christus beneficia,

Quæ semel inchoavit.

Fiducia sua excitat alienam ;

Somnum definit, quod nuncii mortem descri-
pserant ;

Ut tamen facile in derisionem degenerant,

Qui violenti detinentur in luctu,

Quæ de somno narrantur

Exploduntur ut somnia.

Pergit Christus donis promissa firmare,
Et latentem detegere verius Spiritum,

Quam absentem reducere.

E domo, quam ingreditur,

Illico & turbam abigit, & mœrorem.

Offensus Poësi illa luctuum,

De tam multis gementibus,

Solos qui vere doluerant solari Patêres aggreditur.

Apprehendit Medicus manum,

Non tam exploraturus motum arteriæ,

Quam daturus,

Et acquisita aliis hilaritate, quam sua gloria latior,

Solo silentii sacrificio

Coli se jubet muneris hujus auctorem.

Adeo vel in iis, quæ solam admirationem spe-
ctarent,

Suum semper imitationi locum aperuit.

*Et conversus, & vi-
dens eam dixit.*

*Confide filia, fides
tua salvam te fecit.*

*Hic Tayri filia etas
describitur in textu,*

*& hoc tempus agritu-
dinis Hamorrhoidiæ.*

*In sanguine enim
summum vitæ præsti-
dium.*

*Dum irent, occurre-
runt ei qui jam mor-
tuam nunciabant.*

*Cum venisset jam in
Domum Principis,*

*& vidisset ribicines,
& turbam tumul-
tuantem, dicebat:*

*Recedite, non est mor-
tua puella, sed*

dormit.

*Et deridebant eum,
& cum ejecta esset*

*turba, intravit, &
tenuit manum.*

*Non quia non peris-
set, sed quia Christo*

*non erat difficilius
excitare a somno,*

*quam à morte
revocare.*

*Inerat enim in illis
luctibus multa fictio.*

*Assumpsit enim se-
cum tres ex suis di-*

*scipulis Petrum, Ja-
cobum & Joannem,*

*& cum eis Patrem, &
matrem puella, præ-*

terea nullum.

*Monuit enim mora
sua: Nemini dixeri-*

tu, &c.

ELOGIUM XXXVIII.
LAZARUM SORORIBUS REDDIT

Joan. cap. II.

*Causa ægritudinis
Lazari, ex absentia
Christi: si enim fuis-
set hic, non fuisset
mortuus.*

*Miserunt ante omnia
Sorores ejus ad eum
dicentes: Ecce quem
amas, infirmatur.*

*Vt audivit quia in-
firmatur, mansit in
eodem loco duobus
diebus.*

*Lazarus Amicus
noster dormit, sed
vado, ut excitem,
&c.*

*Domine jam sciet,
Quatriduanus enim
est.*

*Ex Chrysol. serm.
de Lazaro suscitato.*

*Diis enim eum u-
traque colloquitur
antequam ad sepul-
crum veniret.*

*Tollite lapidem.
Chrysol. ubi supra.
ad sit materni bajula
nominis Maria.*

*Lazarus mortuus
est, sed gaudeo propter
vos.*

*Infremuit Spiritu,
& turbavit seipsum.*

Jesum abire non sinite,
Qui ægritudines, & mortem timetis.
Excubant circa nos disposita in insidiis mala,
Quæ quia præsentem illo non audent erumpere
Captant ex illius absentia opportunitates nocendi,
Retineret adhuc Bethania Lazarum,
Si non dimiserat Christum;
Digna tamen est, quæ utrumque recuperet,
Quæ Deum ante Medicos accessit.
Festinant nuncii dies fugitivos præcurrere;
Narrant ægritudinem, nec referunt sanitatem,
Prodit non egere se nunciis
In amicorum periculis Christus.
Ut sit tamen infortunio locus
Nescit moras per biduum;
Utpote cui esset in dispari gloria par facilitas,
Mortem vincere, ac remove re languorem.
Proficit morbus, spes deficit,
Et mortuo consepulta
Ad fœtorera usque putrescit,
Sertus adest Medicus, adhuc tamen etiã opportuna,
Et vivis non minus consulturus, quam mortuo,
Vocatus pro Lazaro
Videri diu potuit pro Maria solum,
Et Martha venisse.
Geminavit illa dilatio beneficium,
Cum iis fidem reddiderit, antequam fratrem.
Otiosum neminem in comitatu patitur suo;
Inter divinas virtutes humanum requirit auxilium,
Juber tolli lapidem, spem attolli.
Illaturus vim Erebo,
Tremendi bajulam nominis
Vult secum esse Mariam.
Qui amici mortem enuncians gaudere se dixerat,
Ubi eum ita miseræ redditurus est vitæ
Tota viscerum commotione turbatur.

Fiebat

Fiebat illa excitatio cum injuria dormientis,
 Unde ad illam venit cum mœrore benevolus
 Ad quam tripudio festinasset iratus.
 Elevatis in Cœlum oculis
 Dimensus hominis lapsum ingemuit,
 Et spelunca spectata
 Recordatus latrocinium Dæmonis,
 Lavare voluit oppressi viatoris vulnere vino suo.
 Qui jam omnia jura mortis intraverat,
 Fœtet sorori, sed nondum Deo,
 Quem uno putredo nostra
 Ad miserationem sollicitat, non ad fugam.
 Omnium funera in unius spectans interitu,
 Quia adhuc solum Lazarum,
 Non etiam omnes mortuos suscitabat,
 In semetipsum sibi iratus infremuit.
 Coram omnium Judice
 Furti comperta mors sistitur,
 Et redimens reddendi celeritate rapinæ demeritum,
 Educit è specu
 Inclusum adhuc laqueis captivum suum.
 In liberto Christi,
 Nulla veteris servitutis tolerantur vestigia.
 Solutus suum experiri libertatem jubetur,
 Et de mortuo nihil præter silentium retinere.
 Stat pro luculenta gratiarum actione
 Ipsamet muta admiratio beneficii.
 Levia loquuntur gaudia, ingentia stupent.
 Et non jure luxeris surditatem viventium,
 Qui mortuos ita tibi attentos invenias?

*Jesus autem elevatis
 sursum oculis dixit
 Pater, &c.*

*Erat autem spelunca,
 & lapis superpositus
 erat, &c.*

*Dixit ei Jesus, nonne
 dixi tibi, quoniam si
 credideris, &c. cum
 Martha dixisset
 quia fœtet.
 Est ferme sensus
 Chrysolog. Vbi supra.*

*Corpus Lazari,
 quasi corpus delicti à
 morte commissi.*

*Et statim prodiit,
 qui fuerat mortuus,
 ligatus manus, &
 pedes insistit.*

*Solvite eum, &
 finite abire.*

*Nulla enim legitur
 vox Lazari recens
 suscitati.*

ELOGIUM XXXIX.

AD CRUCEM TRIUMPHALI POMPA DISCEDIT.

Matth 21. Marc. II. Luc. 19. Ioan. 12.

Certa Christo de hostibus victoria est;
 Ante pugnam palmas exposcit.
 Mors tamen nuper in Lazaro victa
 Justam triumpho poruit causam dare.

*Christus victor vel
 ante pugnam.*

*Quæ Christo triumphi
 causa.*

Auxit

Auxit illi, non minuit animos Crux sperata.
 Propediem regnaturus in illa
 Formam servi visus exuere,
 Libertatis Afferor
 Ne Asinam quidem patitur alligatam teneri,
 Solutam à discipulis jubet adduci,
 Homines amoturus ab otio,
 Cum laborum patientiam, ne in Jumento quidem
 Sua sine mercede derelinqueret,
 Avelli pullum à matre non vult,
 Ne ille quidem facturus
 Ex sua hilaritate tristitiam.
 Princeps pacis
 Dum inter oleas bella damnaret
 Natum bellis equum despiciens
 Mitioribus dicatum laboribus animal
 Consecravit.
 His plane mitissimus Dominus opus habuit,
 Quibus nulla esset inferenda violentia,
 Ut se ferrent ;
 Execrare suetus obsequia,
 Quæ à coactis extorqueat.
 In celebritate triumphi sui
 Tota illi pompa parabilis
 Quia lætitia, quæ ex Deo est ,
 Ulli unquam modestiam non excussit.
 Hominum Plausus,
 Ne ideo solum ab eo neglectos crederes,
 Quod eos ignorasset nunquam expertus,
 Suo daturus authoritatem contemptui,
 Ita illos semel admisit,
 Ut secundo non quæreret.
 Notavit eorum levitatem in frondibus,
 Quas quilibet excuteret turbo.
 Lætis animum commodavit, non dedit ;
 Ne totus hæreret in præsentibus
 Futura prospiciens,
 Bonus augur excidium ex tripudio
 Prælagivit.
 Seniorum perfidiæ

*Tam enim loquabatur
 tanquam potestatem
 habens : solvite, & adducite,
 &c.*

*Libertas omnis à Christo,
 ut ab Auctore.
 Tolerantia nec in jumento à Deo sine
 mercede relinquitur.*

*Asinam & pullum dum ea. Matth. 21.
 Quare Asinam, non equum ascenderit.*

Christus omnis violentia hostis.

Obsequia qua Deo invisa.

*Triumphus hujus quare tota pompa
 parabilis.*

Hos plausus cur Christus admisit?

Pueri vellebant ramos de arboribus.

Videns Civitatem, flevit super illam.

Bonus augur ex lætis prælagit tristitia.

Innocentiam puerorum opponens,
 In honore suo benevolentiam magis,
 Quam reverentiam aucupatus,
 Quo frater agnosceretur,
 Davidis dici filius, quam Dei maluit.
 Ab iisdem arboribus Crucem expectans,
 A quibus ramos habuisset,
 Condonavit hominibus,
 Quod se solis colerent frondibus.

ELOGIUM XL.
NEGOTIATORES E TEMPLO
EJICIT.

Matth. 21. Marc. 11. Luc. 19.

Ingressus Hierosolymam Christus
 Cujus adiret diversorium ante, quam patris?
 Non hanc traxerat urbanitatem è cœlo,
 Ut Deo debita officia posthaberet humanis.
 Expiatio urbis sacrilegæ, quam intendebat.
 Inchoari nisi à templo non debuit,
 Unde & auctoritas vitiis,
 Et origo solet esse virtutibus.
 Non ea frons homini Deo,
 Ut in aliena posset domo corrigere,
 Quod necdum emendasset in sua
 Populi nequitix obstetrix avaritia Sacerdotum,
 Quam qui ante omnia non everteret,
 Mala in ramis rescinderet, in radice lactaret.
 Abominationem in loco sancto ne is quidè tolerat,
 Cui ipsamet tolerantia natura est,
 Cæterorum criminum Judex,
 Hujus etiam licetorem agit.
 Armat flagellis affuetam beneficiis manum,
 Et indignatus ibi attolli rerum pretia,
 Ubi à se omnia gratis dantur,
 Ulciscitur liberalitatis injuriã severitatis exemplo.
 Atqui nisi ferremus ipsi nobiscum,
 Non haberet Deus unde nos puniat.

Nostris *Isaias.*

Christi vel in triumpho summa modestia.

Osanna filio David.

Cruce ex olea & palma secundum multos. Vide Gretserum de Cruce.

Fructus enim Deo vix ullos dant.

Statim ac ingressus est Hierosolymam venit in templum.

Ita Chrysost. apud Sã in hunc locum.

Bonum & malum populorum, à bonis vel malis Sacerdotibus. Unde de hoc eos sæpe arguit Christus.

Alludit ad illud, cum videritis abominationem stantem in loco sancto.

Fecit quasi flagellum de funiculis.

Funiculi hi ligandi mercibus suis allata à mercatoribus.

Rades eos in novacula conducta, aïs

*Perpenditur illud
quod ait Evangelista:
fecit quasi flagel-
lum, &c.*

*Nos enim, quacumque
nos vexant, etiamsi
nobis utilia sint, odi-
mus,
Mensas nummula-
riorum evertit.*

*Instabat enim tem-
pus passionis, quo
transiturus erat de
hoc mundo ad Pa-
trem.*

*Oves & boves in
templo ad usum
sacrificii.
Soli enim divites hu-
jusmodi victimas
pretiosas offerre
poterant.*

*Vos autem fecistis
illam speluncam
latronum,*

*Vocat hoc Marty-
rium avaritia, quia
propter illam flagella
illa tolerabant.
Flagellorum cause
peccata, quia quia
non fugiebant eos
jam secundo pellebat,*

Nostris ipsi flagellamur inventis,
Et quos funiculos patimur,
Ipsimet nobis in libertatis damna texuimus,
Tam benevoli tamen Parentis à dextera,
Venite filiis quidpiam finistrum non potest.
Beneficia sunt ea ipsa,
Quæ nos æstimatores pessimi appellamus flagella,
Horruit Veritas odiosam iis vocem affigere;
Adulata duntaxat aliquantulum errori nostro,
Mitigato nomine, quasi flagella vocavit.
Qui Sacerdotium jam nollet esse quæsturam,
Menses, in quibus Hirudines Pauperum,
Æternum agerent in assiduo lucto convivium,
Providus magis, quam iratus evertit.
Domui suæ disponens mox abiturus,
Illius probat vere se Dominum,
Cujus eum Invidi vulgaverant everforem.
Fugat inde oves, & Boves
Qui sacrificium concepisset Augustius.
Nauseat victimas saginatas Plebis eruore;
Miaus divites videri jam non vult minus pios
Certus ibi ut plurimum magis abundare virtutes,
Ubi minus pecuniæ.
Non suffert latrocinium securum in Templo,
Quod cum periculo exercetur in sylvis;
Nec celebrari coram se alias,
Quam Sanctarum cogitationum
Nundinas pati potest,
Martyrium avaritiæ taciti tolerant,
Quos acius conscientia, quam Christus flagellat,
Indigna venia, qui fugiant redituri,
Quoeunque digni supplicio,
Qui flagellis terga subtrahant, & non causas.

ELOGIUM XLI.
IN BETHANIÆ COENA UN-
GUENTIS PERFUNDITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Ioan. 12.

Miseri-

Miseriarum illicio Christus attrahitur;
 Extra Cœlum
 Sine calamitosa vix cœnat,
 Dubitem an adfuturus Cœnæ nuptiis fuerit,
 Nisi desiderandum in iis vinum præscisset.
 Antambulones suos ærumnas posuit,
 His ille præcuntibus
 Libera quadam necessitate subsequitur,
 Discumbit nunc in Bethania;
 At in leprosi domo cum mortuo.
 Hæret fidejussori suo Lazarus,
 Qui eo præsentem
 Se non fuisse moriturum jam sciret.
 In schola tumuli profecisse se probat;
 A vitæ ne dividatur Authore
 Illum non jam ut olim expectat,
 Sed sequitur.
 Accedit in novum cœnæ condimentum Maria,
 Blanditur mortis Amatori
 Innocens Assentatrix,
 Dum Trichinium cum sepulcro confundens,
 Servanda mortuo munera
 Viventi exhibet.
 At in Convivio Christi
 Importuna non est mortis memoria.
 Alitur inde mens pabulo suo,
 Et ubi periclitari possit Sobrietas, ibi suadetur.
 Prævum exemplum optimo odore plus potuit;
 Utroque repleta Domus est;
 At illud excitavit querelas,
 Non item hoc laudes.
 Invenit vel in Contubernio Christi
 Nimium emunctæ naris homines Pietas,
 Quibus statim ac olere suavius cœpit,
 Placere desuit.
 Sedent non jam Convivæ, sed iudices,
 Et eum, qui tale fieri passus esset obsequium
 In ea, quæ fecisset, culpantes,
 Receptissimo apud homines more
 Alienam virtutem

*Discubuit in Domo
 Simonis leprosi, &
 Lazarus unus erat
 ex discumbentibus.*

*Qua Christo causa
 eundi ad Cana nup-
 tias.*

*Antambulones
 Christi ærumna, &
 cur.*

*Subsequitur qui-
 dem volens, sed in-
 fallibiliter.*

*Sciebat, quia soror
 dixerat: si fuisset
 hic, &c.*

*Miserunt enim
 Nuncios de agritu-
 dine, ipse vero Laza-
 rus non ivit ad Chri-
 stum.*

*Memoriam Mortis
 ingerit per unguentæ:
 Vngi enim solebat
 mortui. Vnde &
 Christus ait:*

*Ad sepeliendum me
 fecit.*

*Ideo Maria partes
 suscepit. Quid ma-
 lesti estis huic, &c.*

*Præva exempla be-
 nis validiora.*

*Poterat unguentam
 hoc venundari, &c.
 quod primus Iudas
 dixisset. Mox & ca-
 teri creduntur.*

*Indignati sunt di-
 centes: Vt quid per-
 ditio hæc.*

*Redundabat enim in
 Christum accusatio
 Mulieris, quod illam
 non prohibuisset
 effusionem.*

*Occa-
 siones ad calum-
 niam maxime prons,*

*De Iuda dixerat,
unus ex vobis Diabo-
lus est, Ioan. 6.*

*Ingens solatium veris
Christi cultoribus.*

*Prodigalitas aua-
ritia: Quid vultis
mibi dare, & ego cum
vobis tradam.*

*Abiens enim laqueo
se suspendit.*

*Malus utique sibi, qui
sibi & vitam, &
Deum eripuit.*

*Apostoli vocati ut
non solum ipsi salu-
tem consequerentur,
sed ut per ipsos
& alii.*

*Ponderator Spiri-
tuum Dominus,
Prov. cap. 16.
Iniquitatis Iudae initia
ab odio pauperum,
quibus eripiebat, quae
in eorum usus
jubebantur
impendi.
Pater enim paupa-
rum Christus est.*

Occasionem sui criminis faciunt.
At qui eiecerat à Maria septem Dæmonia,
Octavum hoc molestum illi esse
Non patitur,
Ne despondere animos, sectatores pietatis,
Accusante mundo
Patronus est idem ipse qui Judex,
Et lucri plenum est damnum,
Judæ displicuisse
Unde Christo plus placeas.

ELOGIUM XLII, A DISCIPULO VENDITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22.

Semel prodiga extitit avaritia;
Inexhaustum unica effusione
Ligurivit avarium.
Dæmens, quæ non minori pretio
Emeret malum suum;
Cæca dum non agnosceret crimen,
Impia dum corrigeret,
Cariosus Iscarioth,
Cui bonus unquam esse potuerit,
Qui fuit usque adeo malus sibi?
Mercator non melior, quam Apostolus,
Depeculator salutis suæ,
Ubi lucrari etiam alienam debuerat,
Quo vilius venderet Deum
Ignorantes pretium ejus adivit,
Mendaces plane filii hominum in stateris,
Qui ponderatorem Spirituum
Triginta argenteis vix appendant.
Profecit per suos gradus impietas;
Alimenta primum pauperibus abstulit,
Mox vero etiam Deum sibi,
Mirari voluetam
Si potuisset perseverare cum Christo,
Qui pauperes non amaret,
Liberalem pietatem.

Quid-

Quidni ante alios avarus argueret,
 In quem tota illa profusio declamabat?
 A dispergente, ne ultra colligeret,
 A Vase fracto ne ultra obdureceret
 Monebatur.
 Ita malus, ut vel à bono depravaretur
 Unguento,
 Continuit dentes ab esca,
 Ut interim morderet infontem,
 Quia fur erat, & latro,
 Ne sua quidem reliquit convivio gaudia.
 Tam luci avidus, quam non capax,
 Semper quid vendi;
 Nunquam quid emi posset attendens
 Properat urgere facinus,
 Quod mox tanquam omnium maximum
 Laqueo coronaret.
 Pessime de Sacerdotibus iudicans,
 Qui Deum
 Nisi à se emerent, non haberent,
 Eorum manus oblata illis re tam sancta
 Profanat.
 Demens, qui Deo amisso non quæreret,
 Non quid dare sibi homines possent,
 Sed quid vellent,
 Cum Deum non habenti
 Date quidpiam vel si veliut, non possint.

ELOGIUM XLIII.

AGNUM CUM DISCIPULIS COMEDIT.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 13.

Hoc qui Cœnaculum subis,
 Feras & tu aquæ lagenam
 In ardoris in te excitandi remedium;
 Ignem omnia spirant,
 Ubi assandus est Dei Agnus,
 Huc imbres ipsi è Cœlo si venerint,
 Flammei fient.

E

Agnoscit

Ex Lactantio: Condemnare videtur, quicumq; dissentit.

Inde enim sumpsit occasionem calumniandi puffedam effusionem.

Ioan. cap. 12.

Potuit unguentum hoc venundari, & dari pauperibus.

Quod enim majus scelus, quam Deum tradere.

Qui volebat iis Deum tradere, supponebat esse illos sine Deo.

Pondenat illud, quid vultis mihi dare, oblitus querere quid possent.

Quid enim habeat qui Deum non habet.

Occurret vobis homo lagenam aquæ bajulans, Marc. 14.

Alludit ad imbrem flammarum in die Pentecostes.

*Et posuit vestimenta
sua, & præcinxit se.*

Cenaculum grande.

*Transibat enim lex
Moyſis, & sacrificia
n illo Phæſe.*

*Comedebant enim
agnum quasi pere-
grinaturi. Vt habetur.
Exod. 12.
Quid Sacramenti
hoc haberet.*

*Lactuca aggreges
adhibita in hoc con-
vivio de more.*

*Os non comminuetis
ex eo, Exod. 12.
Ossa autem fortitu-
dinis, & constantia
symbolum.*

*Præter Agnum non
aliud adhibitum
ferculum, & cur.*

*Post convivium seria,
Vide in Adag.
Manutii.
Turbatus est, & ait:
Unus vestrum, &c.
Ve autem ho-
mini illi.
Rabidi Canes oblato
solent pane placari.
Hoc enim signo
Ioanni proditorem
descripsit.
Caperunt singuli di-
cere: Nunquid ego
sum Dominus.*

Agnoscit Aula genium Christus,
Inde se vestibus allevat vix ingressus,
Capacitatem ne stupeas, si hospitem agnovisti
Omnes odit angustias qui immensus est.
Abducturus è Mundo Myſteria,
Quæ pertinſabant,
Ad Agni eſum, quasi ad iter accingitur.
Peregrinari suos secum jubet in cœna,
Et festinantium in morem
Lumbis præcinctis habere in manibus baculos
Quasi qui hæere illos in hujus vitæ
Deliciis noller
Sed per illos transire,
In Convivio suo
Defiderari amara non patitur,
Sciens sine hoc condimento
Placere posse dulcia, non prodesse.
Agnoscit quos ad mansuetudinem educat,
Prohibetque in ejus Oſſibus lædi Constantiam,
Cujus commendationem ea potissimum hora
Suis perutilem sciret,
Ne panis Angelorum
Epulis hominum fartos inveniat,
Uno contentos esse ferculo jubet.
Pinguiori eos cœna satiare distulerat,
Cujus famem per illa quasi jejunia nutrebat,
Differre nesciens post convivium seria,
Cui nullum pro ludicris tempus vacat,
Ingesta proditoris mentione
Seipsum turbat in suis.
Nunquam magis ex animo voluit
Potuisse mentiri,
Ne essent, quæ futura prædixerat,
Rabidum Canem
Intincto studet in Paropside sua pane placare.
His non illectum blanditiis deterret minis.
Uni intentatæ omnes dejiciunt.
Naturam metuunt,
Qui certi de voluntate jam erant.
Unus Judas

Cum alieno cæteri trepidarent exitio,
 Non inhorrui suo.
 Familiari perditis dolo
 Sat cortexisse se crimina credidit,
 Si celasset.

*Similiter & Iudas
 dixit: cui respondit
 Christus, tu dixisti.*

ELOGIUM XLIV.
 CONVIVARUM SUORUM AB-
 LUIT PEDES.

Ioan. cap. 13.

Psychagogia Christi quæ fuerit, ut ediscas,
 Quid post cœnam agat, attende.
 Animum relaxat præinctus,
 Et sordes à suis abstergendo, se beat.
 Adeo non fuit illi alia,
 Quam de suorum utilitate voluptas.
 In Hypocausto illo suo,
 Quod frigescenti mundo parasset,
 Accendi sibi præsentens
 Gehennam quamdam Amoris,
 In ardoris solatium ad aquas accurrit.
 Baptisma Pedum
 Affectis tumore capitibus applicat,
 Et iis, à quibus deserendum se sciret,
 Charitatis suæ pedicas per oscula inserit.
 Initiaturus sacrificii sui Mystras,
 Ne coactis illuc Cœlitibus
 Terrena redoleant.
 Eos primum ab omni ignobilis elementi
 Contagio expiat.
 Ad novum iter præinctis
 Præter novum Viaticum
 Præparat etiam quodammodo novos pedes.
 Facturus consuetudinem apud suos,
 Ut quæ possedissent
 Ad Apostolorum pedes abjicerent,
 Primus ante alios,
 Sciens, quia omnia dederat ei Pater in manus,
 Omnia apud eosdem deposuit.

*Surgit à cœna, ponit
 vestimenta sua, &
 cum accepisset lin-
 teum, præcinxit se.*

*Hoc est in cœnaculo
 in quod in igne etiam
 è cœlo descendit.*

*Deinde misit a-
 quam in pelvim.*

*Tumor hic capitum
 ex contentione re-
 centi, quis eorum
 videretur esse
 major.*

*Consecravit enim
 paulo post Sacerdo-
 tes, confluentibus
 Angelis in nova
 dignitate venera-
 tionem.*

*Quod erat Euchari-
 stia, quæ & Pa-
 tribus dicitur via-
 ticum immorta-
 litatis.*

*Act. Apost. c. 4.
 Vnd. didicerint pri-
 mi Christiani omnia
 sua deponere ad pedes
 Apostolorum.*

Et utraque quidem in nocte ita incaluerat,
Ut cum omnem in se collegisset ardorem,
Petrus, alique frigerent vel ad ignem.

Celebraturus in Cruce nuptias
Unigenitus Patris,

Hymeneo præmittens convivium.

Amicos vocat ad cœnam,

In qua cum opsonium fecisset ex pane,
Tota dilapidata substantia jam decoctor,
Avaro exactori cedit in prædam.

Cum omnis homo primum bonum vinum ponat,

Ipsè subjicere nesciens quod deterius est,

Omnium optimum

More suo servat extremum.

Æternus Cœli Obses in terris,

Quia pellendus ab oculis,

Aditum quærens in corda

Novum sibi vehiculi genus

Adornavit in pane,

In quo, sensu jam non usus interprete,

Ipsè per se ageret causam suam.

Cœlo militaturus providus Imperator

De electorum frumento Congiarium præparat.

Impium Catilinæ facinus

Pio iteraturus exemplo

Conjuratis suis propinat sanguinem.

Hoc ille Philtro

Insidiatus amorì hominùm est.

Pridie quam moreretur sepultus in suis,

Ne totus esset in potestate hostium

Se apud amicos deposuit.

Pharmacum sobriis præparans

Venenum ebris,

Quid daret magis,

Quam quibus daret attendens,

Uberi de se Vite vindemia,

Quod Cariosum Utrem distumperet.

Vinum novum expressit.

Adora, Viator sepulcrum,

E 3

Quod

*Vnde frigus, qua
nocte Eucharistiã
Christus instituit.*

*Vipote Sponsus
Sanguinum.*

*Ex pane enim car-
nem fecit, unde pos-
set dicere caro mea
vere est cibus:*

*Dici Christo potue-
rat melius, quam
Architrachus di-
xerat ministranti,
omnis homo, &c.*

*Tu autem servasti
bonum vinum
usque adhuc,
Eucharistiã vehicu-
lum Christi in corda
hominum descen-
dentis.*

*Congiarium dari so-
litum ab Imperatore
militibus.*

*Plin. in Paneg.
Teste Salustio, fama
fuit Catilinam ipse
fecit cum conjuratis
suis misse.*

*Amatorium pocu-
lum Christi.*

*Accipite, hoc est
corpus meum, quod
pro vobis tradetur.*

*Mors est malis,
vita bonis.*

*Ego sum vitis, &
Pater meus*

Agricola.

*Hoc est Iscarioth,
nemo autem Christo
teste, bene ponat vi-
num novum in
utres veteres.*

*Alludit ad Sapientum consuetudinem, qui sibi viventes adhuc, se-
pultura ponunt.*

Quod in monumentum suæ mortis
Sibi adhuc vivens posuit Amor tuis.

ELOGIUM XLVI.
HYMNO DICTO IN HORTUM
DISCEDIT.

Math. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

*Quam bene Eucha-
ristia cibus fortium
dicatur à Patribus.*

*Tunc enim cepit iis
dicere, plorabit, &
flebit, &c.*

*Fabulantur Poete
Achilem à Chirone
leonum medullis
pastum.*

*Dixit enim hym-
num, & diutius in
sermone illo blandis-
simo se hilaravit, &
sua, & mox mira
alacritate ait, surgite
eamus hinc.*

*Nostrum erat gra-
tias agere, & non
Christi, qui dederat,
non acceperat
beneficium.*

*Abiit secundum
consuetudinem in
hortum Gethsemani.*

*Ita enim oraverat,
Rogo ut unum sint
sicut & nos unum
sumus.*

*Dolor, ex disconti-
nuatione partium
natus.*

Eucharistia plane eibus est fortium;
Eam ex quo tradidit Christus,
Jam non dubirat discipulis
Aspera quoque prædicere.
Terri eos posse non credit,
Tali adversus metum omnem Amuleto
Munitos.

Generosum vinum Deo dignos indidit Spiritum
Et Leo Judæ medullis suis pastos
Achilles facit.

Ipsemet se suscepto
Vilus est redditus sibi.
In hymnos erupit hilarior,
Et imminentis vix memor exitii,
Amores suos diuturniori colloquio
Explanavit.

Pro beneficio, quod omnes grati hominis
Affectus excederet,
Egit ipsemet gratias sibi.

Usque adeo onera nostra omnia, sua fecit,
Consuetudinem optimam
Mortor illi nullus excussit;
Medicatus oratione tædium est;
Venit Alcides alter in hortum
Jam non mala sumere, sed absumere.

Qui rogaverat,
Ut unum cum Discipulis fieret,
Exauditum se sensit,
Cum avulsus ab iis est.
Unitatem ex divisionis dolore conjecit;
Seipsum vilis est destituere,
Cum illos deseruit.

Ita ne ipse quidem sine violentia,
 A suo cum Deo colloquio
 Exclufit homines,
 Latronem expectans
 Severè vigiliis præcipit,
 Miraturque in cribro Satanæ positos
 Dormire posse.
 Athleta nobilis
 Duram evocatus ad luctam,
 Antagonista doloris sui
 In terram victus alliditur,
 Et Cœli superiis indiget, ut erigatur,
 Quæritur propinari sibi
 Calicem tam divertum à suo.
 Hausta diviniſſimi sanguinis potione
 Aliam omnem etiam oblatam à Patre fastidit.
 Mox tamen interpretatus beneficium,
 Quod sibi à tam benevola Majestate veniret,
 Exinanivit ſemetipſum ſe ipſo,
 Quo ampliorem in ſe faceret
 Ærumnis locum.

ELOGIUM XLVII.

ORANS SANGUINEUM IN SU-
 DOREM LIQUESCIT.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

Proh quam gravis eſt levitas noſtra?
 Nunquam par ſenſit onus noſter Alcides.
 Atlanti ſuffectus
 Non ita curvaſſet humeros,
 Nec tam ſollicitè Patris dexteram imploraſſet,
 Sarcinam recuſare non auſus accuſat,
 Et ut jumentum jam factus
 Infirmum hominem tergo excipit
 Pronus humi.
 Peccatoribus intentis ſemper deſtruere
 Nobilem aream in humeris ſuis exhibet
 Ad ædificium, quod in Cœlum uſque pertingat.
 In forma ſervi ſe quæri ad verbera ſentiens

*Illud, & avulſus eſt
 ab eis, quandam uti-
 que violentiam
 ſonat.*

*Sciebat quâ hora ſur-
 veniret, ideo non ſo-
 lum vigilabat, ipſe,
 ſed & monebat ſuos,
 vigilate & orate,
 &c.
 Factus in agonia
 prolixius orabat.*

*Tranſeat à me calix
 iſte tam diverſus ab
 eo, quem diſcipulis in
 cœna dederat.
 Veruntamen non ſic-
 ut ego volo, &c.
 Exinanivit ſemet-
 ipſum formam ſervi
 accipiens pronus in
 terram, & ad fla-
 gella paratus.
 Procidit in faciem
 ſuam orans.*

*Pater mi, ſi non pot-
 eſt hic calix tranſire,
 niſi bibam illum ſia
 voluntas tua.*

*Vnde bene dicebat,
 Pſal. 128. ſupra dor-
 ſum meum fabrica-
 verunt peccatores.*

*Cur toties in hac ora-
tione Christus repete-
ret illud, Pater mi,
Pater mi.*

*Factus est sudor ejus
sicut gutta sanguinis.*

*Deus, ex Plin. lib. 2.
definitur totus oculus,
totus manus, &c.*

*Alludit ad gemmas,
qua sudore suo ve-
nena detegunt.*

*Per Zachar. Christus
oriens nomen ejus,
c. 6.
Matth. 16. Vespere
dicitur, serenum erit,
rubicundum est
enim.*

*Ait enim, sicut gutta
sanguinis decurrentis
in terram,
Gen. 3.*

*Ovid. in met. ubi de
Medusa capite e
Perseo reciso.*

*Suadent sidera so-
mnium remoto sole.*

Ut filius agnoscat
Sæpe patrem appellat.
Vel sic tamen ad flagella paratus
Vultum, quo excitaret benevolentiam, regens,
Exegit avarus dolor
Ab omni membro tributum;
Nulli sudorem, aut lacrymas condonavit.
Aliter Deum flere non decuit,
Qui totus oculus est.
Effusionis avidus sanguis vulnera prævenit,
Et impatiens intra venas teneri
Urget libertatem nostram in sua.
Oblatus de cælo calix venenum habet;
Eo propius admoto sudat nobilis gemma.
Oriens noster.
Quando ita in Vespere rubuit,
Polliceri sibi mundus audeat Cras serenum.
Dare tellus ineipiet fructum suum,
Quæ tam bono irrigata sit rore,
Liberalis Agricola.
Ne sui quidem tenax cruoris,
Eo hortum suum alluit impetu,
Ut guttæ jam non dicantur fluere,
Sed decurrere.
Solare te, novus Adam.
Quod in sudore vultus tui
Vescaris & tu Pane tuo.
Si terræ creditus Gorgonis cruor
Monstra peperit,
Monstrorum domitores pariet tuus.

**ELOGIUM XLVIII.
DORMIENTES INCREPAT:
ET HOSTIBUS OC-
GURRIT.**

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

Nostri quoque Solis absentia
Somnum conciliat.

Vigila-

Vigilare, Christe, non possumus,
 Quamdiu nobiscum non es.
 Nisi identidem ad nos excitandos redieris,
 Aut similitudo mortis,
 Aut mors vera nos occupat.
 Bonus Pastor
 Custodiens super grege tuo noctis vigiliis
 Vides lupum venientem,
 Et occurris intrepidus.
 Feritatem retundit insperata securitas,
 Vel ipso suæ felicitatis occursum
 Terretur impius;
 Quod invenerit quæsitâ, mistatur,
 Et ne Deo, coram quo stat,
 Propiorem illum ruina faciat,
 Retrorsum cadit.
 Redintegrata tamen audacia,
 Ut gravius secundò conrueret,
 Iterum surgens,
 In danda salute, quam non haberet, profusus,
 Capitalet inurere Deo calumniâ voluit,
 Dum eum, ac si docere perfidiam potuisset,
 Magistrum dixit.
 Negavit Discipulum,
 Qui maluit amicum vocare;
 Opposuit blasphemo doctrinam suam,
 E cuius ipse præscripto
 Ne Proditorem quidem odisset.
 Publici Grassatoris
 Adhuc volens famæ consultum,
 Dissimulavit quod erat, appellavit quod fuerat,
 Potentiæ suæ conscius,
 Quæ dixit, & facta sunt,
 Tentavit an posset
 Amicum, quem dixerat, facere.
 At plenus Satana Judas
 Non reliquit in se Deo locum.
 Tenebrarum filius
 Potestate tenebris facta
 Nulli non obstitit lumini.

E 5

*Ita Drogo Ost. serm.
 de cena Domini.*

*Somnus imago
 mortis.*

*Procesit & dixit
 eis, quem queritis?
 Ut ergo dixit eis, ego
 sum, abierunt retror-
 sum, & ceciderunt
 in terram.*

*Impii ex ruinis suis
 occasionem capiunt
 recedendi magis
 à Deo.*

*Tunc accesserunt, &
 manus injecerunt
 in Iesum.*

*Ave Rabbi, & oscu-
 latus est eum.*

*Vocatur magister,
 cur non eum vocet
 discipulum, sed
 amicum?*

*Dixerat enim, Ego
 autem dico vobis,
 diligite inimicos.*

*Fuerat amicus, tunc
 vero erat proditor.
 Omnipotentia Dei,
 dicendo res facit.
 Post buccellam panis
 intravit in illum
 Satanus.*

*Hæc est hora v'stra
 potestas tenebrarum*

Ipsa

*Christus vel ex sua
patientia agnitæ
Deus.*

*Homines enim facile
irascuntur, ut qui
habent spiritum
in naribus.
Vide Tertul. & Cypr.
lib. de patientia.*

*Venit Iudas cum la-
ternis & facibus.*

*Furiarum arma tæ-
da, ut apud Poetas.*

*Mortui enim soliti
ita ad sepulcrum
deduci.
Fœtebat etsi non-
diom quatrduanus.
Reg. 4. c. 4.
Cum Satanæ jam es
mississet in cor, ut
eum traderet.*

*Insufflavit, & dixit,
accipite Spiritum
Sanctum.*

*Spongia, fel, & ace-
tum eluerunt labem
Christi labris im-
pressam à Iuda
osculo.*

Ipsa illum summi boni notitia perdidit,
Agnosci Christus Divinitatem suam,
Vel ex tam impuri patientia osculi, voluit.
Alia quælibet patientia, qui Dei non fuisset,
Tam turpe monstrum
Ab ore suo procul excluderet.
At non hoc novum in Deo,
Quod hoc se hostibus describat indicio;
Æque admirabilis, quod possit omnia agere,
Ac quod non recuset tam multa pati.

ELOGIUM XLIX. OSCULO PRODITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

Ne tu plane cæcus es Juda.
Qui cum laternis, & facibus
Solem quaras?
Tribus Erebi Furiis addidisti te quartam;
Habes & tu tædas tuas.
Quibus Mundi lucem
Non augeas, sed extinguas.
Hac pompa luminum.
Funus tuum deducis mortuus Deo.
Jam fœtentem excitare qui vult,
Vitæ Auctor
Elisæum æmulatus os ad os applicat.
At Satana cordis arcem tenente
Nihil in ore proficiens,
Opportunitate osculi usus.
Repetit à te Spiritum tuum,
Quem sui prodigus,
Non una tantum insufflaverat die,
Profanatum contactu tam fœdo est
Divinissimum guttur,
Venite mox ad Patris oscula horruit,
Nisi se prius,
Qua felle, qua aceto lavaret.
Fuit hæc tota sitis ejus in Cruce,

Detergere spongia voluit,
 Sed quid in labiis de osculo supererat,
 In eo cum gustasset
 Assequutus jam vota bibere noluit,
 Dedicatum è contra
 Tam Sancti communionem halitus
 Proditoris os est ;
 Vel imprudentissimo Spiritui facta Religio,
 Ne per illud egredi jam auderet ;
 Suprema necessitate
 Pellente illum in locum suum.
 Aliam sibi per fracta viscera viam fecit.
 Suo malo didicit perfidus
 Solis Deum Amoribus capi,
 Funes illi per amplexus intentat,
 Morsus per oscula,
 Omnem supellectilem Charitatis
 In usum odii traxit.
 Hostilem animum texit in iis,
 In quibus detegi benevolus solet,
 Passus Deus non est
 Majorem inesse perfidiam homini,
 Quam Clementiam sibi,
 Periclitari apud impios voluit
 Famam scientiæ,
 Non item patientiæ suæ.

*Non erat igitur stis,
 sed hoc ad alium fi-
 nem adhibita.*

*Impurus enim ani-
 mus novam sibi per
 viscera viam pate-
 fecit ad exitum, quia
 suspensus crepuit
 medius.*

*Trahitur ipsemet
 Deus solis vinculis
 charitatis.*

*Supellex charitatis
 titulus honorificus.*

*Dubitare enim quis
 posset ideo admisisse
 illum Iudam, quod
 ignoraret animum
 ejus, ideo Evange-
 lista, sciens omnia,
 quæ ventura erant
 super eum.*

ELOGIUM L. A SUIS DESERITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

Solus relinqui si Christe nolueras,
 Parcior debueras esse, quam fueris ;
 Te ipsum dedisti, cur te non deserant,
 Qui à te ultra nihil expectant ?
 Ad hamum sine illicio
 Nec pisces, nec piscatores accurrunt.
 At omnes beare qui veneras,
 Nullum tui causa miserum pateis.

*Vulgus amicitiam
 utilitate probat.*

*In Eucharistia se
 ipsum dederat.*

*Alludit ad illud, si
 autem me queritis,
 mitte hos abire.*

Sagi-

*Quare Christus nul-
lum de suis voluerit
secum torqueti.*

*Atque ita Barabba
ignoverunt, & Pi-
latus ac Herodes mu-
tua odia posuerunt.*

*Convertuntur qui
peccarunt, & Chri-
stus Petro, Convertite
gladium tuum in
locum, &c.*

*Quare noluerit in
horio percussus quem-
quam.*

*Erat Malchus ser-
vus Principis Sa-
cerdotum.*

*Quare Malchum
sine aure relinquere
noluerit.*

*Ad hanc enim nul-
lus sensus magis ne-
cessarius est.*

*In die videlicet
Pentecostes.*

*In illa hora dixit
Iesus, tanquam ad la-
tronem existis, &c.*

*Quotidie apud vos
eram, docens in
templo, & non me
rehuistis.*

Saginati appetens voluptate patientiæ
Excludis à miseria amicum, & proximum.

Qui ad Cœnæ delicias

Etiam inimicum vocaras;

Quo tibi tota Judæorum ira

Indivisa vacaret,

Iraisci eos per id tempus

Alii cuiquam vetuisti.

Offendit Innocentiam tuam Petrus,

Qui indigere te credidit defensore.

Converti jubes gladium

Ac si te ulciscendo peceasset.

Mones esse illum in loco non suo,

Quia ubicunque tu es

Locus est beneficiæ, non vindictæ.

Indignaris profanati cruore sacrilego hortum,

Quem tuis sudoribus, & lacrymis consecrasset

Novo beneficio reficias antiquorum memoriam

Revereris Pontificem in mancipio;

Malchum Cayphæ magis aptas obsequiis,

Dum illi aures

Ad hoc unum circumcidi passus es,

Ut mutares.

Servum sine lingua tolerasses fortasse,

Quem sine Aure non toleras.

Sacer hic obedientiæ sensus est,

Ideo servare illum præ cæteris studes.

Nihil minus quam aures

Hominibus deesse volueras,

Ad quorum cruditionem

Linguarum imbrem parasses.

Credi de te non suffers,

Quod execraris in cæteris,

Qui non nisi coacti

Ad Obsequia Divina trahuntur.

Queritis te tanquam latronem

In Agro quæsitum,

Quem paratissimam victimam

Semper invenissent in templo

Abusus viribus suis Adolecens est,

Ut se fugeret,
 Nudior relicto præceptore, quam Sindone.
 Ita quotquot graves oculos;
 Habuimus ad vigiliam;
 Levissimos habemus pedes ad fugam.

*Adolescens relicta
 Sindone nudus au-
 fugit, quem plerique
 suspicantur fuisse
 Ioan. vide Bar. an.
 34. Christi.*

ELOGIUM LI. ACCUSATUR CORAM CAYPHA.

Math. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

Recisus ex horto Flos noster
 Dabit prostritus in triviis
 Odorem suum;

*Comprehenderunt
 Iesum, & ligave-
 runt eum,*

Arctetur in vincula myrrhæ Fasciculus,
 Et quando in sacra Deo crevit Tellure
 Ad Sacerdotes adducitur,
 Pretiosissimæ oblationis inquisissimi Iudices,
 Debitam templo destinant tumulo.

*Hoc est, in Maria
 utero, terra videlicet
 nunquam a Deo
 maledicta.*

Fatigantur in fingenda calumnia
 Infulati Poëtæ;

*Accusabant eum in
 multis, & non erat
 conveniens testimo-
 niuz illorum.*

Praviratem ubi non inveniunt,
 Supplent sua.

Nobilis Reus

Non habens quid in tam bona causa defenderet,
 Quid in accusatione tam stolidi confutaret,
 Luculentissimam objectis Apologiam opponit
 Silentium suum.

*Iesus autem tacebat,
 & qua de causa.*

Dei tamen nomine, quia suo, compellatus
 Respondit.

*Adjuratus per
 Deum vivum,
 respondit.*

Ne quæ patientia fuerat
 Pertinacia credi posset.

Os conatur occludere
 Servilis Adulatio Veritati,
 Barbaram satellitis manum

*Tunc unus assistens
 ministrorum dedit
 alapam Iesu dicens,
 sic respondes
 Pontifici?*

Illi propius admovet,
 Et quantum sibi coram malo Principe liceat,
 Colapho suadet.

Ut inurbanus in Aula damnatur,

Qui assentator non est,

Punitur ibi Blasphemix nomine Veritas;

*Assentatorum in
 aulis auctoritas, &
 licentia summa,*

Assuetus

*Aequè enim tacens,
ac loquens
damnatus.*

*Quare Christus ob-
jectam sibi Sacerdo-
tis irreverentiam,
noluerit tacitus
preterire.*

*Solus enim perfectus
est, qui non offen-
dit in verbo.*

*Hinc hausere Sancti
contemptum ju-
dicatorum huma-
norum.*

*Scidit vestimenta
sua, & ait, blas-
phemavit.*

*Cum dixit, necesse
est ut unus moriatur
pro populo.*

*Habetur ex Iosepho,
& refert Baron.*

*amisse Caypham Sa-
cerdotium ab Herode.*

Affuetus profutura

Placitum præferre,

Pari ibi periculo tacet, ac loquitur,

Sacerdotes, ne malos quidem,

Contempsisse vult argui;

Alia convicia dissimulavit silentio,

Hoc detersit responso.

Non fuit integrum Dei Filio

Dissimulare Patris injuriam,

Qui negaretur perfectus ex eo,

Quod ipse etiam

Offendisse argueretur in Verbo.

Et adhuc magnificat aliquis censuram hominum,

Quorum iudicio

Ne ipse quidem recte loquutus est Deus;

Offenditur malus Princeps unde erudiri debuerat;

Indignum se probat vestibis illis, quas lacerat;

Detegit diloricatus cariosæ conscientiæ, cicatrices,

Instare Sacerdotio suo finem

Prophetavit ante, cum nesciret quid diceret;

Apertius nunc, cum nec sciret quid faceret,

Ad quid aliud, Judæa, à Sacerdote sperares,

Quem Herodes, non Deus dedisset?

Rex malus raro sibi dissimilem

Elegit Antistitem.

ELOGIUM LII.

PETRUM RESPICIENS, SA-

LUTARES SOLVIT IN

LACRYMAS.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

Proh quam facile inhærent vel optimis

Aulæ mores?

Vix ingressus in illam piscator est,

Cum illico & simulare didicit, & mentiri.

Sine injuria Veritatis

Ne secunda quidem aditum invenit ad fores.

Novus tamen in arte mentiendi,

*Proinde Lucanus
bene, exeat aula, qui
vult esse pius.*

*Cæpit jurare, &
anatematizare, quia
non novi hominem
nota illud,
cæpit.*

Ita

Ita feliciter exercere illam non potuit,
 Quin, vel cum mentiretur, promeret vera.
 Plane non noverat hominem,
 Deserere illum qui poterat.
 Plane non erat is, quem in horto viderant;
 Ille cohortem contempserat,
 Hic reformidat Ancillam.
 Sed nec erat Christi Discipulus,
 Qui Aulam volens, & non coactus intrasset.
 Audaciam hanc utique non docuerat is,
 Qui Zachæi, & Plebejorum domos
 Vel non accitus adiisset,
 Ad regias vero trahendus funibus fuerit,
 Ut veniret.
 Corripere Janitorem Regni sui Deus
 Opposita illi Ostiana voluit,
 Quæ solertius custodiret fores Palatii,
 Quam ille Cæli.
 Inspiciens, qui tacente Sapia loqueretur,
 Facilius reputans posse, decipi Veritatem,
 Quam amantem terreti,
 Culpabilis sequutus captivam est,
 Quam cæteri reliquissent.
 Ita sopitus,
 Ut ne se quidem Galilæum jam sciret,
 Adesse sibi tempus surgendi
 Ante Gallicinium non agnovit.
 Ideo igne indigens
 Quia Solem suum sequebatur à longè,
 Quos prope undas ardores conceperat,
 Prope prunas extinxit;
 Noctis illius frigore mitigari debuerant,
 Ut ferre eos mundus posset.
 Juratus perfidiæ suæ testis
 Jam non suffert oculum Judicis.
 Cum magnitudinem doloris sui
 Attium, & aula non caperent,
 Foras egressus,
 Vibrato in se fulguri, fulmen ne traheret,
 Pares illi extinguendo fletus opposuit.

*Si enim cognovisset
 ut par erat, utique
 non deseruisset.*

*Non erat in hoc
 Christi discipulus,
 quia ille audacissimum
 suos non docuit.*

*Non legitur Christus
 venisse in Prætorium,
 vel in Herodis regiam,
 nisi vincitum.
 Dicit Petro Ostiana,
 quæ illum introduxerat,
 nunquid tu, &c.*

*Hoc est Christo, qui est
 Dei sapientia.*

*Negavit etiam se
 Galilæum, ut facilius
 crederetur non
 agnoscere hominem.
 Gallus cantavit, &
 recordatus est Petrus,
 &c. & egressus foras
 fleuit.*

*Vocaverat illum
 Christus secus mare
 Galilææ.*

*Acerrima natura
 fuerat Petrus, ut
 notant Patres.*

*Conversus Dominus
 respexit Petrum, &
 egressus foras, &c.*

Minor

*Atque ita in hoc
quoque vere se
Petram, Petrus
probavit.*

Minor fuerat Christo moriente concussio,
Si hæc ipsa etiam fracta Petra non fuisset.

ELOGIUM LIIL.

VEXATUR PER NOCTEM,

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

*Cur velarent oculos
Christo Iudæi.*

Nunquam secutius regnarunt tenebræ
Quam Sole captivo.
Feralis nox

*Firmamentum enim
est Dominus ti-
mentibus se.*

Ne bina quidem in Firmamento nostro
Sidera tolerat.

*Quos enim videbat,
faciebat illico melio-
res: ita Zachæum,
ita oæcum natum,
& alios.*

Cœca nequitia ut est.

Oculatum pati Deum non potest.

A tam Sancta Pupilla

Salutare fascinum metuit,

Quale recens vidit in Petro,

Cui respici & corrigi idem fuit.

Vefanus furor

Objici sibi seipsum non vult,

*Speculum nostrum
Christus Drogo Ost.
in ser. de cæn. fecisti
mihi Domine de cor-
pore tuo speculum.*

Inde accusatorem turpitudinis suæ speculum
Velo interposito tegit.

Dei Pulchritudinem

Timet impius amare, si spectet.

Sui in illum odii tenax

*Viso beatis tota
merces, per Theologos.*

Eam ipsam visionem, quæ beatis præmium est;
Pœnam putat.

Experitur quid sibi liceat,

*Genus flexo ante eum
illudebant ei.*

Qui adorationem quoque contemptum facit.

Veram tamen illius formam

Exprimere vel si velit, non scit.

Rem Templi nunquam fortasse viderat

Academicus Popinarum,

*Perditi legitimum
Dei cultum imitari
nequeunt, vel
si velint.*

Deum, & seipsos fallentium more,

Eam duplici corde,

Et unico exhibuit genu.

*Accusabant eum;
ille vero tacebat.*

Male interrogantibus Reus sapiens non respondet,

Apud ineptos, ac stolidos

Opportunius quidquam silentio non invenit.

Pet.

Percussores suos illum odisse ne crederes
 Videri propemodum voluit ignorasse.
 Quamquam non facilis fuerit
 Ad interrogationem responsio,
 Qua rogabatur edicere à quo foret percussus.
 In unum aliquem
 Conjicere culpam non potuit,
 Quæ erat omnium.
 Ut singulos intelligeres
 Omisit dicere singulares.
 De iis honorificè loqui non poterat, tacuit.
 Qua nocte suis non potuerat somnum excutere,
 Miratus est Hierosolymis
 Pernoctasse tot Vigiles.
 At non hoc primum experimento didicerat,
 Sopiti plerumque in hominibus Charitatem,
 Nunquam invidiam.

*Propheta, quis est,
 qui te percussit,*

*Quare ad interroga-
 tionem hujusmodi
 non responderit.
 Omnes nos quasi o-
 ves erravimus, &
 posuit in eo Dominus
 iniquitates omnium
 nostrum.*

*Insomnes enim tota
 ea nocte videntur
 pernoctasse non mili-
 tes solum, sed pro-
 ceteros omnes, &
 populus.*

ELOGIUM LIV.
 PILATO SISTITUR, ET AC-
 CUSATUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Ioan. 18.

Illuxit cæcis tenebrionibus inutilis dies ;
 Ortus mane factò Sol est,
 Nec vident adhuc unde veniant,
 Aut quo vadant.
 Deum suum vovent furori victimam
 Sacerdotes,
 Hoc quoque sibi in illum jus vendicant,
 Ex quo novo emptionis titulo
 Suum fecerunt.
 Imperiti Nundinatores
 Nescierant non tenere contractum,
 Cum læsus venditor ultra dimidium est.
 Sceleri ne desit Auctoritas
 Illud coacto Concilio publicum faciunt.
 Capitalis fit apud Principes,
 Qui populo placuisset.

*Manè autem factò
 Principes Sacerdo-
 rum, & seniores con-
 siliū inierunt ut
 eum morti traderent.*

*Venditus enim illis
 à Iuda fuerat.
 Certum id ex legi-
 bus; Iudas autem
 utique læsus ultra
 dimidium.*

*Invenimus hunc
 subvertentem
 populum.*

F

Puniunt

Puniuntur in illo vitutes,
 In quo crimina nequeunt.
 Tertium numerus, non fides, attenditur;
 Statuitur summa piaculi
 Nescisse peccare dum viveret,
 Desipere dum doceret.
 Arguitur se fecisse, quod natus erat,
 Se dixisse, quod fuerat.
 Intentus alienum impedire scelus,
 Non pœnam suam.

*Quia filium Dei se
 fecit, ille vero in hoc
 natus erat.*

*A modo videbitis
 filium hominis seden-
 tem a dextris Dei &
 venientem in nu-
 bibus caeli.*

*Et vinctum adduxe-
 runt ad Pilatum.*

*Princeps Sacerdo-
 tum, & Seniores
 accusabant eum.
 Sciebat Pilatus, quod
 propter invidiam
 tradidissent illum.*

*Duo crimina objecta
 Christo quod subver-
 teret populum, &
 quod se Regem
 faceret.
 Pilatus autem non-
 nisi de secundo inter-
 rogavit, & quare.*

*Cum adhuc ut He-
 rodis inimicus au-
 diens Galileum, di-
 misit ad illum Iesum,*

Non vidit unde melius corrigeret humana iudicia,
 Quam ingesta mentione Divini.
 At qui nullam Reo aurem servaverant,
 Non invenire quam darent.
 De Nube loquutus in nube creditus loqui,
 Captare inania visus est,
 Qui suam describeret in Aere potestatem.
 Ad Profanum forum
 Novo scelere causa sacra traducitur;
 Sele ad Sicophantiam usque demittunt
 Superba capita,
 Conscientiam tanti facinoris
 Penes se esse non curant,
 Dummodo sit ejus ignominia penes Pilatum,
 Tam pinguis nequitia
 Cœcum alioqui Prætorem non latuit.
 Illam, si non vidit, palpavit.
 Et tam mitem quidem animam
 Ciere turbas potuisse non credidit;
 Ubi tamen accersitus de Regno est,
 Non negavit crimini fidem,
 Quod probabile faceret
 Infra vultui Divino Majestas.
 Oneratum tanta Rei gravitate se sentiens,
 Moléstiam hanc
 Inimicum in Herodem exonerat.
 Adeo apud Magnates
 Ipsa etiam plerumque officia, vindictæ sunt.

ELOGIUM LV.

AD HERODEM MISSUS ILLU-
DITUR.*Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Ioan. 18.*

Condemnatio tua Christe,
 Major iniquitas est,
 Quam ut illam unicuam capere forum possit.
 A sacro ad profanum rejeceris,
 Ut utriusque judicem agere
 In utroque Reus edisceres.
 Non miraberis posthac
 De Judiciis querelas pauperum,
 Qui eorum expertus in Judiciis fortunam es,
 Causa minime quaestiuosa,
 Non inuenit in tam multiplici Curia
 Cognitorem.
 A foro suo, & Sacerdos, & Prætor
 Reum excludit,
 Cui omnis inest innocentia, nulla pecunia,
 Ditioni suæ subditum
 Bene te non norat Pilatus,
 Nisi mox nequiori Domino subditum credidisset.
 Hæreditaria Herodi odia tua sunt;
 A patre hausit, ut & videre cupiat,
 Et illudere.
 Et illudit ille te plane,
 In eo vel maxime,
 Quod cum tuam tibi Vocem,
 Joannem videlicet ademisset,
 Adhuc à te responsum exigeret.
 Lupum quia videras, Agnus taces.
 Expectanti monstra
 Non habes quod majus objicias
 De misero, Verbo muto.
 Pascendis Aulæ otiosis natus non es;
 Utpote qui omnium utilitatem intendis,
 Nullius admirationem.
 Reges ridiculi tui sunt, non tu Regum.
 De te illi semel,

Cur per tot fora tra-
ductus Iesus.

Pauperes enim, qua-
lis is erat, vix audi-
untur in judiciis.

Cur si ipsi, qui Chri-
stum perditum vel-
lent, ejus à se causam
rejicerent.

Herodes enim, hujus
Herodis pater, is fuit,
qui innocentes per-
emit, ut Christum
perderet cum isdem.

Ex Chrysol. vox
Christi Joannes: ait
enim, Ego vox
clamantis. Tam verè
dicitur lupus He-
rodes, quam Christus
agnus.

Quare Christus mi-
racula, qua exige-
bantur ab Herode,
patrare noluerit.

*Et Reges ridiculè
ejus erunt, seu Ty-
ranni, Habac. 1.*

*Occiderat enim
Ioannem Baptistam.*

*Illust eum, & in-
ferum veste alba
dimisit.*

*Rei in iudicio non nisi
atrati apud
antiquos.
Regis enim, & non
Dei ad exemplum
componuntur
milites.*

*Nato Christo, canunt
Angeli, & in terra
pax hominibus bonæ
voluntatis.*

*Herodes & Pilatus
facti sunt amici ea
die, cum antea essent
inimici.*

Arist. in mora lib.

*Illum enim dicuntur
deduxisse, ut crucifi-
gerent, non ut
iudicaret.*

Tu de illis semper fabulas dabis,
Ut assidue ludas in orbe terrarum,
Hystrionicus nunquam extitit lusus tuus.
Homicidam homo mitissimus
In Colloqui communionem non recipis.
Mavis ab eo credi fatuus,
Quam parum opportunè festivus.
Transfiguras te iterum in veste alba;
Supplet color iste Patronum;
Tuam describit Innocentiam cum illudit,
Attratum te tam bona causa non patitur,
Candidatus Crucis
Accusari de illius ambitu potes,
Condonas exercitui, quod te negligat;
In Herodis enim aula jam nosti,
Plus aliquid Regis exempla posse,
Quam Dei.

ELOGIUM LVI. AD PILATUM REDUCITUR

Math. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 18.

Excedit promissâ sua Deus in Donis;
Pacem promisit bonæ voluntatis hominibus,
Dedit & malæ,
Pilato, & Herodi odia omnia
Mitissimæ Majestatis excussit aspectus,
Cum utrique antea
In nullo convenire se crederent,
Ea die in eo agnovete se similes,
Quod utrique plurimi facerent homines,
Nihili Deum.
Ita impios, qui veræ amicitie capaces non sunt
Solius conciliat improbitatis affinitas:
Amici non aliter,
Quam quia idem omnibus
Inimicus opponitur Deus.
Exigunt à Pilato Carnificis partes, non iudicis
Ad quem Reus non iudicandus,
Sed Crucifigendus adducitur,

Fati-

Fatigatus accusatorum clamoribus

Hæret in silentio Rei.

Extorquet ab eo responsum,

Dum intumescit deceptus,

Vel cum captivus foret

Superbis restitit Deus :

Laudantem se à potestate non sua corripuit,

Descripfit illi se Regem,

Ut à se modestiam disceret,

Et quo levius affluetum palponibus hominem

Pungeret admonitio,

Ab innato studio veritatis, fiduciam excusavit.

Miratus Aulicus est nomen novum,

Qui consenuerat inter Princeps,

Veritatis ne definitionem quidem audierat.

Sibi facile persuasit

Illum de hoc mundo non esse,

Qui potuisset

In tam odiosum mundo munus venire.

Invenit malus discipulus

Optimum præceptorem;

Cujus tamen, interrogatione contentus,

Non sustinuit expectare responsum;

Utpote qui more multorum

Videri vellet veritatis avidus, cum non esset.

Doctrinam suam positus in schola non sua

Designatus est explicare.

Enodationem arcani Dogmatis

In Crucis Cathedram distulit,

Et taciturnitate suos docuisse contentus

Non esse veritati locum in Aula,

Ubi Adulatio omnia est.

*Mihi non loqueris?
nescis quia potesta-
tem habeo, &c.*

*Non haberes potesta-
tem adversus me
ullam, nisi &c.*

*Tu dicis, quia Rex
sum ego.*

*Ego in hoc natus
sum ut testim. per-
hibeam veritatem.*

Quid est veritas?

*Regnum meum non
est de hoc mundo.*

*Pilatus ubi interro-
gasset, quid est veri-
tas? statim exiit,
non expectato
responso.*

*Quare Christus in
Aula noluerit
explicare veritatis
doctrinam.*

*Veritas odiosa omni-
bus, sed Principibus
potissimum.*

ELOGIUM LVII.

FLAGELLIS CEDITUR AD COLUMNAM.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Mirum erat si sub timido Judice

Secura scelera non regnarent.

*Ita secura, ut vel
ipsum delictum pa-
traretur in meridie.*

F 5

Offendit

*Alludit ad illum,
qui descendebat de
Hi. rusalem in Ierico,
& incidit in
latrones.*

*Bibebant de conse-
quente eos petra :
Petra autem erat
Coxistus.*

*Consuetudo apud
antiquos exponendi
ad columnam libros
quos edidissent,
unde Iuvenal. &
assiduo fracta lectore
columna.
De hoc Lucianus in
dial. Scythæ, seu de
Amicitia.*

*Euristhei, & Herculis
notissima fabula.*

*Alludit ad colu-
mnas Herculeas.*

*In columna ignis, &
nubis educitur popu-
lus ab Ægypto.
Sampson templum
Dagon diruit excus-
sis columnis, Iudic. 16.
Pilatus flagellavit
Christum, ut emen-
datus remitteret,
non ut occideret.*

Offendit in latrones,
Vel ipso Prætons in Atrio, Viator Deus,
Nudatur vestibus suis,
Semivivus & ipse
Plagis impositis relinquendus,
Sitiens non aquam sed sanguinem
Populus Moylis,
Virgis iterum consequentem se Petram sollicitat.
Ulciscitur illa beneficio vulnus,
Et Plagis petita dat scatebras
Quales amant,
Librum suum scriptus intus, & foris
Deus quoque ipse censuræ hominum
Ad columnam exponit,
Bene nunc assiduo lectore frangatur,
Quando quod in ea affixum est Verbum,
Arcana Dei omnia continet.
Diruite, Scythæ, Columnam,
Ex Pyladis, & Orestis historia
Veri Magistram Amoris;
Nobiliora suæ Charitatis emblemata
Ad eruditionem omnium gentium
In Columna altera statuit Deus.
Amorem nactus Euristheum Alcides noster,
Nullam sibi indulgeri ab eo sentiens
Laborum metam,
Ibidem plus ultra,
Ubi alius, non plus ultra, descripsit,
Fabulosa Virtus se claudi terminis passa est,
Quod pati vera non potuit.
Monstrum fuerat lapsum Mundum
Sine columnis erigi,
Et à Pharaone duriori
Melioem Dei populum eripi,
Quin ei index itineris
Sua etiam Columna præiret,
Timeat templo suo Dagon;
Sampson alter Columnas amplexus
Hostium suorum rura i. pelire se præparat.
Quam non a. mor Lictoribus J. rex est,

Qui

Qui vel in ipsa crudelis Clementia,
Hoc unum punit in Reo,
Quod nullam in eo causam invenerit?
In foro nequitiae

Fuit semper innocentia summum crimen.
Qui te tamen, mi JESU,
Ex ore judicet tuo, credat
Te saxo alligatum Promethei poenas luere,
Quod & ipse, te teste,
Ignem venisti mittere in terram.

*Ego nullam invenio
in eo causam.*

*Prometheus alligatus
Caucaso, quod ignem
furatus esset e Caelo.
Luci, in Prometh.*

ELOGIUM LVIII.
SPINEA REDIMITUR
CORONA.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

In Regno patientiae
Non aliud coronat, quam quod cruciat.
Spinarum Deum fixerint Ethnici,
Fecere Judaei.
Ex radiis novam speciem Divinitatis intelliges.
Viarum curator

*Deus spinarum apud
Rom. ex Augustino
de Civit. c. 2. lib. 4.*

*Judic. 9. dixerunt
omnia ligna ad
rhamnium, veni &
impetra super nos.*

*Christus vitis pluri-
bus locis dicitur.*

*Nulla enim alia co-
rona ita inheret ca-
piti, ut qua fixa.*

*Laureatus vir dolo-
rum, & sciens infir-
mitatem.*

*Ecclesiast. 28.
Linguam nequam
audisti? sepi aures
tuas spinis.*

Moras itinerantium praecavens,
Impedimenta pedum in capite sepelit.
Quidni Arbores
Rhamnium olim in Regem eligerent,
Tanto quandoque sessurum in vertice?
Colligamus de Spinis uvas,
Ex quo vepres inoculantur in Vite.
Labile unicum Christi Regnum non est;
Illius unius corona radices habet.
Ita robuste mavult, quam venuste regnare.
Initiandus in dolorem arte Magister,
Post examen severius laureatur.
Arundinea tamen Rude donatur,
Ne gravis cuiquam disciplina ejus accideret.
Qui linguam nequam audierat,
Debuit de praescripto Sapientis
Spinis aures sepire.
Sine phalaxis videri Veritas amat:

*De Christo, Isa. 58.
& vocaberis edificatos
sepium.*

*Petra autem maledicta
dictum, spinas,
& tribulos germinabit.
Impii enim, Sap. 2.
non sit pratum,
quod non pertranseat
luxuria nostra: coronemus
nos rosis, &c.*

*Regnum Christi
Regnum omnium
optimum.*

*Omnia enim dederat
si Pater in manus.*

*Tota ea nocte fuit
Christus inter
milites.*

*Vfus enim ferri ferreas
mentes facit.*

*Induerant eum clamyde
coccinea: coronant spinas,
& dederunt arundinem
in manu eius.*

Sentes mavult tolerare,
Quam frondes.
Sepire vineam suam venit
Bonus Agricola,
Colligit undequaque materiem sepium;
Id unum stupens, ac dolens,
Quod terra etiam, quæ maledicta non fuerat,
Spinas ferret.
Coronatis devota sacrificio victima;
At quia Luxuria hominum
Omni jam rosas legit ex horto,
Sola tibi spinæ supersunt,
Sub ludicio palliastro
Rex verus;
Id quod natus fueras
Te negare non ausus,
Quod nullus tibi invidet,
Regnum ambis.
Meliori utique dignus
Nisi hoc ipsum fecisses omnium optimum,
Quod omni accepta à Patre optione,
Elegisti tuis, ac tibi.

ELOGIUM LIX.
OSTENDITUR POPULO, ET
EXSIBILATUR.

Math. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Inter Milites quies esse quæ potuit
Deo Pacis?
Perierat illi plurimum de laude patientiæ,
Nisi quæ armatis licent, toleravisset.
Duriotes illos expertus est ferro suo:
Crudeles Ludiones hilaravit illusus.
Suis eos descriptos sibi vidit in donis;
Leves agnovit ex Arundine,
Cruentos ex purpura,
Rapaces ex Spina.
Nobilis Actor ferali scenæ serviens
Dum ageret Regem.

Tributi nomine alapas collegit, & scommata,
Apud talem populum scierat,
Sola hæc abundare.

Gratulationes ludicras de vero Regno
Consentientis in morem tacitus excipit,
Spectari jam vult, non audiri,
Quia pro una lingua tacente
Mille loquuntur in eo vulnera.

Agit Pilatus desiderii hujus interpretem,
Eum foras educens;

Improperat cæcitatem spectantibus,
Quibus describit illud ipsum, quod objicit.
Ne credatur congeries vulnerum,
Appellatione hominis

Occurritur oculorum errori
Irritatur spectaculo illo barbaries,
Non expletur;

Apud præoccupatos ab ira
Non invenit miseratio locum.
Cruorem, quem avent conculcare,

Supra se postulant,
Et quo tanti pœna sceleris
Manet in plures,

Ipsa posteritas culpæ vocatur in partem.
Non sufficit timor infelix
Liberare, aut se à molestia,
Aut innocentem à pœna.

Annon illi igitur
Omni jure celata definitio Veritatis,
Qui ira parum patrocinari cognitæ posset?
Homo Bulla

Ad primus vulgi fractus est flatus,
Oblitus illico Deum est,
Cum sibi Cæsarem, Plebemque proposuit.
Abiit in accusatorum perfidiam,
Quam damnaverat.

Ita omnis fuit illi ratio furoris alicui,
Nulla muneris sui,

*Regibus populi non
dant, nisi ea, quibus
abundant.*

*Qui enim tacet,
consentire videtur.*

*Eduxit enim illum
foras spectandum.*

*Quare dixerit Pila-
tus, Ecce Homo.*

*Audientes Pilatum
cæperunt magis cla-
mare, tolle, tolle.*

*Sanguis ejus super
uos & super filios
nostros.*

*Hæc cum audisset
Pilatus, magis
timuit.*

*Cur non meruerit
Pilatus audire à
Christo, quid est
veritas?*

*Homo bulla, est in
adagio, hic pro Pi-
lato accipitur.*

*Si hunc dimittis, non
es amicus Cæsaris: o-
mnis enim, &c.*

ELOGIUM LX.
POSTHABETUR BARRABÆ, ET
CONDEMNATUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

*Impetu enim, non
ratione populus
ducitur.*

*Nemo potest duobus
Dominis servire: aut
unum unum revere-
bitur, & alterum
consemnet, &c.
Reveritus enim Ca-
sarem, & Principes
Sacerdotum, Deum
contempfit.*

*Sedente illo pro tri-
bunali, misit ad eum
uxor ejus, dicens, &c.*

*Videns Pilatus, quia
nihil proficeret, lavit
manus.*

*Pilatus in suo metu
Casari injuriosus,
quem timebat.*

*Alludit ad illud, ac-
cipite eum vos: & se-
cundum legem ve-
stram judicate eum.*

Aptate legibus popularem vesaniam
Sperare nemo potuit nisi vesanus.
Suetus attendere quæ placerent aliis,
Non quæ se decerent,
Facilitate Crudeli

Perdit semetipsum, & Deum.

Cautus ut esset, ac solers

Ne ipse quidem duobus

Servire Dominis potuit.

In eo venia non dignus

Quod deteriorem reveritus

Meliozem contempfit.

Pilato vigilanti non audent.

Consilia præclara se sistere;

Ad illum non nisi per uxoris somnia veniunt.

Terretur hæc visis;

Magis ille tamen auditis,

Plane frater mortis est sopor;

Imminentem Sorori à Christi cæde perniciem

Aut prohibere per somnia voluit,

Aut differre.

At male monetur cæcus per visa,

Et apud impios

Quælibet Dei monita somnia sunt.

Miseri Principes,

Quos Magistratum falsa modestia,

Tam sæpe populis contemnendos exponit,

Et tu, Casaris amicum te dixeris,

Qui metu tuo nequiores illum judices,

Quam ut placere illi valeat justa decernens?

Atqui senseras de Deo ipso nil melius,

Qui ad datam ab eo legem Judæos dimitteres,

Ac si posset per illam licere

Innocentis Oppressio,

Quæ non licebat per tuam.

At

At popularis auræ captator,
 Ita quos places attendis,
 Ut quem plectas non videas.
 Infantis merita oppositis Barbaræ sceleribus juvas
 Non feliciose consilio, quam eventu,
 In eo plurimum injuriæ causæ tam bonæ,
 Quod eam nisi compositam pessimæ
 Videti venia dignam non crederes.
 Impie, linguam absterge, non manus.
 Contractam labem aqua non eluit,
 Quam nec æternus ignis purgabit.
 Cave te coactum excuses;
 Memorem mendacem esse par est;
 Jactasti te posse dimittere;
 Volens igitur perdidisti.

*Quem vultis dimit-
 tam vobis, hunc,
 an Barrabam?*

*Manus lavabat,
 cum totum ejus
 scelus esset in voce,
 & corde.*

*Inexcusabilis Pilatus,
 dixerat enim po-
 testatem habeo di-
 mittere te, &c.*

ELOGIUM LXI.
 CRUCEM BAJULAT IN
 CALVARIAM.

Matth. 27 Marc. 15 Luc. 23. Joan 19.

Purpuram exue venturus ad Crucem;
 Bene Regem non exprimis
 Tuo nondum fixus in Throno.
 Quid tibi cum Arundineo sceptro commune?
 Illo abjecto Crucem assume;
 Gravior ut hæc sit, erit gratior;
 Eam si tuleris, rependet beneficium, cum te feret,
 Tuas iterum vestes induere;
 Mariæ labori venerationem hanc debes.
 Ut quamdiu non elegeris nudus incedere,
 (In die præsertim desponsationis tuæ)
 Alia regumenta non quæras,
 Recusare sarcinam nescis,
 Quæ tuos beat amores, cum gravat humeros.
 Illi tamen impar ferendæ
 Eo ipso, quo relevaris labore, torqueris.
 Gravate te beneficium,
 Quod extorquetur invito.
 Condonanda tamen Rusticitas

*Induerunt eum ite-
 rum vestibus suis,
 atq; ita exuerunt
 purpura.*

*Vestes Christi, tradi-
 tio est, fuisse à Ma-
 ria contextas.*

*Non enim minus
 quam Andreas di-
 cere poterat, o bona
 Crux diu desiderata.*

*Angariaverunt Si-
 monem Cyreneum
 venientem de villa,
 ut tolleret crucem
 ejus.*

De

De villa venienti.

Condonandus & horror feralis ligni;

Odere Crucem homines;

Nimirum fures sunt, & Latrones.

Agnoscit sudoris tui pretium

Obvia Berenice;

Nobiles sordes in linteo colligit,

In quo & accipit vultum tuum.

Extare ubique volueras Dolorum tuorum

Imaginem;

Ubi illos non potes in animis,

Pingis in telis

Erant hæc artis tuæ rudimenta

Sindonem facere perdiscentis,

Expertus te Primum es

Respondens Abagato,

Nunc tanti operis molitioni jam proximus

Non ultra delineandi,

Sed colorandi peritiam probas.

Agunt nondum mortuo Præficas

Piæ mulieres;

Miserationem tamen non laudas,

Quæ tolerantem injurias lugeat,

Cum lugere magis debuerit inferentes.

Totas ibi lacrymas impendi non vis,

Aliis miseris hujus cedis pattem solatii,

Damna non passurus fortasse lugeri tua,

Nisi ipsa enim nostra essent.

*Ita fore ad verbum
Erogo Ost. in serm.
de cœna Domini.**Berenices, seu
Veronica historia
satis nota.**Abagaro enim Edef-
sa Principi misit
Christus imaginem
sui expressam in lino.**Occurrerunt ei in
via piæ mulieres.
Nolite flere super
me, sed super vos
ipsas flete, & super
filios vestros.**Damna Christi, ideo
damna nostra, quia
sine peccato nostro
non sunt.**Æstus in Christo,
Eucharistia sumpta:
Deus enim ignis
consumens est.**In horto, ad colum-
nam, in Spina
corona.*

ELOGIUM LXII.

NUDATUR VESTIBUS.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Ex quo seipsum suprema deglutivit in Cœna,

Concepto igne febricitat Amor meus.

Cœnaculi vel capacissimi

Jam non ferens angustias,

In Horti aperta respiraturus profiliit.

Et iterata toties emissionem sanguinis

Expet-

Expertus ardorem non minui,
 Tegumentis ebjectis duro reclinatus in strato,
 Frigidior in Monte aërem nudus captat,
 Athleta Nobilis
 Supremam evocatus ad luctam,
 Omne de se spoliū hostibus adempturus,
 Impedimenta vestium exiit.
 Miserata Nuditatem Parentis sui Natura est;
 Involvere illum tenebris studuit.
 Tantas tamen ille esse non patitur,
 Quin clarè cernere vel ad illas non liceat,
 Furem se quamvis creditum
 Nihil à tellure asportare se tamen,
 Præter Clavos, & Vepres,
 Cum alioqui, teste Matre, quæ aderat,
 Qualis venerat, talis abiret.
 Ad Nundinas Ærumnarum suarum
 Coacto Mundo,
 Ambitione quadam miseræ
 Ne unum quidem de acceptis verberibus
 Passus est regi.
 Ne posset argui minus honorifice sensisse
 De suo pretio sanguinis,
 Illi si purpuram quamlibet prætulisset,
 Præ illo, vel cum Rex credi potissimum veller.
 Omne aliud paludamentum contempsit.
 Baptizandus Baptismo,
 Quo tamdiu abierat baptizari,
 Ad novi delicias balnei
 Nuditatem se præparat.
 Mortis suæ studium in Lictoribus,
 Quia conveniebat cum suo,
 Datis munerat vestibus;
 Scindi tamen illas non vult,
 Hinc etiam probaturus
 Quam amat integritatem in moribus,
 Qui eam ne lædi quidem
 Pateretur in vestibus.
 Revixisse Innocentiæ sæculum
 Mundus credat.

*Alludit ad egrotos,
 qui ex ardore impa-
 timentia fragulas, &
 vestes abjiciunt.
 Athleta nudi in
 arenam descen-
 debant.
 Alludit ad filios
 Noe, quorum histo-
 ria satis nota est
 Gen. c. 9.*

*Nudus discedebas
 à mundo, qualis
 venerat e ventre
 matris.*

*Christi ambitio,
 Crux & verbera.*

*Nulla purpura pro
 Christi Sanguine.*

*Baptismo nimirum
 Sanguinis sui.*

*Non enim minus
 ardentè desidera-
 bat vitam dare,
 quam Iudei deside-
 rarent eripere.
 Et dixerunt, non scin-
 damus eam, sed for-
 tiamur cujus sit.
 In statu innocentie
 Adam nudus.*

Quar-

*Paradisus Christi in
Cruce, & tormentis.*

Quando novus Adam in Paradiso suo
Iterum nudus incedit.

ELOGIUM LXIII.
AFFIGITUR CRUCI.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

*Pandora Deorum
nutrix, aperta paxide,
in qua bona
omnia acceperat,
avolasse omnia
semperit.*

Pandoræ infortunio mortales admoniti
Didicere jam tandem
Fugæ libertatem non relinquere
Summis bonis
Unum nunc igitur nacti, in quo sunt omnia,
Ut sit in mundo stabile, figunt.
Felices si scierint

*Veni in altitudinem
maris, & tempestas
demersit me, Ps. 68.
Isa. 25. & extendet
manus suas sicut
extendit natans ad
natandum.*

Sua huic alligata vota, ne fluctuent;
Demersit Tiphin nostram tempestas;
Adhæret ligno Naufragus,
Et in eo Brachia

*Advocatum enim
illum habemus apud
Patrem.*

Quasi Natatus extendit.
Cum omnia dedit ei Pater in manus,
Retinere illum quidpiam velle ne crederes,
Stringete illas ne posset
Clave voluit prohiberi.
Ita tenaces Prodigus

*Cum ex defatiga-
tione demitteret
brachia Moyses,
vincebatur populus,
ut habetur in Exodo.
Ab hora sexta, usque
ad nonam Christus in
Cruce vixit.*

Ne incompressa quidem imitari potuit manu,
Coram Patre intepellaturus pro nobis,
Obsecrans in morem extendens brachia
Figi illa vult,

Cessaturum illum, ut Moysem
Et defatigatione ne putes.
Ubi cubet in meridie, ultra Sponsa non quærat;
Hora sexta,

Quo sit æger reclinatus in strato, perdidicit.
In eo ille ad horam usque Nonam se torquens,
Cum ne nox quidem superinducta
Conciliaret soporem,
Memor tandem Cervicalis,
Quo Joannes erat usus in Cœna,
Supra pectus & ipse recubuit suum.
Qui audierant

*Atque ita inclinato
in pectus capite
tradidit Spiritum.*

Furu-

Futurum ut omnia traheret èlatus à terra
Nisi clavis manus impedian,
Securos se ab earum rapacitate non credunt.

Antiquatius decretum Deus,

Quod erat contra nos,

Ut de Ligno Vitæ

Tuto jam comedere homini liceat

Eum illi fructum appendit,

Ex quo, nisi te nutrias, moriajis.

Militares animos Pax nostra concepit;

Erecto labaro otiosi jam suos prohibet,

Non aliis iis scutum exhibens,

Quam id ipsum, quod signum est.

Felix, qui vel in hoc, vel cum hoc,

E bello redierit.

Quod Deus conjunxit, homo ne separa.

A fixa salus tua Cruci est,

Salutem sine Cruce ne spera.

*Et ego, si exaltatus
fuero à terra, &c.*

*Ad Coloss. 2. delens
quod adversus nos
erat chirographum
decreti, affigens illud
Cruci.*

*Nisi enim manduca-
veritis carnem filii
hominis, non habebi-
tis vitam in vobis.*

*Alludit ad Lacedæ-
monas cum darent
scutum filiis descen-
dentibus ad bellum.*

*Matth. cap. 5.
Christus salus nostra.*

ELOGIUM LXIV. REX JUDÆORUM INSCRI- BITUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Cum cætera omnia lubens hominibus cesseris,

Avidissimus Ærumnarum

Unam tibi Crucem reservans

Non contentus Pedum positione

Possessionem ejus adiisse,

Eidem nominis tui cautionem affigis.

Illam tibi vix ullus invidet,

Quam ita oneroso possides titulo.

Condimentum aliquod dolotibus tuis quærens,

Suavitate Nominis tui

Nullum opportunius invenisti.

Admovisti illud propius ægro capiti,

Et eo quasi galca usus

Irato opposuisti te cælo.

Officinam summus Archiater apertens,

Quo inveniri commodius possis

*Crucem suam nulli
dedit Christus.*

*Ita enim accipitur
Possessio per Juristas.*

*Quare Christus
nomen suum affigi
prope agrum caput
voluerit.*

*In officinis appenditi
solita Hieroglyphica
peculiariora.*

Illi

*Vita constaret fide
publica id, quod di-
cebat, opus consum-
mavi, quod dedisti
mibi.*

*Ex Aug. Crux Chri-
sti, non solum lectus
est morientis, sed &
cathedra docentis.
Noli scribere Rex Iu-
daeorum, sed quia ipse
dixit, Rex sum
Iudaeorum.*

*Symbolum seu im-
pressio debuit a sua
epigraphe anima.*

*Pilatus enim ait,
quod scripsi, scripsi.
Quare autem antea
manus abluerit,
Vnde multi dixe-
runt Crucifixum
Phantasma, non
Christum, sed
haereticum.*

*Isaia cap. 53. Aspe-
ctus ejus in eo non est.*

*Atque ita, ut in ea
videri posset, & cele-
britatem Paschatis
expectavit, & caeco
Longino oculos dedit.*

Illi Hieroglyphicum Salutis appendis,
Abire, ut lubet, potes ad Patrem;
Patentes habes ab hominibus litteras,
Quibus quam egregie opus suum impleveris;
Certo constet.

Propugnaturus Crucis in Cathedra Theses tuas,
Quo sit libera omnibus arguendi facultas,
Earum publice proponis epitomen.
Impugnavit extremam partem Judæus,
Qui te Rege Agnito,
Perduellem se diffiteri non posset.
Inanem de nomine quaestionem
Dignatus responso non es,
Illam ipsam irritis litis praeses Pilatus,
Videre nesciens

In quo posset Cavillator distinguere,
Ab eo quod Veritas deceret, id quod esset.
Nobile symbolum veri Amoris expositus
Lectorem ne lateant in te reconditi sensus

Hæbraica, Græca & Latina
Elucidaris Epigraphe.

Sapit hæc stylum tuum;

Illam Pilatus dictante te scripsit;

Voluisti tamen illum

Ante manus abluere,

Quo demum minus impurus

Nomen Sanctissimum attrectaret.

Superaverat hominum fidem Chantus tua;

Ne suis quidem ullus crederet oculis

Potuisse pro ingratis tanta te pati,

Nisi scripti publici auctoritas

Extorqueret assensum.

Tuus in te aspectus non est;

Suppleri illum affixione nominis jubes,

Quia nullibi minus ignorari vis,

Quam in Cruce.

ELOGIUM LXV.
MEDIUS INTER LATRONES
IN CRUCE.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Ioan. 19.

Proh quam adhærent homines malis suis?

Qui venisti illa minuere
Fur es creditus.

Orta tecum hæc de te suspicio est,
Artis suæ conscium

Primus Herodes expavit,
Vel cum te fasciis vinctum sciret
Tuis sceptro suo cavit à manibus.

Securus tamen à te esse potuerat,
Qui undequaque perditus non haberet,
Unde talem allicere latronem posset.

Omnia te de repetundis accusant;
Quia ubicunque fueris
Omnia rapuisti.

Qua hora dormient homines
Quasi per insidias eò egressus ex utero,
Ex quo te Mundus non expectaret,
Secus viam in specu latuisti.

Latronum more

Vel ipsa semper hospes in patria,
Curacionem Corporum ad Cordium rapinas abusus
Ne sua quidem morti cadavera
Reliquisti.

Quidni igitur latronum fine desineres;

Qui latronum initiis cœperas?
Latroni cuiusque

Præferri in pœna debueras,
Qui non humana, ut cæteri,
Sed homines rapuisses,

Nequequam tamen

Tam severo correctus supplicio.

Furta luens in Cruce,

Adhuc ipsos etiam furatus es fures,

Induxisti noctem

Novis latrociniis opportunam;

*Non enim dicitur à
mundo aliud tollere,
quam peccata, &
salamitates.*

*Cum natus Christus
est, turbatus est Hero-
des, metuens ne sibi
Regnum eriperet.*

*Rapuit cælo stellas,
orienti magos, gregi-
bus pastores, tumul-
tæ cadavera.*

*Quis enim suspicari
unquam potuisset
Virginem matrem
futuram.*

*Quos Christus sana-
bat in corpore, docent
Patres sanasse etiam
in animo à peccatis.*

*Atq; ita crucifigi
medius inter eos.*

*Pollicendo illis cæ-
lum, & rapiendo in
Paradisum, ut in
bono latrone satis
paruit.*

Ⓢ Baccha

Plausisse visus mundus cum petra scissa sunt, &c.

Hæc enim omnium difficillima rapina,

Vi enim jam erat. Omnium optimus, sapientissimus, &c. ita & dici omnium miserissimus voluit, Luca cap. 8.

Cum invitatus fueris ad nuptias, recumbe in novissimo loco, &c.

Tenebra in Christi morte summa ejus clementia indices, & cur.

Qua nocte natus est Christus, fama est, solem consuetum tempus prævenisse nascendo.

Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt.

Qui ambulat in tenebris, illo teste, nescit quo vadit.

Bacchatus in illa es vel in tumultos,

Ut tamen artificio furacitatis tuæ

Plausit Mundus,

Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
Experiare supersunt.

Quamdiu mihi meipsum non rapias,

Fur mihi parum callidus es,

Amare Deum, Mortales,

Qui non aliud vobis

Quam attributum infelicitatis invidit.

Assuetus Modestæ genio in novissimo loco

Recumbere,

Ubi factus fellis vestri conviva est,

Legis jam prope immemor suæ

Non expectavit ut moneretur ascendere.

In Cælo sedens contentus Patris dextera est,

Inter miseros plus aliquid ambiens

Non secundas, sed primas petit.

ELOGIUM LXVI.
EJUS CALAMITAS COELUM
COECAT.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Agnosce Clementiam Deo parem,

Tot laceratus injuriis

Ulturus se more suo,

Excitato in hostium suorum perniciem Cælo

Tegere illos superindicta studuit nocte.

Domui suæ moriturus disponens,

Memor rapuisse se olim dum nasceretur

Horas aliquot Nocti,

Reddere illas, antequam discederet, festinavit.

Inferorum valvas, eo descensurus aperiens,

Eructata inde caligine

Diem oppressit.

Excusaturus apud Patrem

Populatum suorum nequitiam,

Quo facilius sudaret

Nescisse illos quid facerent,

Amotis

A motis luminibus cæcos facit,
 Turbata in suo fonte lux est.
 Fluere ultra pura non potuit.
 Non toleravit meridianam lampadem
 Sacrificium Vespertinum.
 Exprobrare beneficia nesciens Deus,
 Ferme omnia nocti committit, ut lateant.
 Hoc omnium Maximum,
 Ostentare in meridie voluisse ne crederes,
 Adductis tenebris arcanum fecit in publico.
 Mutatione vestium
 Confessus se Reum Sol est;
 Nocentes radios sordidatus abiecit,
 Quibus in Dei damna cognosceret
 Clavos, Vepresque conceptos.
 Factam tenebris potestatem inimicus indoluit;
 Earum horam spectavit aversus,
 Et novæ se luci præparans
 Extinxit antiquam.
 Exemplo tam pudendi facinoris
 Vitari timuit oculus Mundi,
 Animalium Divinissimi famæ consultum,
 Dum summum illius piaculum
 Involutum est nocte.
 Suam in homine imaginem Deus,
 Cum depravata potissimum est,
 Ex defectu luminum noluit esse conspicuam.
 Eo consilio vitus universa turbasse,
 Ut dum suo singula intendunt periculo,
 Quid peccarent homines, non notarent.
 A Mundo majore
 Minor Mundus luctum edisce,
 Beandum te cum Cælo ne spera,
 Si eum Cælo non luxeris.

*Sacrificium Christi
 utique. Sacrificium
 vespertinum, mor-
 tuus est enim
 vespere.
 Ut nativitatem,
 institutionem
 Eucharistia, &c.
 Rei mutabant ve-
 stes, ut patet ex Tullio
 pluribus locis.*

*Senserat quodam-
 modo dictum à
 Christo; hæc est hora
 vestra, potestas
 tenebrarum.
 Sol oculus mundi.*

Hoc est deicidium.

*Quare turbavit
 Deus omnia in
 morte Christi?*

*Mundus minor
 Homo a majore
 docetur Christi
 pœnas lugere.*

ELOGIUM LXVII.

TORQUETUR MALI LATRONIS
EXITIO,

Math. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

G 2

N 2

*Deut. 28. erit
Vita tua quasi pen-
dens ante te.*

*Saluum fac temet-
ipsum, & nos.*

*Inde enim occasio-
nem sumpserat
blasphemandi.
In hoc filius diaboli,
qui dicebat, & Chri-
sto, mirte te deor.
sum, ut notat
Chrysost.*

*Hoc est, si filius Dei
es, & Rex Iudeorum,
saluum fac, &c.*

*Vade, Satana, scan-
dalo tu mihi es, di-
xit olim Petro avo-
canti se a Cruce.*

*Ita Photion securi
morituros arguit,
quod lugerent cum
Atheniensium opti-
mo tollendi.
Quam gravem in-
tulit injuriam
Christo latronis
impatientia.*

*Ita enim docent Pa-
tres, descendere illum
non debuisse, quia
Christus erat.*

*Non debuit, ne im-
perfectum relinqueret
opus nostra salutis.*

Ne tū plane Malus es Latro,
Qui ne pendente quidem coram te Vitam
Scieris suffurari.

Non profuturae salutis intentus aucupio
Eam, quae beare te poterat, perdidisti.

Non meruisti scelerum veniam abusus poena;
Amare te Christus non potuit,
Quia Crucem oderas;

Corrigere neglexit;

Quia nihil ex Cruce profeceras.

Invidum te sublimitatis suae sensit,

Qui eum monueris, ut descenderet;

In eo prodeus quam non honesta opinaberis de illo;

Cujus desideria crederes

Eadem esse posse cum tuis.

In mala causa pessimo usus argumento,

Benevolentiam Judicis

Unde lucrari speraveras, amisisti.

Laudare illi Crucem debueras, ut placeres;

Habet in illa delicias suas omnes,

Quas accusate ausum;

Si non Satanam, ut olim Petrum, appellat,

A Consortio Regni sui tanquam talem excludit.

Hominum optimo

Majorem injuriam querulus irrogasti,

Cum quo perire fortunam non crederes

Ipsi vitae usui praeferebam.

Voluisti blasphemus

Suavitatis Deo famam minuere,

Cum quo Mortis iter ingressus

Adhuc mœrere potueris,

Ac si tam malum iter

Tam bonus solati non sufficeret comes.

Ut Christum esse illum credas

Abire jubes à Cruce,

In qua ideo solum persistit, quia Christus est.

Tui similis neglexisset laudem constantiae,

Ut acerbiter fugeret poenae,

Quod à te tam dissimilis

Ideo non potuit, quia non debuit.

Gemina

Gemina morte peretunt
 Testis adesse recusat mitissimus Spiritus;
 Maturat ad Inferos iter suum,
 Ibi esse malens ubi nulla Redemptio est,
 Quam ubi tanta est sine fructu.
 Malum Latronem ne præteri,
 Qui bonum attendis.
 Portum Salutis utrinque scopuli obsident;
 Ne credas igitur sine causa
 Inter hanc geminam Pharon medium stare.

ELOGIUM LXVIII.
 HILARATUR BONI LATRONIS
 SALUTE.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Incidisti in latronem, Viator,
 Siftendus es,
 Cave fraudem;
 Latroni, ne bono quidem, fidendum.
 Ita perditus, ut de illo non aliud sit servatum,
 Quam quod perierit,
 Ex latrocinandi libidine
 Posteritati prope furatus est nomen suum.
 Vitam ejus tibi mors sola describat.
 Omnium peritus viarum,
 Nisi ejus, quæ duceret ad honesta,
 Ubique vagus, ubique profugus,
 Ut inveniri semel à Deo posset, figendus fuit.
 Flagitiis initiatus ad pœnas,
 Infortunio suo felix,
 Pereundi occasione servatus est.
 In eadem cum Innocentia damnatione,
 Non causa,
 Ejus locatus ad dexteram,
 Justus videri potuit, antequam esset.
 Tunc primum certior factus
 Stare semper Probitatem in medio,
 Sodalem arguens, seipsum accusans
 Ab utroque recessit extremo.

G 3

Der

*Quare Christus
 mortuus ante latro-
 nem, unde non fre-
 gerunt ejus crura.
 Sunt qui probabile
 putant, spectandum
 Christum se prabuissè
 damnatis ad
 terrorem.
 Ita fere Tertullianus,
 qui lib. de panit.
 vocat Davidem, &
 Pharaonem gemi-
 nam Pharon hu-
 mana vita.*

*Hoc Elogium, boni
 latronis epitaphium
 est, & in ejus tu-
 mulo incisum
 supponitur.
 Pauca enim de hoc
 latrone cognoscimus,
 ut ex Theoph. Ray-
 nauo in lib. de hoc
 ipso eruditissimo, ut
 cætera, scripto.*

*Mors enim latro-
 num insidiabatur
 itinerantibus.*

*Ne & tu times
 Deum, qui in eadem
 damnatione es.*

*Ad dexteram enim
 Christi ponuntur
 cægni, hædi ad
 sinistram.*

*Non enim mortuus
ante quam iuste
frangerent ejus
crura.*

*Et nos quidem iuste,
hic autem nihil
mali fecit.*

*Chrysol. serm. 61.
tunc rapuit paradi-
sum, quando latro-
cini sui penas est
appensus ut solveret.
Erant in Christo
thesauri omnes
absconditi.
Cum tenebra facta
fuerunt per univer-
sam terram.*

*Multi enim ex eo,
quod hujus exem-
plo penitentiam ad
mortem usque
differunt, misere
percut.*

*Vva eorum, vva
fellis, & botri
amarissimi.*

*Animarum ju-
menta corpora sunt,
unde Hieron. Asel-
luni suum vocabat.*

Dei absolutus in foro
Statim ac damnatus in suo,
Cruci firmius adhærens mente, quam corpore,
Ex ea non nisi iuste pulsus abcessit.

Peregrino Regi
Ad angustias redactio misericors,
Beneficiis eum adortus,
Ad Regni sui deditioem coegit.
Ne tum quidem immemor artis iuræ,
Cum propter illam periret,
Mutavit furti materiem furacitate retenta,
Viatori Deo non profuit
Diffimulasse nuditate, Thesuros;
Exeuntem de Mundo in aërem usque sequutus
Adhæsit lateri,
Et festinate noctis opportunitate usus,
Quando jam non poterat manu,
Furatus est halitu.
Turbatum Cælum est,
Cum jam violenti raperent illud;
Gazis suis timuit trepidum,
Cum eas cerneret furtibus patuisse.
Iterum Viator, te moneo, latroni plus æquò ne fide;
Plures hic pie moriendo, quam impie vivendo
Peremit.

ELOGIUM LXIX.
SITIENS FELLE, ET ACETO
POTATUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Præter fel, & Acetum
Quid propinet sitientibus Mundus non habet,
Ingens tamen fortuna hominum,
Quod expertus id Jesus est,
Huic quoque consulturus incommodo,
Aperiet in latere fontem,
Ex quo mox bibant Nobiles animæ,
Et earum jumenta.
In meridie Charitatis suæ

Circa

Circa horam sextam

Fatigatus iterum ex itinere Christus sitit.

Qui tamen stagnantes illi in corde aquas attendat

Suis discet illum quoque sitire, non sibi

Tantalus alter in ærurnarum Oceano

Avidus earundem,

Amanissimus fellis nostri

Illud vel moriens spongia colligit

In delicias sitis suæ.

Opportunitatem condiendi amaritudines suas

Mundus non negligit.

Dulcissimo illas admover gutturi,

Sperans, quæ pisci Fastino inest,

Dei filio non defuturam Virtutem,

Ut ad ejus os ubi venerit,

Ponat, nostri quoque maris unda, falsedinem.

Suxit Spongia liquidas voluptates in fonte;

Relicta ibi acrimonia

Factum amabile Acetum est,

Dedicavit ille, non bibit acidissimam potionem,

Servaturus illam hominibus,

Quos dulcedine depravatos

Amara corrigunt.

Quia iræ Patris in illam transferant,

Sua & ipse cruciatus in flamma

Ad aquas, quæ super Cælos sunt, anhelavit,

Hinc est quod oblatam è tellure potionem

Bibere noluit,

Qui sciret non esse inde medicabilem

Sitim suam,

Potatorem, mi Jesu,

Te iterum Judæi si dixerint,

Quâ dilues excusatione calumniam?

Paucas intra horas calicem exhausti,

Quem à Patre plenum acceperas.

Sed nimirum

Te de genere Dipsadum serpens momordit,

Qui quos affecerit,

Vel si illis flumina de ventre fluxerint,

Siti necat.

*Erat enim, & nunc
hora quasi sexta non
minus, quam cum
fatigatus ex itinere
sedebat sic supra
fontem.*

*Ex Plin. in hujus
piscis gutture, maris
unda dulcescit, unde
ad illum alii con-
fluunt pisces.*

*Amarus stomachus
mirificeroboratur.*

*In me transferunt ira
tua. Psal. 87.*

Vt olim dices Epulo.

*Quare cum gustas-
ses, noluit bibere.*

*Matth. II. venit fi-
lius hominis mandu-
cans, & bibens, &
dicunt, Ecce homo
vorax, & potator
vini.*

*Calix de quo dice-
bat, transeat à me.*

*Lucan. in pharsalia,
in medijs sitiebant
Dipsades undæ.*

ELOGIUM LXX.
PRO HOSTIBUS ROGAT.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan 19.

Audire semper potuit, sicut sauis distillans libra tua.

Hinc ita pauci ad condonandas iniurias hoc inducuntur exemplo.

Ita enim solus facere Deus solet. Videns, quia ita clamans expirasset, ait verè filius Dei erat iste.

Inde Hierusalem dicitur accepisse ab eo duplicita pro omnibus peccatis suis.

Vt sitis filii Patriæ vestri, qui solem suum ortiri facit super justos, & injustos.

In manus tuas commendo Spiritum meum. Pronus, & ipse ad ignoscendum.

Nova ratio turbati Orbis in Christi morte. Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt.

Quam dulce tibi guttur mihi JESU,
Quod ne felle quidem potatum
Amarum quidpiam eructavit!
Habes æternæ vitæ verba vel moriens,
Idioma tamen hoc tuum,
Quia æternæ vitæ est,
Mortalitas nostra non percipit.
Næ tu Filius Dei eras,
Qui irritamentum iracundiæ
Occasionem faceres charitatis?
Bene te hominem credere Centurio desit,
Cum ita morientem ita exclamantem audivit,
Dies ultionis Domino
Non cujuscunque, sed suæ;
Quæ quia non per odia sed per beneficia fit,
Exclusus à terra
Aperire hostibus Cœlum parat
Clementiæ suæ exemplum
Mundo deesse non ferens
Quando jam Solem suum
Oriri super injustos non faceret,
Pluit super illos in Nubilo
Imbrem ferotinum Gratiarum.
Petoraturus apud patrem pro quiete Spiritus sui,
Dignus Auditore Deo Rhetor
Omnium aptissimo benevolentiam captavit ex-
ordio.
Expressit mores ejus in suis,
Et affectiones dum imitatus est, occupavit;
Nunquam dignior appellare Deum Patrem,
Quam cum ab ejus indulgentia
Se non degenerem exhiberet.
Auxit commune rerum Chaos Ordinis auctor;
Impune putavit Natura
Possè se a posita sibi lege recedere,
Cum Deus ipse ageret partes plane non suas
Impio-

Impiorum Patronus ex Judice,
Excusator ex vindice.

Nesciebant Judæi plane quid facerent,
Qui ejus urgerent gloriam, quem odissent,
Et per ipsamet scelera

Ad innocentiam properarent.

Movebant capita sua, qui corda debuissent,
Et nihilo meliores interpretes operum Dei,

Quam fuissent ante verborum,

Quod erat laus patientiæ

Vitio potentiæ tribuebant,

Omnem ulionis affectum elementis excussit

Tantæ lenitatis Auctoritas;

Vel ipsam dissidii speciem

Luna Soli opposita horruit;

Mitiora consilia te audito

Iratum Cœlum concepit;

Quia quem tu non condemnatis,

Nemo condemnat.

*Movebant capita
sua, & dicebant,
Vah qui destruis,
&c.*

*Si filius Dei est, de-
scendat de Cruce, &
alios salvos facit, &
seipsum non potest
salvum facere.*

*Erat Luna in opposi-
tione, utpote in
plenilunio.
Quare terra, & cœ-
lum non perdidit ea
die humanum genus.*

ELOGIUM LXXI.

DISCIPULUM MATRI, SPIRITUM
PATRI COMMENDAT.

Joan. cap. 19.

Deficiente Deo

Cur Mundus omnino non ruerit

Causam attende.

Stabat adhuc MARIA,

Regendo Mundo potuit basis ista sufficere.

Descibere miraculi magnitudinem voluit,

Qui eam cum debuisset matrem, mulierem dixit.

Titulo fragilitatis

Amplificavit insolentiam roboris.

Imprimere in hominibus

Mariæ venerationem voluerat.

Ideo, quia hærent firmitus, quæ postrema sunt

Monita,

Suprema illius ad homines vox

Mariæ commendatio fuit.

*Stabat autem juxta
Crucem Iesu Maria,
& discipulus, quem
diligebat.*

*Mulier, ecce filius
tuus.*

*Posthæc verba. Ecce
Mater tua, nihil ul-
tra dixit conversa
ad homines.*

*Miserationum enim
Mater est.*

*Dixit enim, Ecce fili-
us tuus tantum.*

*Prodigi enim per
leges trisari non
possunt.*

*Quare supra ceteros
commendatus Joannes
omnium ado-
lescentior.*

*Quare dicatur Spiri-
tum non amisisse,
sed tradidisse.*

*Pater in manus tuas
commendo Spiritum
meum.*

*Pater meus usque
modo operatur.
Ita explicant non-
nulli illud, manus
ejus tornatiles aurea
plena hyacinthis.*

*Sortes nostra in
manu Dei.*

Si præceptorem sequitis,
Quo major esset in illam fiducia
Clementiæ illius, de qua dubitare non poterat
Voluisse visus adjicere

De illis custodiendis præceptum suum.
Suæ tamen erga illam observantiæ memor,
Illud ac si proponeret,

Non ac si juberet, expressit,
Testari Prodigus adhuc se posse confidens,
Ita partitus hæreditatem suam est,
Ut reverentiam, quam habebat erga matrem,
Filiis cederet,

Providentiã, quam habebat erga filios, matris
Supra ceteros tamen Joannem commendat,

Qui sciret nullius Adolescentiam
Securam unquam futuram,
Nisi sub tutela Mariæ,
Operam suam minus necessariam Mundo jam
credens.

Cui tam bonum matrem meruisset,
Spiritus, qui sibi unus supererat, colligens,
Naturæ non audenti rapere tradidit.

Tractabilis plane Spiritus,
Qui ne ex otii desiderio
Credatur declinare labores,

Se non in alias,
Quam in operosissimi Patris manus commendat.
Noverat illas esse tornatiles,

In quas superinfusus
Speraret iterum in terris effluere,
Prostare Deo ad omnes hominum usus voluerat.

Ne foret quandoque quærendus,
Locum omnem aliis cedens,

Illi esse postulavit semper ad manus.
Sortes nostras inde venire qui scierat,

Eas in origine sua facturum optimas,
Sedem illam elegit.

ELOGIUM LXXII.
ANHELANTIS MORTEM CLA-
MOR, ET GEMITUS.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Pudon

Pudori nostro remedium Deus adhibuit
Lacrymas suas.

Probrum jam nullum homini,
Si in Cruce positus flet,
Ex quo in Cruce flevit & Deus.

Tanta Majestas
Imbelles animas, dum imitatur, excusat.

Qui cum vidente Mundo non riserat,
Miseris addictior, quam felicibus
Cum lugente jam luget.

Unica illi causa gemituum,
Quod omnem gemitum abolere è Mundo non
possit.

Miseratus Naturæ deliquia est,
Qui siccis oculis spectaverat sua.
Videns Crucis ex apice Civitatem,

Flevit iterum super illam,
Quod sibi ad pacem futura,
Nec olim cognovisset in die,

Nec nunc divinare sciret ex nocte.
Vicini latronis petulantia monitus gemit
Tot in perditis Crucis sibi fructum petire,
Cum ne in Cruce quidem positi respiscant.

Rore aliquo
Noctem usque adeo miseram beaturus,
Illum de cordis sui nubibus exprimit.

Ad vineæ suæ custodiam
Eminens speculator in arbore
Excubandi necessitatem
Ex latronum vicinia prævidens
Clamore valido

Exprobrat securitatem torpentibus.
Surdus loqui se sciens, vocem attollit,
Et ne sic quidem auditus
Periculum facit

An male commissum labris officium,
Execui felicius palpebræ possint.
Validus plane clamor,

Qui ad terrorem fit auditus in erebo,
Et ob reverentiam
Sit exauditus in Cælo.

*Flevisse Christum
in Cruce habetur ex
Paulo ad Hebr. 5.
cum clamore valido,
& lacrymis, &c.*

*Iuxta illud gaudere
cum gaudentibus,
fere cum flentibus.*

*Christus autem ex
Bernardo nunquam*

*riserat.
Tunc enim tenebrae
factæ fuerunt super
universam terram.*

*Dixerat enim, si
cognovisses & tu, &
quidem in hac die
tua, quæ ad
pacem tibi,*

*Causa peculiaris
gemituum Christi,
obstinatio pecca-
torum.*

*In Cantic. c. 1. dide-
bat ipse, posuerunt
me custodem in vi-
neis: hi autem custo-
des solent domuncu-
las sibi in arboribus
fruere.*

*Quis Surdus, nisi is,
ad quem missi nun-
cios meos? Is. c. 42.*

*Exauditus est pro
sua reverentia.
Hebr. 5.*

Qui

Introducitur in Hierusalem cum ramis palmarum, & hymnis.

Iuxta præceptum Apostoli sui, nemini quidquam debeatis.

Æque enim nascentes, ac morientes, lacrymas fundimus.

Qui ad crucem ita festivus venerat,
Non potuit nisi gemens inde recedere,
Æternum paulo post interdicendus à fletu,
Pascere se tam liquida voluptate festinat.
Nihil æquè curans,
Quam ne ulli quidquam deberet,
In utroque Vitæ limine
Impositum à Natura tributum
Pari liberalitate veniens, ac recedens
Persolvit.

ELOGIUM LXXIII.
QUERITUR SE DESERTUM
A PATRE.

Matth. 27. Maro. 15.

*Deus, Deus meus,
quare me dereliquisti?*

*In ea, ex Bernardo,
vota plenitudo divinitatis inhabitat.*

*Circa illum enim
erat plurima turba
Judæorum &
gentilium.
Ut potuit in latrone,
Credidit Eliam vocasse,
cum dixit,
Eloi, Eloi, Lamasa-
babbani.*

*Genius enim illius
severus admodum
fuit, ut patet ex
ejus historia.*

*Erat in iis, quia eos
etiam diligebat: &
ut Deus, qui ubique
est totus, etiam
in iis erat.*

Quamdiu tibi Mater adstat,
Quid te quereris derelictum à Patre;
Plena Deo Maria est;
Ea præsentem Deum abesse non potest.
Atqui captasti arte hac miserationem hominum
Qui videreris
Terruisse Deum quodammodo malis tuis.
In summa vulgi frequentia
Doluisti te solum,
Cum alioqui socium Crucis
Toto tuo emeret Regno.
Perperam, quæ dicis, intelligunt,
Qui verbis tuis accommodatas
Aures non habent.
Eliam vocasse crederis,
Quem à die miserationis, & veniæ,
Vel si adfuisset, excluderes.
Calamitates tuas
Quilibet tui ultor auxisset,
Et vocato de Cælo igne,
Te vel absumptis læsisset in hostibus,
Quia in iis etiam totus eras.
Vix sperasses vivum Eliam
In diem ultionis servare,

Si hac sub Junipero tua
 Reclinare se potuisset.
 Ubi Deum amisisset Vir Dei,
 Suam utique retinere animam noluisse,
 Ita ad te omnia trahens
 Præter solatia doloris tui,
 Contra opinionem Mortalium,
 Ne fidissima quidem capita
 In fellis partem vocasti.
 Sincerus ut es, causam non taces,
 Cur in lecto plane non tuo
 Sine tecto, & tegmine moriatis.
 Bona tua omnia prodigus dissipasti;
 Cessisti matrem discipulo,
 Spiritum Patri, Regnum Latroni
 Consumptum Patrimonium tuum est,
 Irrita nunc prece rogandus
 Quæ una viæ tuæ salus superest,
 Ad Patrem redis.
 Licet nec in illum, nec cælum peccaris,
 Jam non audes in neutrum
 Attollere oculos,
 Consciis quod uni quidem
 Latrones adoptaris in filios,
 Alteri consecraris in Cives.

Elia Adventus differitur in ultimum diem, quando cum Enoch Antichristo se opponet.

Iuxta illud, Io. 12. omnia traham ad meipsum.

Cum accepisset acetum, dixit, consummatum est. Vt constat ex verbis in Cruce.

Alludit ad illud prodigi, ibo ergo ad Patrem meum, & dicam, peccavi in cælum, & coram te.

Cum averterit Christus à cælo oculos meriturus, inclinans caput.

ELOGIUM LXXIV. INCLINATO CAPITE MORITUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Itatum hominibus JESUM abire ne crederes,
 Aversus à Cælo mori maluit,
 Quam ad homines non conversus.
 Quem Patri commendaverat Spiritum
 Subjectam effusus in Matrem
 Supremos halitus in illam direxit,
 Ut vel exinde Mundus agnosceret
 Ne se quidem sanctè mortuum sine Maria.
 Mortem ad se accedere formi dantem
 Quando ultra voce non poterat,

Prima causa, cur inclinato capite tradidit Spiritum.

Erat enim Maria juxta Crucem. Unde bene rogamus, & hora mortis suscipe.

Ita sermō D. Athanasius inter-

Advo-pretatur.

*Moos enim utique
non è caelo.*

*Emittens in illam
Spiritus suum.*

*Inter Spiritum, &
corpus Christi, amor
quidam vehemen-
tissimus.*

*Supererat mortuo
vulnus ex lancea.*

*Pectus enim Christi
Gazophylacium
Divinitatis*

*Miles lancea latus
ejus aperuit, &
exiit sanguis,
& aqua.*

*Non enim dormita-
bit, neque dormiet,
qui custodit Israel.*

*Multa corpora San-
ctorum, qui dormie-
rant, surrexerunt.*

Advocans nutu,
Ad se de tellure venienti
Prona facie, quasi osculaturus, occurrit.
Meliozem animam inditurus telluri Deus
Spiravit in illam secundo spiraculum vitæ.
Gravitate suscepti oneris victum caput,
Ruens in pectus, pondere suo nimium elatos
Oppressit.

Fidissimum Comitern Spiritum
Abeuntem ad Inferos
Sequuta cervix est quo ad potuit.
Nisi altero fixo

Non solvebatur amicitia inter tales,
Nec dum abunde doloribus faginatus
Adhuc locum vulneri designavit.
Patre spectato ad seipsum conversus
Origini suæ ubi se vidit ita dissimilem,
Exhaust animam vis pudoris.

Inter latrones de Gazis sollicitus,
Quas superesse sibi sciret in pectore,
Conversus eo est custodientis in morem.

Depositum tamen
Hæc ipsa tanta sollicitudo detexit.
Apertum latus est,

Et egenorum tractum in usus.
Dubites etiam an ad stagnantes inibi aquas
Admovere sitiens labia voluerit.
Judicem Mundi vel mortuum
Scias in tellurem intendere.

Attendit ille de specula quidquid peccas,
Sopitum si putas, cave ne audias
Aliis illum dormire, non tibi.

ELOGIUM LXXV.
MORTUO TOTA PARENTAT
NATURA.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Noctem hanc, ne somno natam putates,
Corpora quæ dormierant, surrexerunt.

Pe.

Peracta Tragœdia sua Deus
 Lumina subtrahit
 Non ultra spectatoribus profutura.
 Ex Orchœstra tantus actor egrediens,
 Vel à faxis plausum extorquet
 Ambierant omnia
 Novum hospitem monumenta ;
 Ad hoc aperta sunt ,
 Et quia consortes illum nolle prænoverant,
 Mortuos, quos acceperant, ejecerunt,
 Captivorum libertas
 Fractas carceris fores evincit.
 Nato sibi Mortuorum Primogenito,
 A se detentis facultatem illam Mors fecit.
 Attratus coram Judice suo
 Trepidat Mundus,
 Et orbatus luminibus,
 Quibus tam male viderat lumen suum,
 Tandem perduellionis Reus
 Capite plectitur.
 In publico totius Orbis Justitia,
 Unicum non cessaverat Dei forum.
 Extremum diem
 Suspiciantur ex signis Mortui,
 Et tuba nondum audita novissima
 Jam resurgunt.
 Perire Deum posse non crederent,
 Nisi iterum viverent, ut viderent.
 Æterni Spolium Pontificis,
 Vel à tumulis latrones excivit.
 Suffecit rapinis hæreditas ;
 De spiritu oris ejus omnes accepimus,
 Jam non Solus Adamas,
 Sed saxa quælibet
 Agni Cruore frangantur,
 Solem Nostrum
 Hodie primum tenebræ comprehenderunt.
 Mirare modestiam funeris,
 In quo ne publicas quidem
 Cœli faces admisit.

*Quare monumenta
 omnia aperta sint.
 Ideo enim dicunt vo-
 luisse illum turbari
 in monumento, in quo
 nondum quisquam
 positus fuerat.*

*Natis primogenitis
 Principum, laxari
 carceres solent.*

*Tunc enim Iudicium
 erat mundi, ut
 ipsemet dicit.*

*Signa hæc, terramo-
 tue insoliti, obscura-
 tio luminarium, &c.*

*Agni Sanguine
 adamantis durities
 frangitur.
 In funere suo Chri-
 stus ne Cœli quidem
 faces admisit.
 Ipsemet fraget mundi
 Elogium Christi
 fuit.*

Agit

Agit Auctori suo
 Natura præficam,
 Eclogarum Mundus,
 Suetus virtutem exercere viventem,
 Lugere Mortuam.

ELOGIUM LXXVI.
 EX APERTO MORTUI LATERE
 MANAT SANGUIS, ET
 AQUA.

Joan. cap. 19.

Ubi eam (si populo credimus) cæcus miles invenit,
 Ibi profugam latuisse diem ne dubita.
 Ad tam conspicuæ spectaculum Charitatis,
 Sine oculis neminem adesse vult Deus;
 Quæ fuit in illo probrorum ambitio,
 Dedecora sua
 Ne ipsis quidem tegi passus est cæcis,
 Elatus in Cathedram
 Veri Magister Amoris,
 Id iomate amantium posthac loquuturus;
 Ore clauso, Cor aperit.
 Fideliotem interpretem
 Doctrina cordium hætenus non invenit;
 An plane loquatur ex Corde
 Novum guttur interroga.
 Officinam in Petra faber Amor jam hæbet,
 Ubi tela procudat sua.
 Impertuosam jam non sit Cæli littus,
 Ex quo talis eo Navigantibus sinus patet;
 Conciliato sibi per mortem Mundo
 Amico jam, & non servo,
 Vel ipsa pectoris sui pandit arcana.
 Ubi quasi parturiens exclamasset,
 Quos in lucem ediderat filios lactaturus;
 Mammillam Cordis aperuit,
 Ex laboris vehementia
 Solutum in sudorem Cor est,
 Inde lacus iste coaluit,

*De veritate hujus
 historia non disputat
 auctor, sed si vera est,
 ita ludis.*

*Cruce ex Augustino
 Cathedra Christi.*

*Novum idioma
 Christi in Cruce.*

*Latus Christi portus
 salutis navigantibus
 in Cælum.*

*Dicere tunc etiam
 mundo potuisset, te
 nunc amicum dico;
 quia omnia nota
 feci tibi.
 Sudor cordis Christi,
 Ipse quoque Sanguis
 eius, ideo exivit sa-
 guis & aqua.*

Profecerat dolor ejus in pœna;
 Qualis sudor in horto fluxit ex corpore,
 Talis in Cruce manavit ex Corde,
 Detectus ibi fons est,
 Unde manabant in oculos fletus.
 Lacrymarum Nobilis institor,
 In Gazophylacio Cordis sui.
 Non alias merces visus est custodisse.
 Cum flere adhuc multa volentem

*Origo lacrymarum
 Christi tota, ejus ex
 corde.*

Spiritus defecisset,
 Quos jam non posset dare fletus ex lumine,
 Dedit ex vulnere.

*Defecerant illum
 fletus, non fletus
 causa.*

Ita hoc voluerat novo argumento probatum,
 Calamitates Mortalium

Se plane miseratum ex Corde.
 Agnosce, ex adhibito aquarum remedio
 Vim Ardoris.

*Argumentum ar-
 doris Christi ex hac
 aqua.*

Ignem Patris, quem condebat in sinu,
 Orbem Universum incenderat

Secundus Phaeton,
 Nisi & ipse provide
 Merfus esset in aquis.

*Et ipse enim Phae-
 ton ignem Patris
 sui misit in terras,
 adeo ut mergendus
 Eridano fuerit.*

ELOGIUM LXXVII.

MORTUI PENDENTIS IN CRU- CE MYSTERIA.

Hanc in Insulam,
 Quæ à Terra in cœlum solventibus
 Prima occurrit, & unica
 Reus nimix charitatis deportatus est Deus.

*Cruce insula qua-
 dam fortunata,
 media inter Cælum,
 & terram.*

Aliter ab Hominibus
 Quibus ita ex animo adhæserat,
 Avelli non poterat
 Exilii tamen sui mœrore tabescens

*Apud antiquos
 alii relegabantur,
 alii deportabantur
 in Insulas.*

Describens nutu capitis vota Cordis
 A tellure ne rotus abesser,
 Eo, unde fugatum Corpus fuerat,
 Emissit Spiritum.

*Nutus hic indica-
 vit desiderium de-
 scendendi iterum
 in terram.*

Nudus Amorem exprimens

*Amor nudus, &
 puer pingi solet.*

H

Non

*Non planè Regnum
Cælorum vim pa-
tietur, & violenti
rapiant illud.*

*Fulmina sublimi-
bus longe magis in-
festa, quam cæteris.*

*Alludit ad illud
dictum Balthasaris
Appensus es in sta-
tera & inventus es
ominus habens.
Cruce autem ab Ec-
clesia dicitur. Sta-
tera facta Corporis,
Navis Christi Crux
ejus est, per illam e-
nim nos vehit in
Cælum.*

*In ipsa sua subli-
mitate Christus
modestiam docet.
Meteora ignea
sunt ex terra ex-
halationibus: & de
Christo dicitur, &
ascendes sicut vir-
gultum de terra si-
cienti.
Gymnosophista,
mortalium omnium
deditissima rerum
coelestium contem-
plationi.*

Non jam puerum, sed Adultum.
Ipse sibi Arcus, & missile,
Expugnare Cælum volentibus
Machinam offert.
Supra conditionem suam elatos homines
Quia non inyenerat in tellure,
Venatur in Aëre,
Demissionis Magister,
Quod ita supra cæteros emineat
Ne mireris.
Contorta in nos fulmina
Captat Excelsus.
Hæc illi unica ascendendi causa,
Appensus, & ipse est in Statera,
Et quia inventus non est minus habens,
Firmatum est Regnum ejus.
Amoris Ecclatim passus
Elevatus & ipse in aërem est.
Humanissimus Postitor,
Transfretare in Cælum volente
De navi sua adhuc terræ finitima
Sine Naulo vecturus invitatur,
Aquila magnarum alarum
Reptantes humi pullos
Provocat ad volandum,
Prospecturus tamen Icaris suis
Cautior Dædalus
Exemplo suo monet alta non sapere,
Ascendit de terra sitienti
Hoc in Meteoris igneis Nobilissimum,
Et sine alterius confortio luminis
Fuscato micans in aëre,
Solis, Astrorumque solatur absentiam.
Felix, hæc si te Phænomena
Fecerunt Gymnosophistam.

ELOGIUM LXXVIII.
E CRUCE DEPOSITUS TUMU-
LATER.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joann. 19.
Abſ.

Absoluta libri vitæ elucidatio est,
 Audito sine plausere discipuli,
 Descendere de Cathedra Magister potes,
 In Cœli finibus non habes ultra quid quæras,
 Ex quo Spiritus tuus apud Inferos est,
 Accede propius redituro ;
 Triumphanti non occurrisse
 Inuitanitas credi possit.
 Tua confessione decoctor,
 Qui omnia consummasses,
 In pudoris remedium
 Nocte non contentus, quam feceras,
 Adhuc densiores tumuli tenebras quæris.
 Seu te Crux nollet dimittere,
 Seu tu Crucem,
 Inferenda utique à Nicodemo vis fuit
 Tibi ut tua probra desereres,
 Illi, ut sua decora.
 Dubitem an Crucis fueris avellendus à brachiis,
 Nisi Matris in brachia rediturus.
 De sinu Patris in suum olim ista te traxerat,
 Quidni eundem te traheret
 De sinu Crucis?
 Tam fortunatum naufragus ejectus ad littus,
 Omnem penitus oblitus procellam es ;
 Adeo ut redivivus prostridie
 Nescieris quæ passus esses,
 Nisi memoriam abeuntes in Emaus reficassent.
 Repnerascere visus es
 Matris iterum ulnis exceptus ;
 Fuit hæc infantia mortis tuæ,
 Quæ lactata Mariæ lacrymis
 Immortalem usque adolevit ad vitam.
 A mundissimis manibus
 In Sindone munda depositus,
 Nemortuus quidem toletas sordes.
 Sponsus sanguinum
 Thalamum habiturus in tumulo
 Undequaque pretiosam mortem
 Pretiosorem effecis delibutus unquentis.

H 2 Inter

Vita Christi, non aliud, quam elucidatio libri vitæ.

*Christi Corpus è Cruce depositum propius accessit ad eius animam & quasi eidem occurrit.
Sepulcri latebras cur Christus appetere.*

Necesse enim fuit Nicodemo avellere prius clavos à Cruce.

Depositum enim mater accepit in ulnas suas.

Mit antibus, quod nesciret que sibi Hierosolymis accidissent, respondit, que? ac si non meminisset.

Nimirum matris, & aliorum piorum hominum.

Tulit Nicodemus misuram myrrhæ, & aloës quasi libras centum.

*Lazarus prodiit è
zumulo ligatus ma-
nus, & pedes, ita
enim mos erat Iu-
dais sepelire.]*

*Dixerum Pilato
Iudæi, sed auctor
sile dixit adhuc vi-
vens, tertia die re-
surgam.*

*Iube nunc ergo cu-
stodiri Sepulchrum*

*Pingimus hoc Epi-
taphium inscri-
ptum lapidi, quod
advolutum est ad
ostium monumenti,
Christus enim via,
veritas, & vita,*

*In ea enim solum
mertuus in Cruce*

*Qui gloriabatur
decubuisse semper
ante solem, & post
eum surrexisse.
Post titulum Regni
affixum sibi in Cru-
ce more regio cepit
& excubias habere
& sumptus planè
regios facere.
Christi mors, som-
nus non minus
quam Lazari, de
quo dicebat, Ami-
cus noster dormit.*

Inter mortuos liber
Adhuc institis ligari te pateris;
Non admittitur ad Ostium lapidem,
Nisi tecum sepulta mors esset,
Quam ultra liberam nollēs.

Seductor vocatus
Titulum hunc pro Epitaphio excepis,
Nulla tibi magis laude placens,
Quam quod ambulantes in tenebris,
Seduxisses in viam lucis.

Sane Judæa Majorem nunc verbis tuis,
Quam suis oculis fidem habet,
Videt illa te mortuum,

Et adhuc tanquam jam redivivi fugam custodit.

ELOGIUM LXXIX.

EPITAPHIUM SEPULTO.

Mortem quia vincere Christus potuit,
Declinare contempsit.

Sta Viator;
Tua hoc saxo clauditur Via.
Diem laboris sui Deus
Tibi Sabbatum fecit
Felleis lautitiis

Usque ad horam nonam meridiatus,
Præcipitato in noctem die,
Ne Sybaritam crederes,
Si somno se daret ante Solem,
Aversatus ubique mollitiem
Saxo sopitus in strato recubuit.

Ex quo tamen Judæorum inauguratus Rex est,
Dignitatis suæ tenax

Nulli jam sumptui parcit;
Atque ita præter Aloës, Myrrhæque delicias,
More Regio,

Excubitotes admoveat somno suo.
Talem urnam mortuus exigens
Qualem uterum nondum natus,
Vel in Sarcophago

Qui

Qui nullum adhuc absumpserat,
 Innocentiam commendavit,
 Clauso supra se ostio solus,
 Quasi Arcanum quid mediteretur,
 Terræ suæ Mappam in lino delineat,
 Navigaturus in Cœlum,
 Hanc sciens futuram perutilem Geographiam.
 Lumina sua expressurus per Umbras

Artis testes exclusit;
 Illa una dumtaxat Mors comes,
 Quæ notare artem non potest.
 Quia cæca est,
 Sindone reſte,
 Habet ibi adhuc humorem,
 Unde amplam redivivum in messem exuberet.

Cineres de illo ne cogita;
 In centro suo ignis
 Excrementa non habet,
 Inclusus seu sit,
 Advoluto ad Ostium lapide
 Tellurem ita dispositus secū attollet in Cœlum.

Ut Deo Mortem fuisse in deliciis scias,
 Tumuli locum attende,
 Non Eremus, sed Hortus est,
 Corda Hominum
 In terræ Corde vestigat,
 Ea ibi esse sciens,
 Ubi & Thesauri sunt.
 Inimicitias in se omnes

Quam Christus interfecerit hinc cognosce.
 Mors & Vita
 Uno hoc se patiuntur in rumulo.

*Sarcophagus dicitur
 tumulus, quasi car-
 nem vorans.*

*Terra Christi, Cor-
 pus Christi, cujus
 quasi mappa Sim-
 don.*

*Granum frumenti,
 quod cecidit super
 Petram, natum
 aruit, quia non ha-
 bet humorem.*

*Ita ex Arist. & aliis
 in lib. de elem.*

*Tumulus Christi in
 horto, qui utiq; lo-
 cus deliciarum est.*

*E corde terra au-
 rum eruitur, &
 Thesauri.*

*Unde bene de illo
 Paulus, interficiens
 inimicitias in se-
 met ipso. Eph. 2.*

ELOGIUM LXXX. SEPULTÆ CRUCI EPITAPHIUM

Mortem periisse qui dubitas,
 Habes hic telum, quo delera est,
 Feretrum, quo elata.

*Ita à plerisque ex
 Patribus Crux up-
 castat.*

H 3

In

*Regnavit mors ab
Adam usque ad
Christum, & non
ultra : dixerat
enim, o mors ero
mors tua.*

*Concussio nature in
morte Christi : tri-
pudium ejusdem
pro morte deleta.*

*Solus enim agnus
habet unde ad-
amantem possit
infringere.*

*Baculus Jacob, seu
baculus Geometri-
cus in modum Cru-
cis formatus.*

*Qui enim Cælum
regebat, inclinato
capite quasi unus
excussit.
Insitio Nobilis agri-
cola Patris in arbore
mortis, hoc est, Cru-
cis, qua mala arbor
dici consueverat.*

*Christus enim utiq;
ignis consumens.
Lis ingens apud Pa-
tres, ex qua mate-
ria fuerit lignum
Crucis, ut videre
est apud Baron,
tom. 1.*

In hoc Mari Magno Piraticam exercentem
Sagax bellator
In tempestate corripuit,
Et in hoc ipso Myoparone suo,
In quo tam multas egerat prædas,
Oppressit.
Celebriavit ingenti Natura tripudio
In ferias Mortis
Exilêre saxa præ gaudio,
Et in Choreas excitata cadavera
Tumulos reliquere.
Illaturi Violentiam Cœlo
Ignoram Poliorceticæ Machinam invenistis,
Quæ quia Adamantinas
Pulsare fores debuerat,
Non arietem, sed agnum retulit.
Baculus Jacob
In mensuram omnem extentus
Geometras novos instituit,
Qui Soli & imas expiscari profunditates,
Et veras venari altitudines sciunt.
Veri Atlantis victa cervice
Ne rueret in homines Cœlum
Hoc fulcro mundus indiguit.
In Arbore Mortis
Facta vitæ insitio est;
Recisum ad hoc de radice Jesse Virgultum,
Et ab Agricola Patre
Virginea involutum in terra
Vitiato agglutinatum est trunco,
Divinus Amor
Tædam profano non invidet,
Ex quo ignem suum,
Quo salutare Mundum agat in fuitas,
Toni huic applicuit.
Herculis nostri Clava,
Qua creverit ex radice vix scias.
Ne omnem uni superbiam faceret,
Divisus pluribus honor est,
Ara Miserationum

Ex Olea tora esse debuerat,
Nisi victoriarum officina
Esse debuisset ex Palma.

Erudimini sub scientiæ ligno, Mortales,
A quo vel ipse omniscius Deus
Didicit aliquid,
Paulo teste.

*Alii ex olea, alii ex
palma fuisse vo-
lunt.*

*Cruce lignum scientiæ
boni, & mali.
Didicit ex iis, quæ
passus est, obedi-
entiam ad Hebr. 5.*

ELOGIUM LXXXI.

SPINIS, ET CÆTERIS DOLO-
RUM EJUS INSTRUMENTIS
EPITAPHIUM.

Ampla supellex divitis patientiæ
Antri hujus angustiis tegitur.
Tardari gressus tuos, Viator, si sentias,
In spinas incidisse te scias.
Sepultis virtus est, quod fuerat detectis natuta.

*Supponuntur hæc
omnia sepulta pro-
pè Crucem, ideo hoc
illis affigitur Epita-
phium.*

Scrutatae olim Cerebrum Dei,
In Aetatio illo Sipientiæ
Artem quoque hanc,
Qua sifterentur homines, didicere
Infectæ salutari contage
Vim Magneticam habent,
Cui, vel quia ferreus es, non resistas.

*Cum militum ma-
nu coronarunt re-
gem dolorum.*

*Quotquot enim il-
lum tangebant, sa-
lutem hauriebant.*

Beata Gallia,
Quando Lilia tua
Invidete Rosis ne debeant,
Habebunt de tam Sancta Sepe custodiam.
Ubi Christi Corona fuerit
Ibi erit & Regnum,
Nec stertere ea in aula desides poterunt.
In qua ea ipsa, quæ ornant, aculei sunt.
Tu vero, quæ te Mundi Dominam jactas,

*Corona Spi. ea in
facello Regio Pari-
sis asservatur.*

OROMA.

Aude sperare
Vel à Decoctore Regum Rege tributum,
Seposuit hic tibi columnam,
Quam æternæ basim gloriæ
Obeliscis quandoque adderes tuis

*Columna Christi
Romæ apud S. Pra-
nedem.*

*Aludis ad Obeli-
scos Trajani, &
aliorum.*

H 4

Hie-

Hieroglyphica Victoriae suae

Illi non alia,

Quam sanguinis sui notas appinxit,

Diminutam si videris,

Contabuiffe illam

Ex Auctoris sui miseratione ne dubita;

Ante alios scissus hic lapis,

Quae saevissimae conscius lanienae

Eum multo ante quam moreretur

Mortuum vidit.

Columnae huic quamdiu innixa sis, Roma,

Securitatis, & fortitudinis

Mundo symbolum fies.

Spera tamen & hoc Clavos ex penu,

Quos versatili Sortis tuae

Obicem figas.

Illi quidem olim

Sub-incude, & malleo Clavi fuerant;

Ex quo tamen in Herculis Nostri manu s veneti

Domitores Monstrorum

Jam non Clavi, sed Clavae sunt.

Verti illos in fræna si videris,

Metamorphosim ne stupeas.

Fuere & olim fræna in illius manu,

Qui Erubum mortemque frænavit.

Columna non integra, sed fracta, ut habetur ex historiis.

Fortitudo, & securitas in nummis antiquorum exprimitur saepe per mulierem columnam innixam, ut apud Ant. Aug. videre potes.

Clavi Christi non uno omnes in loco. Baron. tom. I.

Clavus Christi in frenum efformatus visitur Mediolani in templo maximo.

ELOGIUM LXXXII.

JUDÆ EJUS PRODITORI EPI-
TAPHIUM.

Loculus etiam accipitur pro iis, quos habebat Judas, & pro loco in quo conduntur mortui.

Melius erat ei, si natus non fuisset, Sciebat enim Judas, qui tradebat eum, locum; aliud vero non dicitur servisse.

Melius erat ei, si natus non fuisset, Sciebat enim Judas, qui tradebat eum, locum; aliud vero non dicitur servisse.

Hunc unum quia non prævicit loculum Judas,

Tam multos habuit.

Ejus initia ne quaere.

Quaecunque fuerint, honestate finē non possunt,

Primum illi beneficium non nasci,

Proximum, non agnosci.

Sub disciplina Veritatis professus artē mentiendi

Præceptoris exercere tolerantiam melior,

Quam propagare doctrinam,

Vix aliud ab illo didicit, quam ut locum sciret,

Ubi

Ubi minori quidem frequentia,
Majoritamen contumelia proderetur.
Promptior Miracula patrare, quam credere,
Dæmonas fugavit aliquoties, fugit nunquam.

Admisit in animo,

Quos excluderat à Corporibus,
Et quo sibi vacarent Ministri scelerum
A vocavit ab illis auctores pœnarum.

Melior peculii custos, quam fidei,
Ut servaret non sua, se ipsum perdidit.
Paupertati patrocinians, quam odisset,
Quia facilius spoliare pauperes poterat
Ditari pauperes voluit.

Mercis suæ pessimus Nundinator

Ex avaritia prodigus,

Quem justis æstimatoribus
Vendere diffideret quanti valeret,
Neglecturis vendidit, quanti vellent.
Cum nemo magis indigeret unguentis,

Quam cui tam male olebat anima,
Emerere quæ debuerat, vendere voluit,
Ideo solum, quia vendi potuerant.

Pedibus ablutis impurior,

Minis intentatis securior,

Ubi vita, & ferculum, & poculum foret

Conviva Mortis

Intincto pane monitus, non detectus,
Vix ipse credidit scelus suum cum prædiceretur.

Vix erubuit, cum patrarer.

A Magistro discedens majori perfidia rediturus,

Cæcitatem laternis prodens,

Non juvans,

Surgendo lapsus est gravius,

Quam cadendo.

Ignorum se reputans:

Quia quod non erat vocatus.

Charitatem interpretatus ignorantiam,

Bellum præludio pacis indixit.

Amoris armis abusus ad odia,

Salutem quam voce dederat,

H 5

Manu

*Vide Raynaud. in
Iuda: multi enim
volunt Iudam pa-
trasse miracula, sed
& ceteri.*

*Poterat unguentis
istud venundari, &
dari pauperibus.*

*Quid vultis mihi
dare: & ego cum
vobis tradam.*

*Tota ratio, cur vene-
di debuerit, erat,
quia poterat un-
guentum hoc ve-
nundari.*

*Opinio multorum,
Iudam accepisse
Eucharistiam.*

*Nunquid ego sum
Rabbi?*

*Surrexit enim, ac si
Christus non vide-
ret, arcanum sus-
cordis, cum adhuc
ab eo se vocari
audivisset amicum.*

*Conjunctus se Christo
per amplexus, &
oscula.*

*Fuit hic Malchus
cujus abscidit Pe-
trus Auriculam.
Possedit agrum de
mercede iniquita-
tis.*

*Tradunt enim Ar-
borem antea fec-
undam, Iuda su-
spendio sterilem fa-
ctam. Baron. Ann.
34. Christi.
Ideo crepuit me-
dium.*

*Alludit ad illud
Petræ scissa sunt,
& sic monumenta
aperta sunt.*

*Pingitur hæc in-
scriptio in Templo
Taurini, ubi asser-
vatur Sanctissima
hæc Christo Sin-
don.*

*Alludit ad tabel-
las appendi solitas
in templis B. Vir-
ginis, & aliorum
Sanctorum.*

*Pictura hæc Christi
ad instar umbra.*

Manu deseruit,
A nullo magis se junctus,
Quam ab eo ipso, quem stringeret,
Majori miraculo aures occlusit,
Quam alter recuperavit.

Turpius pœnitens, quam peccasset,
Expertus facilius vendi Deum,
Quam redimi,

Peregrinis paravit tumulum, laqueum sibi,
Idem suæ ultor perfidiæ, qui & Author.

Ubere illius fructus
Sterili collegit in Arbore;

In nullo magis injurius Præceptoris,
Quam quod illi veniæ voluptatum invident.

Integritas nulla cognita vivo,
Nulla debita mortuo.

Lapidea illi fuerit viscera;

Quidne ergo cū Petræ scissæ sunt, rumpentur?

Patescentibus cæteris,

Ipsam etiã impietatis monumentum apertum est,

A Mercatore tam malo

Disce, Viator, emere, disce vendere.

ELOGIUM LXXXIII.
AMOREM SUUM COLORAT
IN SINDONE.

Tabellam, quam vides,

Viator,

Naufragus Dei filius

Vovit Patri.

Perfunctus periculo, voti memor,
Exaratam sumptibus suis historiam

Æternum eidem Anathema

Hoc in templo suspendit.

Caveto, ne quid de illa perperam judices;

Latet & suus

Hanc Apelles post tabulam.

Obscura lineamenta si sunt.

Videri voluerant è sepulcro venisse.

Agnosce

Agnosce Verbi hominis Laconismum,

Dolorem Iliadem

Gemina complexus est pagina,

Amphibion hoc

Describere facis una non poterat.

Quid sit ex facie nescias,

Nisi perspexeris & à tergo quid fuit.

Parelia ista sunt solis nostri.

Occumbens non habuit quid relinqueret

Præter umbras.

Hoc iterum sub gemina specie

Christum habes.

Hæc est mirabilium ejus

Secunda editio.

Excudit illam in Typographæo suo

Sub signo Jonæ,

Ubi & torcular solus calcavit.

Opus posthumum ne contemnas.

Auctoris hujus genius est

Potiora in fine servare.

Linum ut sit, non Amianthus,

Illi quidquam ab igne ne timeas,

Majoribus olim per triduum

Obstitit flammis.

Quemcunque rogam accenderis,

Christo par non est vel extincto.

Fatigatus Deus ut sit

Dum reficeret opus suum,

Ne ipso quidem oriatus est Sabbato.

Ne omnino quiesceret mortuus,

Pictorem egit.

Arietis Spolium

Phryxo, Sabaudia, non invidas,

Quæ habes Agni.

Illud in terra Regnum portenderet,

Hoc in Cælo.

Nullius hostis arma formides;

Deus Exercituum

Nunquam sub alio vexillo mereat,

Quam sub suo.

*Laconismus multa
paucis complecti-
tur.*

*Vi vit enim Christus
divinam, & hu-
manam vitam.*

*Fuit enim Deus
æternus, & im-
mensus.*

*Parelia apud Phi-
losophos, cum Sol se
in nube repliscat.*

*Memoriam fecit
mirabilium suo-
rum in Euchar.*

*Vnde dicebat ipse
per Isaiam, Torcu-
lar calcavi solus.*

*Vnde illi dicitur, tu
autem bonum vi-
num servasti usq[ue]
adhuc.*

*Alludit ad incen-
dium excitatum
malo dolo à Calo-
mistu Camberii:
vide Pignon. &
Agaf. Solarium in
Sindone.*

*Toto enim Sabbato
fuit in corde terra.*

*Villus aureum
Phryxi portendebat
Regnum: unde hæc
de causa tanto stu-
dio questum ab
Argonauis.*

*Principum Sabato-
die summa securi-
tas ex Sydone.*

ELO-

ELOGIUM LXXXIV.
AD INFEROS DESCENDIT,

*Avaritia propriū
terre viscera solli-
citare per sedinat.*

*Sol Christum ad in-
feros abeuntem una
cum stellis sequu-
tus.*

*Vbi Deus, ibi Cœ-
lum.*

*Ideo terra motus
factus magnus.*

*Ita discipulis dixe-
rat in sermone post
cœnam.*

*Venerunt in San-
ctam Civitatem, et
apparuerunt
multis Sancto-
rum anime.*

*Quæ iis, qui resur-
rexerant, causa
fuerit veniendi in
Civitatem tanti
sceleris ream.*

*Dilatavit Infernus
animam suam, ait
vates, nunquam
verò magis, quam
se caperet hospi-
tem tantum.*

Avaritia Charitatis tuæ
Terram ipsa quoque sollicitat,
Et Aureas mentes
Illi ab imis usque visceribus eruit.
Fœtas fodinis hujuscemodi tenebras
Toto immisso Sole scrutatis,
Inde ille abest à Cœlo
Quia ille etiam tecum est.
Credidere sydera Cœlum
Ubicunque tu fores;
Te in Erebum usque sequuta,
Quia ibi quoque aderas,
Loci non agnovere discrimen.
Thesauris suis spoliari
Terra vix tolerat
Ulciscitur violentiam motu,
Et unde quaque lapides
Inimicum ejaculatur in Cœlum.
Cum in Domo Patris tui
Mansiones multæ sint, pauci cives,
Contradis vel ab Inferno Coloniam,
Quam illuc crediturus deducas,
Imbutæ luce tua Nobiles Umbræ
Fiunt Mundo spectabiles,
Et usurpaturæ oculis
Tuæ monumenta virtutis
Ad nundinas Gratiarum
In Sanctam confluunt Civitatem,
Illis nulla alibi majora negotia,
Quam ubi libertatis Assessor
Et vivus agnoscendus in Matre,
Et mortuus adorandus in Sindone.
Ut tuam caperet animam,
Suam adeo dilatavit infernus,
Ut ex violentia fractus sit,
Nequientique suos ultra retinere Captivos.
Invidit Emphyreum

Opposi-

Oppositi sibi specus fortunæ ;
 In omnem doloris sensum erupit,
 Quod & Erebus
 Dici sedes Dei jam posset.
 Scrutator Cordium,
 Ne ipsum quidem Cor terræ præteriit ;
 Rimatus illud per triduum est,
 Inventaque in eo omni nequitia
 Mundi pravitatem mirari desit.
 Cui Homicidia, Adulteria, fuita,
 Atque adeo scelera omnia,
 Tam corrupto manare vidit ex corde,
 Quid in loco pœnarum tamdiu egerit,
 Omitte quærite.
 Si bonus es, eo tibi aditum clausit,
 Si malus, aperuit.

*Turbatio Cæli ipsa
 morte Christi, ex
 quadam invidia,
 Infernus Cor terræ
 sæpe dicitur in
 scriptura.
 Supponit auctor de-
 lectam & damnatis
 gloriam Christi in
 augmentum pœna-
 rum.
 Quæ de corde exe-
 unt, ea plane sunt
 quæ coinquinant
 hominem.
 Locus pœnarum
 utique sub terra,
 Quid egerit apud
 inferos Christus.*

ELOGIUM LXXXV.
 SURGIT REDIVIVUS E
 TUMULO.

Math. 28. Marc. 16. Luc. 24. Ioan. 20.

Probrum Sterilitatis
 Posthæ Telluri nullus objiciat ;
 Experta Matrum dolores est,
 Peperit Primogenitum Mortuorum.
 Filios habere Mors cœpit ;
 Mitiozem illam sperate, Mortales,
 Feritatem fœcunditas cicurat,
 Mundo dies illuxit omnium maxima,
 In qua redux Sol noster,
 Auroram sequutus non est,
 Sed præivit.
 De repetundis accusari timuerat,
 Si quas horas diei ademerat Moriens,
 Non redderet jam resurgens.
 Pudere illum cœpit,
 Quod contra quam præceperat
 Thesaurizare videretur in terra.
 Qui dormientes nollet testes habere.

*Christus primoge-
 nitus mortuorum.
 Ad Coloss. c. 1. v. 18.
 Apoc. 1. v. 5.*

*Dies, quam fecit
 Dominus, cur o-
 mnium maxima.*

*Sequitur auctor eo-
 rum opinionem, qui
 volunt Christum
 ante auroram re-
 surrexisse.
 Dixerat enim nosse
 te thesaurizare
 vobis thesauri in
 terra.*

Sed

terra.

Sed Vigiles.

Tam Pastores Christo nascente, quam milites Christo resurgente agebant excubias: hi supra Christum, illi supra gregem.

Clausa enim egressus e tumulo cum surrexit a mortuis.

Hoc est Angelos, qui sedebant ibi in albis.

Dixit Angelus mulieribus, quem queritis?

Nimirum in Paradiso voluptatis, ubi Deus Adam posuerat.

Ita fere Chrysolog. loquens de hac Mystero.

Data enim custodibus pecunia, ut dicerent, quia nobis dormientibus, &c.

Motum Telluris præmittens suo
Custodibus una cum somno
Excusationem omnem excussit.
Ita semper agentibus vigilas noctis,
Vel super Gregem tuum, vel supra se
Primus exoritur Christus.

Avata tellus ut est,

Deposito, nisi concussa, non reddidit.

Inhorruit mirata Clementiam,

Quæ ne obstinenti quidem,
Violentiam intulit saxo.

Frangenda tamen urna non fuerat,

Quam Morti Carcerem destinasset,

Ubi sepultam illam relinqueret

Suos posuit & ipse custodes.

Abituros ne putes, sedent, non stant.

Deposito moruunt,

Qui ita sollicitè interrogant præpinqvantes

Quid querant.

Justus hic à mulieribus Metus;

Invenère primæ mortem,

Etiam ubi nulla Mors fuerat.

Misera, & sibi semper inimica Mortalitas?

Dolet se Mori,

Et resurgere ne possit, oppugnat,

Sepulcrum aperire debuerat. & occludit,

Minuere difficultatem Resurrectionis, & auget,

Obscuratur auro claritas facti;

Obstruitur sacco aperti sepulcri fides

Fit Discipulorum furtum Magistri virtus;

Quia (quæ hominum vesania est,)

Nihil difficilius credunt.

Quam quod sit utilius credidisse.

ELOGIUM LXXXVI.

VULNERA RETINET REDIVIVUS.

Quid agunt characteres Mortis in Libro vitæ?

Tolle, lege Nobilem paginam;

Liber vite Christi, scriptus intus, & foris.

Tuo

Trophæa disces esse non probra,
Lapidis, unde sumus excisi, Nobiles cælaturas

Quis, nisi ejus invidus pretii,
Desiderarit abolitas

Medici nostri stipendia vulnere sunt;
Sola hæc ægro asportavit à Mundo,
Huc, huc vel è Cæli Hybla, Apes Mellificæ,
Ubi flori unico quinque alvearia non sufficiunt,
Tam suavis est.

Constitutus in Monte Sancto
Prædicare præceptum Patris.

Loquacitatis inimicus

Muta perorat undiquaque facundia,
Manuum ejus doctrina, Justa operatio,

Pedum, recta ambulatio,

Cordis, perfecta dilectio est.

In Civitatem Refugii

Quo facilior sit Reis ingressus

Non in uno duntaxat latere,

Sed & omni angulo

Suam pandi januam decuit.

Nondum detumescente eluvione malorum,
Has non perituris animalibus cellas, & tristega

Extruere in Arca sua debuit verus Noë

Hypocaustum Dei totius flagrans incendio
Vaporariis paucioribus, quam quinq; non eguit,
Unde & frigescentis Mundus commodius incal-
sceret.

*Corpus Christi Hy-
pocaustum Dei.*

Et Deus exæstuans copiosius respiraret

Bona Mater paritura subinde filios

Ut qui à se vitam habent, abundantius habeant,

Multiplicat ubera sua.

Avarus Deus non est;

Promptuaria sua exhaurire volentibus

Ultero objicit sine seris.

Cordi suo notam inesse non suffert,

Quam in humano

Contigi olim Momus voluerat,

Avantibus introspicere

Per fenestram lat patet,

*Venite, bibite, absq;
commutatione vi-
num, & lac.*

*Notissima Momus
in Divinum opus
censura.*

Since.

*Dixerat ipse, ut
mederer contritis
corde, misit me Do-
minus.*

*Christus flos Camp
Ego constitutus sum
Rex ab eo super
Sion Montem San-
ctum ejus, pradi-
cans præceptum
ejus.*

*Christus Civitas
Refugii, in quam
qui ingreditur,
egredietur, & in-
gredietur, & pa-
scua inveniet.*

Mitte manum
suam, & ignosce,
&c.

Sunt enim in illo o-
mnes Theauri sa-
pientie & scientia
absconditi.

Vagina humani
Cordis vulnera
Christi.

Loculi Christi ubi.

Anno Iubilæi Por-
te Sanctæ vandun-
zur Pontificis mal-
lea.

Ex definitione
ipsiusmet Christi
Domini.

Matri apparuisse
Christum licet non
tegamus, certo ta-
men credimus.

Ex eo quod viderit
constantiam ejus,
quæ ne se quidem
derelictum à Patre
desereret.

Conjectura varia
quibus credibile est,
adiisse Christum
Matrem ante
quædam.

Sinceritatem illius
Licet vel in radice cognoscere.

Has qui scrutari fodinas didicerit,
Paupertatem non timeat.

Manant hic divite vena Theauri,
Unde Mundus quandoque Aureus fiat.

Latrocinia Dei omnia

His asservantur in Specubus;

Unde, quem hic non inveneris

Plane perditum puta.

Corda hominum à noxia defensusus rubiginis,

Has illis de se vaginas paravit.

Custodiendis creditis sibi depositis

Ubi tutiores foderet loculos, non invenit.

Qui servis suis annum omnem

Jubilæum esse voluerat,

Sanctas Basilicæ suæ fores

Malleo semel apertas

Non ultra passus est claudi.

Hac ad arcana Cœlitum iter est.

Hæc qui ad Deum non intrat per Ostia

Fur est, & latro

ELOGIUM LXXXVII.

APPARET MATRI, ET MU- LIERIBUS.

Matth. 28. Marc. 16. Luc. 24. Ioan. 20.

Descendentis è Cœlo Christi

Prima Statio Mariæ uterus,

Ascendentis in Erebo prima requies

Mariæ domus.

In loco pœnarum non aliam passus est pœnam,

Quam quod ibi se vidit, ubi Maria non esset.

In Cruce conceptos à se in illam Amores,

Quia nullus satis interpres exprimeret,

Illi non alium legat Angelum, quam se ipsam.

Adhuc lugente Matre,

Festivus Filio dies esse qui poterat?

An decuit in communionem gaudiorum.

Secus.

Secundam vocari,

Quæ semper prima venerat laborum in partem?

Undenam credas ad sepulcrum

Unam hanc non venisse Mariam.

Nisi quod, quem aliæ quærent, jam habebat?

Hinc necessarium nemo censuit scribere,

Quod ita obvium cuique fuerat cogitare?

Creduntur ista melius, quam narrentur.

Nec alius de hoc dubitare possit occurfu,

Quam qui aut Matris merita nesciat,

Aut Filii non assequitur affectus.

Fida Verbi custos, & Deo ideo à secretis

Hoc soli cordi suo fudit arcanum,

In hoc quoque se probans majorem Muliere,

Quod tacere talia posset.

Quia Christus æternum Mundo Sabbatum fe-
cerat,

Non tenebescit Sabbati vespera, sed lucefcit.

Diem putris, non perimit mater noctis;

Quæ uni Soli vespera fuerat, Aurora fit alteris;

Illuminatur nox sicut dies;

Hoc est, suo ipsa etiam in initio non in fine.

Rem, quam Deus Mundo publicam veller,

Non aliis debuit aperire, quam fœminis.

Meliores habere Resurrectio præcones non
potuit,

Facit illis itineris audaciam præcox crepusculum,

Unde in luce dubia uterque illis caligat oculos

Et cordis, & corporis;

Errare tamen adhuc non timent,

Quæ pietatem ducem sequuntur.

Sepulto ferunt doloris obsequia.

Quæ redi vivo debuerant gaudia triumphorum.

Ingrediuntur sepulcrum.

Ut conspulta Domino,

Perfectam cum illo resurgerent in salutem.

Mirantur sedentem Angelum

Vitæ Magistrum Mortis in schola.

Hic illas sitis dedocere potuerat,

Ibi jam Christum non esse.

Venit ad sepulcrum

Maria Magdalena,

Maria Salome, &

Maria Jacobi, non

item Maria Iesu.

Solita custodire

Dei verba, & con-

ferre in corde suo.

Vespere autem Sab-

bathi, quæ lucefcit

in prima Sabbathi

&c.

Chrysol. serm. 74.

Et nox sicut dies

illuminabitur; Ps.

Chrysol. serm. 82.

Venerunt ad sepul-

crum cum adhuc

tenebra essent.

Chrysol. serm. 82.

Idem Chrysol.

serm. 77.

Viderunt Angelum

sedentem super la-

pidem: & in albis,

&c.

*Stare legimus An-
gelos ut servos co-
ram Deo, & Luci-
fer ideo cæli pulsus
à Regia, quia sedes
re tentavit.*

Sola Domini absentia tam bene moratis Spiritibus
Fecerat facultatem sedendi,
Cum alioqui semper stent coram illo.
Differuntur pietati gaudia, non negantur;
Qui se inveniri non est passus in tumulto,
Occurrit in via.

ELOGIUM LXXXVIII.

APPARET MARIÆ MAGDALENÆ

Marc. 16. Ioan. 20

*Catena Aurea ex
Augustino.
Mulier quid plo-
ras? quia tulerunt
Dominum meum,
&c.*

*Vnde non lucem at-
trahat, sed pavo-
rem.*

*Stabat enim ad
monumentum plo-
rans, & non sede-
bat.*

*Lacrymarum un-
ctio gratior Christo,
quam unguento-
rum.*

*Recedente Petro, &
Ioanne persevera-
vit ad sepulchrum
Magdalena.*

*Accusata à Phar-
risæo, accusata à
Iuda, & à Discipu-
lis, & ubiq; à Chri-
sto defensæ.*

Nova calamitas trudit antiquæ memoriæ;
Ex quo ablati Christum à monumento,
Magdalena vix meminit,
Quod sit occisus in ligno.
Damnat revolutum lapidem,
Qui se solettioribus opportunitatē fecerit furti;
Accusat reverentiam Sabbathi;
Quæ suam sibi quietem inviderit;
Adhuc involuta nubilo mentis
Habet fulgorem omnem pro fulgure.
Tam quærere seipsam, quam Christum potest
Quia nec ipsa est, ubi est;
Præsens magis ubi amat, quam ubi animat.
Stare illi nulla molestia
Cui est omnis calamitas non stetit.
Jacere illam prohibet nobilitas doloris sui;
Servat ad omne iter erectum.
Lactantur uberibus lacrymis
Desideria jam adulta?
Qui præsens ungeretur, lugetur absens;
Et illi gratius lugendo impedit obsequium,
Quam potuisset ungerendo.
Recedunt à sepulchro Discipuli,
Non recedit Maria,
Quæ amisit plus aliquid præceptore.
Custodit illa ibi patronum suum,
Sine quo vivere toties accusata non suffert.
Septem olim Dæmonum hospita
Paros Spiritus maculare timet accessu;

Stat coram sedentibus, nec audet ingredi
Hac lucrari modestia satagens conscios fuiti,

Servos videt in veste nuptiali,
Et adhuc de Domino funera cogitat;
Donec recoleas,

Quod pars optima, quam elegerat,
A se in æternum non auferretur,
Falsa mavult sua arguere lumina,
Quam Dei promissa.

Nova inspectione ad novos gemitus imitata
Tandem quærendi perleverantia
Metuit inveniendi fortunam

Consolatus olim lacrymas;
Quas illa pro Germani fuderat morte;
Cui illas non consoletur, quas effundit pro sua?

Conversa extra sepulcrum quærere;
Quem male hæctenus in sepulcro quæsierat,
Videt illi se proximam, nec agnoscit.

Colonum, cuius ipsa etiã agriculturæ pars esset,
Lacrymarum imber ferotinus
Ad gaudiorum semina evocat.

Diu tamen Rustici larvam
Divitias tam humana non tolerat;
Incipit illam ipse quærere, quæ se quærit,
Vocat, ac si non ipse ab illa recesserit,
Sed à se illa.

Fit Fides ex auditu, quæ facta visu non fuerat.

Experta toties, quæ de Jesu virtus exiret,
Illum non contenta videre, vult tangere.
Arcet ille manum linimentis infectam,

Ineptum reputans ungi eum,
Qui jam nec Athleta esset, nec mortuus.

*Alba vestis, vestis
nuptialis, servi ve-
ro Christi utique
Angeli,*

*Dictum de illa à
Christo, quod me-
liorem partem ele-
gerat, quæ non au-
ferretur ab ea in
æternum.*

*Gregor. hom. in hoc
Evangelium.*

*Et illi enim dixit,
Resurget fratres
tui.*

*Convertit se Ma-
ria, & vidit hor-
tulanum.*

*Homo dictus Agri-
cultura Dei.*

*Vocavit ipse Ma-
riam, qui in voca-
batur.*

*Origen. homil. in
hunc locum.*

*Vinctio enim propriis
Athletis debetur,
& Mortuis.*

ELOGIUM LXXXIX.

APPARET EUNTI BUS IN EMAUS,

Luc. cap. ultimo.

Actum de Nobis est,

Si qua impatientia exigimus à Deo promissa,

Deus à nobis exigat credita,

I 2

Humana-

*Ea ipsa die ibant
ex Discipuli ejus
duo in Castellum
Emaus.*

Humana beneficia expectamus per annos
Divina ne quidem per dies.
Vel si cum Aurora venerint,
Sera jam sunt.

Qui non nisi post triduum resurrecturum
dixerat,

Triduo nondum expleto jam accersitur
mendacii

Angustæ mentes magna promissa non capiunt

Pessimus in dubiis consul mæror,
Suadet à sede pacis discessum,

Unicus error duos Viatores abducit;
Exules Veritatis

Relinquant apud Socios Fidem suam,
Et Spe in præteritum missa

In probrosæ peregrinationis subsidium
Solos metus assumunt.

Historiam narrant, & fabulantur.

Qui fingunt sibi damna non vera,
Amar Christus argentum colloqui, si non
modum.

Ubi de suis suppliciis sermo est,

Vel si excludatur aliunde,

Auditor avidus advolat.

Errantibus, quia se dare viæ Ducem non potest

Adjungit Comitem.

Bonus Medicus interrogationem ægroti,
Præmittit morbi remedio.

Fingit Doloris se causam nescire,

Quæ verè sciri non poterat,

Quia nisi fingerent, nulla erat.

Arguuntur stultitiæ, qui supra cæteros
Sapere voluissent.

Arguuntur & tarditatis,

Qui alioqui per festinato discessu

Ruerent in Fidei jacturam præcipites,

Et à veritate pluribus jam distarent stadiis,

Quam ab urbe.

Scripturas aperit, qui solus earum est Clavis

Agit Amanuensium suorum interpretem,

Qui non alia quam à se dictata scripserunt.

Donec

*Christus autem ante
Solem surrexerat.*

*Hoc est ab Hieroso-
lymis, qua dicitur
Civitas Pacis.*

*Nos autem spera-
bamus, quod hic
esset redempturus
Israel.*

*Dum autem fabu-
larentur, adfuit
Christus.*

*Deus enim nec fal-
lere potest, nec falli.*

*Prius enim interro-
gavit causam tristi-
tiæ, quam eam ab-
oleverit.*

*Alludit ad illud
quæ? Quod autem
Deo ignotum est,
scibile id plane
non est.
Stulti, & tardi cor-
de ad credendum.*

*Pluribus jam sta-
diis dicuntur ab
Hierosolymis ab-
fuisse.*

Donec occumbente oculis die, nascente mentibus.

Sentiretur in æstu Cordium Solis vicinia.

Quod peccaverat Infidelitas,

Hospitalitas corrigit;

Tenet ista, quem illa fugasset;

Et est modesto hospiti violentia hæc gratior Cœna.

Nondum assequutus suscepti finem itineris,

Sine injuria veritatis fugit se longius ire.

Quo dare Majus beneficium possit,

Minus non dedignatur accipere.

Libentius convivium, quam conviva.

Appositum in panem translatus agnoscitur.

Nota tamen hujus Sacramentum notitiæ.

Ex vultu distinguimur homines;

Deus sola detegatur ex manu.

*Inclinata est jam dies, & advespera-
scit.*

Ita fere Chrysoloz.

*Et coegerunt illum
ut maneret.*

*Quare sinxerit
Christus si adhuc
longius ire.*

*Convivium Chri-
stus in Eucharistia,
qua nihil illi ca-
rrius.*

*Et cognoverunt
illum in fractione
panis.*

ELOGIUM XC.

APPARET DISCIPULIS IN COENACULO.

Luc. 24. Ioan. 20.

Quæ sit superbia Fœminis.

Quod ante viros de Resurrectione cognoverint?

Ut præirent, quæ sequi debuissent,

Non fuit præposterus ordo, sed mysticus.

Opportunitatē hanc abolendi veterem culpam,

Sexui suo Mariæ dignitas meruit,

Ut quæ à serpente deceptæ deceperant,

Eruditæ ab Angelis erudirent,

Et quæ hauserant è paradiso perfidiam,

Fidem eruerent è sepulero

Et quæ primæ laxaverant aditum Morti,

Primæ viam sternerent & saluti.

Quid quod omnia illa

Unum in tumultum accervata prodigia

Narrant mulieres, sed de Viro?

Piæ Præficæ obsequium Christi suscipiant,

Apostoli, Christi suscipiant passiones;

*Resurrectio Chri-
sti, fœminis prius,
quam viris prodita.*

Chrysol. serm. 79.

*Per mulierem e-
nim Mors, hac est,
per Evam.*

Idem serm. 74.

*Vnde ne in hoc
quidem mulieres
viris præsent.*

Chrysol. serm. 79.

Et fere ad Verbum.

*Latebant Apostoli
in Cœnaculo pro-
pter metum Iuda-
rum.*

*Cum sero esset, &
fores essent clausæ
propter metum Iu-
daeorum.
Et dixit eis, Pax
vobis.
Turbati enim sunt,
existimantes se spi-
ritum videre.*

*Existimabant se
spiritum videre,
Palpate, & videte.*

*Ianuis enim clausis
Christus ingressus.
Quis non intrat per
ostium, sur est, &
latro.*

*Viderunt loca Cla-
vorum, & gavisæ
sunt.*

*Et dixit eis iterum,
Pax vobis, &c.*

Illæ ferent aromata, hi flagella ;
Effundent illæ oleum, hi cruorem,
At quid nunc est, quod in cœnaculo
Fletus, dolorisque convivæ
Spei suæ damnis nutriunt edaces metus ?
Meminere Judæorum minas.

Et Præceptoris non meminere promissa ;

Orto jam Sole sero adhuc est apud eos,

Quia clausis januis ingredi prohibent unū dicitur

Vel invitus tamen ille ultro se ingerit ;

Enituntur silentes tenebræ vocalem Solem ;

Videtur ; & auditur ille, nec creditur ;

Pacem precatur,

Et novos ciet sua pace conflictus,

Ascendunt cogitationes

Quæ de Erebo, non de Cœlo venient ;

Omnem colligunt in oculos sensum,

Et adhuc jam non mulieribus, sed sibi ipsi in

creduli

Apertis oculis somnari se putant.

Visum jubentur emendare per tactum ;

Et in carne Domini suam cœcitatē palpant.

Apprehendunt manibus Veritatem,

Quam mentibus non potuerant ?

Seu illum per Ostium intrasse non credant,

Adhuc non furem reputant, sed Pastorem,

In stuporem degenerat hæsitatio,

Timor in Gaudium ;

Legitur in vulneribus gloria bellatoris ;

Vestigia mortis fiunt novæ vitæ prælagia ;

Renatum magis, quam hilaratū quisq; se credit

Dum ex eo quod redderetur, amissum reputat

bonum

Præteriti æquitatem doloris

In Argumentum lætitiæ laxioris assumit.

Pacis suæ Prodigio Deo,

Pacem semel dedisse non sufficit.

Qui per primam excitata jam bella sedaverat

Excitanda compescere voluit per secundam.

ELOGIUM XCI.
APPARET PISCANTIBUS;

Ioan. 21.

Intentis muneri suo,
Vel non spectatus Christus assistit.
Theatrum illi jucundissimum, Societas operosa,
Ad cujus delicias vel à summo mane festinat.
Arti suæ, quam tam male Aulicismo mutaverat,
Redditus Petrus
Exempli sui violentia socios trahit.
Alumnos lucis nox inimica ludificat;
Illis nec ad quietem utilis, nec ad laborem.
Captant Paupertati subsidia,
Non illecebras voluptati.
Et adhuc retibus suis sola tædia colligunt.
Fugant prædam, qui fugerant præceptorem;
Inveniunt in Piscibus metus suos;
Metiuntur Christi præsentia commoda
De damnis absentia;
Parcunt tamen querelis, votis contenti,
Et patientia lucro refarciunt.
Temporis, somnique jacturam,
Provocat Dei liberalitatem avaritia maris;
Honesti olim comes laboris, nunc merces est;
Quia nullos traxere pisces
Novum attrahunt Piscatorem
Stat Jesus jam extra procellæ ditionem in litore;
Pulmentum exigit, dare paratus;
Interrogat ut homo, mox operaturus ut Deus,
Invitat ad mensam, quos nondum idoneos
Invenit ad pugnam,
Vocat Pueros, qui & se matre adhuc egerent,
Et se viros diffiterentur
Territi larvis malorum.
Tanquam cum pueris ludit Providentiæ suæ
ludos.
Revocat ad dexteram
Quos præteritus turbo ad sinistram abjecerat;
Creat iis novam de utili labore lætitiã:

L 4

Supplet

Post resurrectionem, adhuc piscatoriã exercuerunt Christi Discipuli, Manifesto stetit Iesus in litore.

Dixit Petrus, vade piscari, & responderunt venimus & nos.

Per totam noctem laborantes nihil ceperant.

Omnes enim eo relicto fugerunt in horto.

Nullam Apostolorum querelam in illo infortunio legitimus.

Iussit illos mittere rete in dextram Navigii.

Pueri nunquid habetis pulmentum. Chrysol. serm. de Cæco.

Idem serm. 78.

Quare Christus pueros vocavit Apostolos.

Ludit enim Dei providentiã in orbe terrarum.

Chrysol. ubi supra.

*Impletum Rete
magnis piscibus.*

*Prius Ioannes dixit,
Dominus est.*

*Chrysol. serm. 78.
Innocentia nun-
quam nuda est,
reatus semper re-
fugit ad velamen.*

*Idem ibidem.
Ceteri autem navi-
gio venerunt ad lit-
tus.*

*Albidus ad interro-
gationem P. tri,
Domine hic autem
quid?*

*Recumbentibus
undecim apparuit
Iesus, & exprobra-
vit incredulitatem
eorum.*

*Obsequium Ami-
cos, veritas odium
parit.*

*Apostoli laurenti
in Academia Chri-
sti.*

Supplet de largitate sua,
Quod defuerat illorum fortunæ,
Implet ipse retia magnis piscibus,
Quos illi trahendo faciant suos.
Deteguntur Dilecto piæ amantis infidiæ;
Agnoscitur ex beneficio,
Qui non innotescebat ex vultu;
Victus Petrus videndi acie,
Primas sibi vendicat in Amoris ardore.
Non excussit illi reverentiam desiderium præce-
ptoris;
Deo horret nudum se sistere jam non innocens,
Alter post lapsum Adam ad velamen festinat,
Nec interim ineptiam reputat,
Quod qui nudus in navi fuerat,
In Mare se demergat indutus,
Festinant ceteri impari cursu, quia nec pari fide,
Agunt iterum Dei Commensales tripudia;
Stupent in uno ferculo plura Miracula;
Attendunt comedenrem, obliti quid comedant,
Expiscari Dei curant arcana saturi piscibus;
Adco hominibus unum dedisse beneficium,
Est alterius desiderium injecisse.

ELOGIUM XCII.

ASCENSURUS SUIS VALEDICIT,

Marc. ultimo. Luc. 24. Act. Apost.

Collige, mi bone hospes, sarcinulas;
Gratus accidere Mundo non potes,
Qui vitia palpare non nosti,
Rarus in terris
Qui beneficia utilitate metiatur,
Vulgus id unum credit prodesse, quod placet
Ægrotum plenisque
Sola linimenta remedia sunt,
Ubi ferrum, aut ignem ulcus exquiras,
Tolerabilior habetur Ægrotudo, quam Medicus,
Gymnasiarcha severus
Ne Rude quidem donandis
Incogitantiam disciplinæ condonat,

Im-

Imminent feriæ

Et palæstra tua non mitescit Athletis;
 Torques eos præfens,
 Ut vel pudori suo resurrexisse te credant.
 Adulari cuiquam, ne in extremis quidem officiis, &c.
 Veritas potuit.

*Exprobravit incredulitatem eorum,
 & duritiam cordis,*

Recumbentibus querulus conviva supervenis;
 Et voluptatem, quam spectatus fecisses,
 Intercludis auditus.
 Collecturos probrosa quæq; hominum
 scommata

*Gaudebant viso
 domino, & eo atdita
 to tristabatur, quia
 objurgati.*

Ad difficiliorem patientiam
 Per hæc prævia tentamenta disponis.
 Periculorum filia securitas est;
 Qui te semel iratum pati potuerant,
 Iram omnem jam potuere contemnere.
 Instructurus fori tui cognitores,
 Quo mitius in aliena inquirant piacula,
 Illis opportune exprobras sua.

*Ex periculis enim
 securitas nascitur.*

Agnosco & in hoc ipso aliam innocentem ver-
 sitiam,

*Ex Trid. institutum
 penitentia Sacra-
 mentum, Quorum
 remisistis, &c.*

Quo desiderium tui mitius tuos premat,
 Studes asperos imitando mores minuere.
 Atqui suavitatem tuam semel expertis
 Nulla crees injuria fastidium tui.

Recte philosophantes, vitia non monitorem
 odere;

*Hoc est in Die Ju-
 dicii, cum redibit
 exigere rationem
 de creditis.*

Dummodo habeant te placatum in reditu,
 Licenter asperum tolerant in discessu.

In affectu tuæ violento Clementiæ
 Peregrinus ut es, diutius hæere non potes.
 In fidelitate correctæ fidei magistros instituis;
 Vis mundum is credere,

Cum ipsi non crediderint tibi.

Proregibus tuis univerforum Dominus
 Nullam oram non subjicis.

*Euntes per Mun-
 dum universum,
 predicare Evan-
 gelium, omni crea-
 tura.*

Pollicitus peregrinationum sodalem alterum te
 Præmunis Viatico plane te digno,
 Novo Magia ad exantationem serpentium,
 Nova lingua ad eruditionem rudium,
 Nova penitæ ad curationem ægrotorum

*Hoc est Paraclon-
 tum, Spiritum
 veritatis, qui de
 meo accipit.*

*Pradicate Evange-
lium omni creatu-
re, &c.*

*Alludit ad Sacra-
menta Baptismi,
Chriftatis, &c.*

*Quare Christus
discessurus toties
iteraret, Pacem
meam do vobis,
pacem relinquo
vobis.*

Energumenos Spiritus tui jubes
Suam salutarem dementiam aliis instillare,
Et coactas in obsequium Gratiae elementis,
Prima salutis in homine semina

Rigare aqua, impinguare oleo, fovere flamma,
Persuasum vis Mundo.

Te illi suam non solum pacem eripere,
Sed & tuam relinquere,
Et opportunè sanè,
Suspitari enim volueram.

Repetiisse te rem quam attuleras,
Cum nullam post te pacem invenerim.

ELOGIUM XCIII.

ASCENDIT TRIUMPHATOR IN COELUM.

Marc. 16. Act. Apost. Primo.

*Ex monte Galilee
cur Christus in
Coelum conscende-
rit.*

In coelum te, nisi ardua, non deducant.
Illuc properanti per montium apices iter est;
Quo Christus ascendit per gradus,
Saltu venire quid speres?

Ex Specu Betlem in Calvariae clivum profecit;
Inde in Olivetum, unde in Emphyteum.

Ne mireris in homine motum,
Qualem non miraris in aqua,
Non ascendit & ipse sublimius,
Quam ante descenderit.

*Qui descendit, ipse
est, & qui ascendit.*

*Elias raptus in cur-
ru ignea notissimus.*

Elias major telluri rapitur;
Non unus speret Spiritum duplicem Elifaeus,
Igneo tamen non effertur in Curru,
Ne qui ignem missurus in terras venetit,
Possit argui furaturus venisse.

*Christi triumphus
non nisi inter oleas;
quia triumphus
misericordiae.*

*Et nubes suscepit
eum ab oculis coe-
lum.*

Cui sola Lenitas triumphus est,
Habet in Oliveto Palmerum.
Gentes domitas in hac ne quaere.

Coram Deo unica triumphandi causa
Se ipsum vicisse.
Post dies decem

Pretiosa descensurus in pluvia.

Ascendit

Ascendit in Nube

Ex Orbe, in quo tam male exceptus egrediens,
Pulverem non excussit e pedibus,

Sed attraxit

Nunquam gravis telluri,
Nisi cum eam onere levaret suo.
Quam inhaereret hominibus conjice,
Qui tali glutino inhaeresceret saxis,
Quæ condoluerant morienti.
Meruere oscula triumphantis,
Jam non futurus Viator
Ipsos in terra propemodum
Oblitus est pedes.

Se in itinere non trito sequutis,
Quid utilius relinqueret, quam vestigia?
Primus à Dei Urbe Lapis hic esto;

Quo qui venerit,

In illius finibus esse se sciat,

Non uno hic Dei digito, sed bino pede,
Ea scripta lex homini,

Ut cœlum, nisi tellure calcata, non speret,

Triumphalis Cœlitibus Dies,

Eos candicare jussit in vestibus.

Hæc in Regno Innocentiæ purpura est.

Humanitatis facti sunt Candidati,

Ex quo titulus hominis

Dignitas esse cœpit in Deo.

*Preceperat suum
ubi vos non receperint,
excute pulverem de pedibus.*

*Saxa in illius obsequio
fracta sunt.*

*Iter salutis ad eam
diem utique ignotum,
& a nullo tritum.*

*Alludit ad lapides
indices distantia in
publicis viis.
Et olim in Sine
lex scripta digito
Dei.*

*Quare in albis apparere
cœperint Angeli post Christi
triumphum.*

*Alludit ad Candidatos
Consulatus, & aliarum dignitatum
apud antiquos.*

ELOGIUM XCIV.

LINGUARUM IMBREM PLUIT
IN SUOS.

Act. Apost. cap. 2.

Quæ ascendit ad veri Jovis dexteram

Aquila,

Illi non ministravit fulmina,

Sed excussit.

Extulit Cœlum e terra halitus,

Quid mireris in aère Meteora?

Venti, & fulmina

*Aquila magna-
rum alarum. Chri-
stus.*

*Poeta vero Aquila
ministrare Iovi
fulmina sangebant.*

*Meteora ignea, ut
Cometa, &c. ex ha-
litibus terra
ascendentibus, sicut*

Sub- & venti.

*Tellus sublimata
humanitas Christi.
Ad illud cum cō-
plerentur dies Pen-
tecostes.*

*Quare sederint
igneæ linguae supra
singulorum cervi-
ces.*

*Expectabāt, ut da-
retur illis de Cælo,
quomodo, quid lo-
querentur.*

*Latebant in Cœna-
culo propter me-
tum Iudeorum.*

*Dixerunt Turbae,
ecce omnes isti e-
brii sunt.*

*Ut enim impleatur
vacuum, ascen-
dunt gravia, de-
scendunt levia.*

*Quare factus de
Cælo sonus, tanquā
advenientis spiritus
vehementis.*

*Dixerat olim
Deus, nō permane-
bit Spiritus meus
in homine, quia
caro est.*

*Pharos maritimæ
turris in cæco errā-
tibus rectum indi-
cat iter.*

Sublimata trahunt de tellure materiam,
Inanes ultra esse non decuit homines,
Cum jam complerentur & dies,
Deprehensus in tempestate
Ireitur à piscatoribus Deus,
Et mitiora consentiens in jura captivus,
Indices iracundiæ flammæ
Ponit emblemata Charitatis,
De linguarum semine cordium messor
Supra vertices statuit
Sublimiora Mortalibus loquuturas,
Taciti, ex quo sine Verbo discipuli,
Dum non jam verbum à lingua,
Sed à Verbo linguas expectant,
Assiduis ubi lacrymis agnoverunt,
Fetti adhuc
Spiritus Domini super aquas.
Per Judæorum metum
Ad Dei proficientes amorem,
Cœnaculum abstinentia dedicantes
Linguas attraxere silentio,
Ebiertatem jejunio contraxere,
Terra iterum sine Christo.
Inanis, & vacua
Eam infert igni violentiam,
Ut descendat.
Parentium tormina
Expertum Cælum est,
Cum Veritatem, & Justitiam
Diu desiderato puerperio daret in lucem.
Quando quidem jam perfecerat opus suum,
Sedit opifex spiritus,
Utique permansurus in homine,
Quia caro jam non est,
Portus Salutis
Ne in cæco errantibus frustra pateret,
Multiplici munitus est Pharo.
Felix quicumque
His iter suum regat indicis.

ELO-

ELOGIUM XCV.

GLORIA SUA MUNDUM IMPLET.

Abjecit Cœlum fulmina; inerte jam est,
 In ejus expugnationem
 Securi nunc Titanes, assurgite,
 Admisit de terra Colonias,
 Tueri se à Terrigenis, vel si velit, non possit,
 Extra tellurem
 Homo homini jam lupus non est
 Ubi livor locum non habet,
 Nemo fratrem patiatur excludi.
 Quamquam, quæ necessitas oppugnandi nunc
 Cœlum,

Quod in reciproca commercia
 Cum tellure consensit?

Datus aliquis utrinque Obses est Deus;
 Descendit Paracletus, ascendit Christus;
 Qui tamen toto non contentus Empyreo,
 Excursionibus assiduas agit in terram,
 Nulla illi voluptas regnare,
 Si non regnet cum multis,
 Occupat aras prope omnes jam solus;
 Ipse Sacerdos, ipse Victima, ipse omnia est;
 Alium Matrem jam bella non invocant;
 Alium Neptunum navigia non implorant;
 Adempta Cyprus Veneri, Delos Apollini,
 Creta Jovi.

Ignorat Ægyptus Isidem, Arcas Alcidem;
 Roma ipsa, quæ tota Pantheon fuerat,
 Per piscatoris annulum
 Uni desponsa jam Numini,
 Multiplicem de Diis suis obrulit Hecatombem.

Citra Vitium aurium verus Midas,
 Universa quæ tetigit, aurea fecit.
 Pretium ejus in flagella usq; manavit,
 Nobilitavit opprobria, quia pertulit;
 Calamitates nuda jam nomina sunt;
 Acquisiêre vim beneficii
 Ex quo Dei filio pates in fortuna nos reddunt.
 PRO-

Fulmina hæc impietatem petebant, erant autem tanquam lingua.

Alludit ad fabulam Gigantum notissimam.

Cælo tellus conciliata, & utrinq; obsides dati, hinc Christus, illinc Paracletus.

Patet id, quia & ad Pauli oppugnationem descendit.

Christus Divinitatem omnem Mundo supplet.

Omnium enim nationum Deos acciperat.

Midas quidquid tangeret in aurum vertebat, ex Poetis. Beati enim qui illas patiuntur.

Pontifex enim, ser-
uus servorum in-
scribitur & tamen
illius dignitas pri-
ma est.

Omnis enim doctri-
na, Christum scire,
quod unum doce-
bant Apostoli.

Ad illud, in nomi-
ne meo Dæmonia
ejicient, montes
transferent &c.

Monachi in sylvis
Fauni sanctissimi.

Fiunt enim omni-
bus omnia, ut de se
Paulus.

Christus suorum
magis moribus,
quam voce lauda-
tur.

Martyres in Thea-
tris Gladiatorum à
Christo calicibus
dati.

Probrosam antea servi nomē,
Prima nunc Dignitas est.
Supremæ Majestatis ambitio
Libertos suos omnes Reges inungere ;
Unde Chryisma quod adhibet
Non tam Athletas armat ad pugnam,
Quam regni candidatos inibat ad Coronam.
Athenas ubique circumferunt
Semivocales Galilæi ;
Et literata omnis de Jesu est ;
Plena definitur philosophia, illum scire,
Plena felicitas, illum diligere.
Antiquat jura omnia nomē novum ;
Motis fluctibus Remora
Fixis sit vehiculum Montibus.
Immutavit Arcopago Judices,
Citco Gladiatores.
Feris Eremos eripit ;
Et dat Ascetis.
Monstra Naturæ minuit,
Et auget Gratiæ.
Faunis sylvas, sed pudicis exhilarat,
Protheis Urbes,
Sed solam versatilibus in Saltirem.
Velint nolint, omnia Christo dant gloriam,
Vel beneficiis affecta, vel pœnis.
Quo major illi tamen laus sit esto tu melior.
Nulla illi panegyris gratior,
Quam quæ se dignis venit ex Moribus.

ELOGIUM XCVI.

STEPHANI AGONEM STANS
SPECTAT.

Act. Apostol. cap. 7.

Pellite, populi,
Feras, & Mirmillones è Theatro ;
Mitiores de Gladiatoribus suis ludos
Date Mundo Christus instituit.

Pri.

Primicerius Purpuratæ Legionis
 Certam sibi, suisque Victoriam
 Coronat vaticinatus in nomine
 Facturus periculum fortitudinis,
 Qua plenus erat,
 Cum tuta Judæorum feritate committitur.
 In tam dutas cervices allisum,
 Integro capite rediturum ne puta,
 Incircumcisos Corde
 Circumcidere Verbi Dei gladio satagit;
 At Orpheus alter,
 Arte, quam auditore felicior,
 Præter lapides nihil penitus ad se trahit.
 Cæli Siren innoxia
 Eos incidit in Ulysses,
 Qui malo suo perfidiæ alligati
 Aures contineant, saxa projiciant.
 Non tolerant Emphatici gravitatem sermonis
 Mentis levissimæ
 Ex carne toti
 Respondere spiritui nesciunt,
 Unde quas non habent à Doctrina suppetias,
 A furore mendicant
 Exerceri in Urbe
 Inurbanitas tanta non potest,
 Ex illa egrediuntur Academici, redituri Lectores,
 Et vestibus ad Pauli pedes abjectis,
 Illi Apostolorum prælagiunt.
 Novi Gigantes
 Cælum saxis aperiant,
 Aliis tamen, non sibi.
 In homine jam pleno Gratia
 Locum ira non invenit
 Etiam de alieno peccato Justitiarum suarum
 Cumulat.
 Et lapides accipiens, preces reddit.
 De hostibus sollicitus, de se securus,
 Pro iis pronus in genua,
 Pro se stans rogat.
 Nec enim impetrari Saulus à Deo

Oratio

Ita fere illum vocat Petrus Damianus.

Stephanus plenus gratia, & fortitudine.

Dura cervice, & incircumcisi corde. Gladium Spiritus, qui est Verbum Dei.

Ipsè enim etiam saxa traxit, ut Orpheus. Novissima fabula.

Non poterant resistere Spiritui, qui loquebatur, ideo et continuerunt aures suas.

Quare ejecerint eum extra Civitatem.

Ad Apostolorum enim pedes iis diebus abiciebantur vestes & alia quæ possiderentur.

Ita fere S. Hilarius loquens de S. Stephano.

Pro se stans, pro hostibus flexu genibus quare rogavit.

*Quare stantem, &
non sedentem vide-
rit Christum.*

*Videbant faciem
ejus tanquam fa-
ciem Angeli.*

*Quare dicatur in
Domino obdormif-
se, & non mortuus
esse.*

*Ita fere Chrysol. de
Conversione Pauli.*

*Paulus in suis epi-
stolis quare se A-
bortivum vocaret.*

*Descendit enim &
propter illum in
terras.*

*Speciosa nequitia,
quia plausibile erat
apud Iudaos, Chri-
stum persequi.*

*Quare Christus o-
rationem Stephani
pro Saulo non illico
exaudierit.*

*Abundantius a-
mulator paterna-
rum traditionum.*

Oratione quacunque potuerat,
Sui causa prostrato

Honoris gratia Christus assurgit.

Tantæ virtuti suam quodammodo sedē cedens,
Omnes Martyres venerantur in primo,
indulget illi

Non Angeli solum faciem, sed & sortem.

Cui Vita labor fuerat, mors summus est.

Credas non attingisse lapides mentem.

Quæ vel sub ipsis obdormivit in Domino.

ELOGIUM XCVII.

SAULUM EX EQUO DETURBA-
TURUS DESCENDIT.

Act. Apost. cap. 9.

Gigantem paritura torquetur Ecclesia,
Et quasi nova Rachel,

Dum Benoni suum animat, exanimatur.

Quidni demum se Abortivum agnosceret

Qui se publica natum meminisset in via?

Qualem hominem Paulum credam,

Quem rauri fecerit Deus,

Quanti totum propemodum humanum genus?

Illius unius gratia

Exhibitum universis iteravit obsequium;

Exivit rursus à Patre.

Et Grassator beneficis insidiatus Viatori

Speciosa illum nequitia spoliavit.

A Protomartyre diu rogandus haud fuit,

Ut in hanc vellet expeditionem assutgere;

Ho vix audito protinus stetit,

Quasi qui festinaret ad opus;

Non dilaturus ne per momentum quidem

Hoc cœlo Gaudium,

Nisi triumphus debitus Stephano.

Eum quodammodo per dies aliquos

Retraxisset à Saulo.

Legis Idololatra.

Quam non, quia Dæi.

Sed

Sed magis quia Patrum erat, amaret;
 Acceptis litteris tumidus,
 Conceptis suppliciis truculentus,
 Erebo, quam Damasco jam propior,
 Serenitatem omnem
 Nubelucida involutus amisit,
 Ferre Equus non sufficit hominem
 Vel ipsi jam gravem Deo,
 Allisus in terram concipit desiderium Cœli,
 Et per Tirocinium tenebrarum
 Initiatus ad lumina,
 Cœcus ad cœtera omnia, Deum videt.
 Dejectum non sodales solum,
 Sed & lux ipsa destituit.
 Fortunata tamen dejectio,
 Quæ cœcatum erronem deducit in Vicum,
 Qui & vocatur Rectus, & est
 Jam tum Christo configuratus
 Resurgit & ipse post triduum,
 Et de rebus jam non ut ante judicans,
 Mutatos sibi intelligit oculos,
 Non ademptos.
 Squammas non exiit, nisi redactus ad angustias
 Serpens,
 Et Vas electionis,
 Nisi lustralibus prius undis ablutum,
 Suavissimi nominis aromataria non impletur.
 Ut philosophiæ nostræ prima Theoremata
 Esse de patientia scias,
 Quid ante omnia doceatur attende.
 Prima Doctorum gentium collata cognitio, con-
 tinet;
 Non quanta agere illum oporteat,
 Non quanta pati.

*Nubes lucida cir-
 cumfulsit illum.*

*Erat per triduum
 non videns.*

*Dixit Dominus ad
 Ananiam, quare
 Saulum nomine
 Tarsensem in vico,
 qui dicitur Rectus,
 Se Christo configu-
 ratum saepe Paulus
 profitetur.*

*Ceciderunt ab ejus
 oculis tanquam
 Squamæ, &c.*

*Vas electionis est
 mihi ut portet no-
 men meum, ideo
 jussit abluere per Ba-
 ptismum.*

*Ostendam illi, quã-
 ta oporteat illum
 pro nomine meo
 pati.*

ELOGIUM XCVIII.
 VENIENTIS AD JUDICIUM
 APPARATUS.

Matth. 24. Luc. 23.

K

Hor-

*Judicii dies ferme
semper Dies Do-
mini dicitur in
Scripturis.*

*Arescentibus ho-
minibus, peribit
mundus, non item
iis lacrimantibus.*

*Alludit ad para-
bolam Zizanio-
rum.*

*Vallis videlicet Io-
saphat, in quam o-
mnes cogendi.*

*Pugnabit orbis ter-
rarum contra in-
sensatos.*

*Moriuntur misera-
tiones in ordine ad
malos non sic in or-
dine ad bonos in die
Judicii.*

*Stella quare ca-
dent de Cælo, &
virtutes cælorum
commovebuntur.
Stella oculi cæli
passim dicuntur.*

*Omne nos & om-
nia nostra manife-
stari oportet ante
tribunal Christi.*

*Fulgebunt enim
sicut Sol in perpe-
tuas æternitates.*

*Vnde terra motus
magni per loca.*

Horrescite diem Domini, Desides servi,
Differte lacrymis incendium Mundo;
Nisi arescentibus hominibus arsurus ille non est

Nutrite fiduciam Vestram,
Qui à Principibus appellatis ad Deum.

Sedebitis & vos quandoque, qui statis,
Purgando tritico

Sua decreta Area est,

Et omnis Celsitudinis fæces,

Una Vallis expectat.

Supremum terris bellum

Indicit ruda novissima,

Et sub irati numinis signa

Omnem contra insensatos cæli militiam vocat

Hoc quasi cornu ferali.

Ad venationem Vulpecularum progreditur
Deus.

Canit receptui Miserationibus suis,
Iisque morientibus

De Mundi incendio rogam facit

Egregius cujusque operis Licitator

Hasta posita Crucis suæ

Voce Præconis Regni sui autionem edicit.

Descendunt accusare sidera, quos nox texit.

Sistuntur & ipsa iudicio,

Quæ lumina tenebrionibus ministrarunt.

Cæli oculi perspicere propius appetunt,

Qui habeatur, in tanta multitudine

Pro Cælo delectus

Cupidi ipsi etiam arcanorum,

Ubi omnia evulgantur, accurrunt.

Contagium telluris

Innocentes impiat faces;

Quæ in Cælo sidera fuerant

Cum terras atigere, fulmina sunt,

In Beatorum Corporibus

Exceptura tot Soles,

Stellas jam à se projicit Dei Domus.

Sibi pessimè conscium

Cor terræ palpitat,

Et unde quaque concepto igne febricitans

In san-

Infans fatigat moribus Phrenesim suam.
 Sessuri Judicis metu
 Festinant elementa reddere
 Qui singulis debent.
 De cadaveribus, quæ absumpserunt,
 Ne ipsos quidem retinent Cineres,
 Hæc, qui legis, intellige.
 Non nisi opponendæ vitis hominum
 Commoventur Virtutes Cælorum.

*Elementa tunc ma-
 gno impetu corru-
 ent, & mortui re-
 surgent, tam qui ab-
 undu, quam qui à
 flammis absumptie*

*Quare dicantur
 commoventur Vir-
 tutes cælorum.*

LEOGIUM XCIX.

JUDEX SEDET IN VALLE
 JOSAPHAT.

Aperti Dei libri sunt; claudite vestros, Morrales.
 Timere, Reges, Judicium Pauperum,
 Quorum ultioni totus hic decretus est Dies.

*Sedit Iudicium, &
 libri aperti sunt,
 &c.*

*Omnes enim Iudi-
 ces Pauperes, quia
 piscatores.*

*Alludit ad titulos
 humanarum digni-
 tatum, Celsitudinis,
 Serenitatis, &c.*

*Veniet Christus in
 nube cum potestate
 magna, & maje-
 stata.*

*Inimici Crucis,
 quorum finis inter-
 ritus.*

*Sol convertetur in
 tenebras, & Luna
 in sanguinem.*

*Operiet enim mun-
 dus se cinere in in-
 cendio illo supremo.*

*Quare tam boni
 quam mali coram
 Christo sistendi sint.*

Incidistis & vos
 In Piscatorum retia, magni Pisces;
 Nec frangere potestis illa, nec fugere,
 Dedocete Vos sublimia
 In vallem abjecti,
 Nec atedete posthac serenitatem jactare.
 Qui nubi factæ fulminibus subjaceri s. Cuique
 Regno suus in Cælo Cometes
 Finem denunciat.
 Quærit Crux transfugas suos,
 Et in unum collectis insultat.
 Submitunt sidera faces venienti;
 Fit illi concolor Luna per sanguinem;
 Sol vero hac erubescencia non contentus
 Ne Maculas & ipse detegat suas
 Lumina contegit.
 Non profuturam pœnitentiam
 Agit Mundus in Cinere.
 Pullulat undiquaque populus Mortis,
 Et hujusce pars populi summi Reges,
 Pat in omnibus nuditas, dispar causa;
 Nisi quod omnes
 E communi naufragio enatarunt.

K 2

Non

Non admittunt vestem aliam Christum induit
Cæteris vero, utpote ad flagella paratis,
Nulla permittitur.

Cadere Montes velit ambitio se ruente,
Qui thesauros suos omnes
Abdiderunt in terra

Omne quærunt à terra subsidium.

Avent redite Matris in viscera,

Ex quo id ipsum, quod nati sunt,

Definit iis esse beneficium, & fit pœna.

Tolluntur in aëra,

Qui nunquam toti inhæserè telluri,

Et gravitate Morum

Levitatem hanc assequuti, tripudiant.

A filio hominis exercetur humano more Judi-
cium;

Mitis nescit esse crudelibus, crudelis mitibus.

Damnatur unusquisque

Se teste, se accusatore, se Judice,

Et qualem illum passi sunt alii,

Talem & ipse patitur Deum.

Declina nequitiam, qui forum non potes,

Quamdiu trepidus non fueris, te securū ne puta,

Cogita perire te posse, ne pereas.

*Dicent montibus,
cadite super nos, &
collibus, operite
nos.*

*Melius enim erat
illis, si nati non fuisset.*

*Rapiemur obviam
Christo in Aëra ex
Apostolo.*

*Iuxta promissum,
qua mensura mensi
fueritis, remetietur
& Vobis.*

*Quare dicatur
Christus, ad iudi-
cium veniens, non
filius Dei, sed filius
hominis.*

*Ideo beatus qui
semper est pavidus.*

ELOGIUM C.

E TRIBUNALI IN SOLIUM MI-
GRAT, UBI REGNAT IN ÆTER-
NUM, ET ULTRA.

Peracta Dei fabula

Recognoscuntur Actores,

Et unum, & idem

Personas, & scenam sequitur fatum.

Ubi nunc homines, ubi urbes, ubi Mundus est:

Ubi eris & tu, qui hæc legis.

Morti ipsi sua quoque mors imminet,

Fiet illi Carnifex sui,

Cum cæterorum esse desierit.

*Dei fabula miran-
dus à philosophis
dictus.*

*Elementa enim
equè ac homines
magno impetu
transient.*

*Sibi, ubi enim ces-
set vita, mors &
ipsa cesset necesse
est.*

Ut quid sint, quæ in Mundo vides, intelligas,

Quæ sint futura cognosce,

Omnia Cinis,

Sed colore vario pretium mentiuntur.

Expecta diem,

Quæ sola suam mentibus lucem reddat,

Internosces malos à bonis,

Cum utrosque distinxerit Deus.

Nulla Zizaniis reverentia collecto tritico.

Vasa decoris imbuet æternus odor.

Vasa nequitiae recoquet æternus ignis.

Abradentur è Mundo

Monumenta omnia scelerum;

Ne ipsa quidem jam extent eorum loca

Nova tellus educetur, & novum Cælum.

Dejectis Hædis ad tormina,

Assumet Agnus Agnos ad pasqua,

Exutus horrorem Judicis

Majestatem induet Regis.

Omni soluta jam compede

Evolabit ad originem suam libera Probitas;

Nullo jam illam ambiente contrario

Fines suos constituet perennem pacem,

Steteris hæcenus, sedere nunc potes, mi Jesu,

Bonus, & malus in loco suo sunt,

Vindici criminum, curator Virtutum,

Nemo negotium jam facest.

Nullus tibi superest labor, nullus & mihi.

Non habui ubi quiescerem opportunius,

Quam ubi te sedentem relinquo.

Gigantis emensus itinera

Oti necessitatem contraxi.

Pinxi ego te coloribus plane non tuis:

Felicius exprimam, si te videro.

Amendo corrigam, quod scribendo peccavi.

Scatebit, fateor, vitiis sæculi sui opus,

Et in Area Bellonæ conceptum

Plumbeum totum erit, ac ferreum;

In Margaritis tamen

Nubilo, & fulguranti genitis cælo,

*Dies jam non solia
sed Domini, quia
clarior, adeo utumi-
nabit abscondita.*

*Triticum enim in
horrea, zizania in
fornacem mitten-
tur.*

*Odium Dei in Pec-
catorum & peccato-
res.*

*Ite maledicti, &c.
& Venite Benedi-
cti.*

*Tollentur boni cum
Christo in aëra.*

*Locus malorum
Erebus, unde Petrus
de Iuda ut abiret
in locum suum.*

*Qua occasio au-
ctori concludendæ
hic elogia sua.*

*Vita Christi Gigan-
tis iter, ait enim:
exultavit ut Gi-
gas ad currendam
viam.*

*Difficile pingimus,
quem non vidimus:
Christum autem
non nisi in cælo vi-
debimus sicuti est.*

*Hoc est Taurini,
ubi scripsit hæc au-
ctor inter ferales,
bellorum strepitus.*

Quo Jure, serenitatis, quam nunquam agnovere,
Nitorem exigas?

*Margarita macu-
losa ex Plinio si ni-
bila caelo concepta.*

*Alludit ad tellu-
rom vi pulveris
tormentarii iis die-
bus, quibus haec
scriberet, saepe con-
cussam.*

*Æmus Mons
Martis, ut Parnas-
sus Apollinis.*

*Christus Pax no-
stra, qui fecit in-
traque unum.*

*Ætas horum stu-
diorum utique bel-
la non sunt.*

In tanta rerum vertigine severus mihi nimium et
Si meis exigas rectitudinem omnem in sensibus,

Apud nos, ne ipsa quidem tellus, jam stas;
Et stem ego à me nunquam diversus?

Inter tot, qui me ambiunt montes,
Æmus est mihi multiplex, Parnassus nullus,

Pro Apolline, & Musis
Odiola circa me Monosyllaba

Mors, & Mars perstrepunt,
Nisi esses ipse Pax nostra,

Ne de te quidem cogitare potueram.

Hæc si te igitur exornant studia,
Redde illis ætatem suam.

Quamdiu minor non sit licentia gladiis,
Nulla sit calamis,

*Lava Deo, ac aeterno ejus Filio Christo
Jesuo, nec non Deiparæ Virgini,
ac spanso Josepho.*

INDEX.

INDEX

IN ELOGIA OMNIA.

Numerus Elogia, non paginas notat.

A Bnegario sui doctrina difficilis. 16	Apostolorum in gratiam quantafecerit Christus. 19
Adulationum Regnum Aula. 51. 5. 56.	De iisdem multa. 19. 24. 26. 90. 92. 35.
Agri eius cum Discipulis. 43	Arca cœli visa Romæ Christo nato. 5
Agricultura Sanctorum qualis. 25	Aquæ, quæ fluxit à Christi latere, interpretatio 69. & per totum. 76.
Adolescentia nullius secura, nisi sub tutela Mariæ Virginis. 71	Ardor Christi quantus. 76.
Adulari nulli unquam potuit Christus. 92	83. 26.
Amoris ecstasis Christum in ærem elevavit. 77	Aula inimica veritatis. 7. 51.
Amor adultus Christus nudus in cruce. 77	Aula Christi servis perniciosissima. 52.
Amoris officina in Petra. 76	Aulam Christus non nisi vinctus frequentat. 52.
Amoris idioma verum Christus invenit. 76	Aulæ gratificari noluit Christus. 55.
Amoris Symbolum Christus Crucifixus. 64	Aulæ ignotissima veritas. 56
Amor verus quis. 15	Aulæ negat Christus doctrinam suam. 56
Amicitia inter impios qualis. 56	Avaritia utilis ad salutem, quæ. 28.
Amicus bonus Christus. 76	Avari curatio difficilis. 28
Ambitio Christi ex miseris. 62. 64. 65. 66.	Avarus ad calumniandum pronus. 42
Angelorum in Christum reverentia. 87	Avaritia prodiga. 42
Anni fores Christi sanguine liniuntur. 6	Aurum magnes cordium. 8
Animæ Christi ad corpus ejusdem affectus. 47	Magnes ferri. 12
Andræ unde tantus in Crucem amor. 19	Aures non natæ excipiendis turbæ tumultibus. 35
	Archisynagogi filia curatio. 77

K 4

Ardua

Ardua aggredi nemo debet sine consideratione diurna. 16	miseratus ex corde. 76
Ascensio omnis inter homines tumultuosa. 23	Calamitas alit Dei reverentiam. 76
Ascensio Christi in Cœlum. 93	Calamitates à Christo nobilita- tæ. 95
Attentio ad cultum Dei quanta requiratur. 51	Cananæ in orando Peritia. 29
B aptizati homines cur vo- luerit Christus. 17	Centurionis pro seruo cura. 3
Baptismus Christi. 17	Charitas Christi in homines quanta. 77. 88. 93. 64. 41.
Beneficentia Christum celari non patitur. 3	44. 45. 30
Beneficia exprobrare Deus ne- scit. 66	Charitas Christi quàm admira- bilis. 5
De Beatitudine Theſes Christi. 21	Quàm vehemens. 6
Ad Beneficentiam Christus quàm pronus. 30	Charitatis lex à Christo com- mendata. 27
Beneficia Dei, & ipsa onerant. 31	Circumcisio Christi. 6
Beneficentia primus vitæ fru- ctus. 31	Clamoris Christi in Cruce my- ſteria 72
Beneficentia Christi impatien- tia. 33	Clavi Christi in fræna converſi. 81
C œlum post Christum nul- li non patet violentiæ. 95	Clementia Christi quanta. 85
In cœlum nonniſi per ardua iter 93	50
In cœlum ne Christus quidem saltu venit, sed venit quos- dam quasi per gradus. 93	Clementia Christi puniendo 29
Cœlum post Christum com- mercia iniit cum tellure. 95	Clementia Christi in hostes. 66
Cæci nati curatio, & virtus, 34	70.
Calamitatis præſagium ingens læticia.	Columna Christi, 81
Calamitatibus trahimus Chri- ſtum ad nos. 41. 43. 44. 45	Ejus ad illam flagella, & i- gnominia. 57
Calamitates noſtras Christus	Conſuetudo laudabilis nulla eſt oçcaſione intermittenda. 46
	Corpora beatorum quàm pul- era. 98
	Christus ſigmaticus ſervus A- moris. 6
	Christus venit mittere gladium. 5. 6
	Christus perditis exitum attu- lit. 48

76 tiam.	Christus cælitum summa cura.	Christi pectus somnum conciliat agnis.	63
	7		
ilita.	Christus sine felle.	Christi latrocinium multiplex.	65
95	Christus retinendus.	13. 38	65
a. 29	Christus faber nostræ felicitatis.	Christi dolor ex malis nostris.	67
cura.	16		
nines	Christus Thesaurus ingens.	Christus nostris commodis	19
4. 41.	Christi morum sctavitas.	semper patatissimus.	22 71
nira-	Christus solus dignus regnare.	Christus gemit ad mala nostra,	
5	22. 24	& non gemit ad sua.	72
6	Christi reverentia quanta in natura.	Christus sedet à dextris Dei.	23 100
com-	Christus alienus ab omni ja-	Christus personarum non accet-	
27	stantia,	ptor.	30
6	Christus pascitur emolumentis nostris.	Christus quàm avidus salutis nostræ.	25. 26. 28 31. 37
my.	Christo omnis hora quasi sexta,	Christus omnis nobis causa sa-	
72	& meridiana.	lutis.	26 32
verfi.	Christus sollicitus pro salute nostra.	Christus miserorum magister.	26 33
a. 85	Christus infatigabilis.	Christus miseros semper quærit	27. 95 34
o 29	Christi sagacitas in judicando.	Christus Hercules Palæstinus.	27 36
s. 66	Christus ruinas nostras reficit	Christus Theatrum, & Orche-	28 36
81	Christi bonitas quanta,	stra divinitatis.	29. 39. 43. 50 36
& i-	Christus mortuus cur non solutus in Cincres.	Christus finis omnium.	79 38
57	Christi mansuetudo quanta.	Christi præsentia quàm utilis.	85 38
ulla	Christus voluit magis amari quàm coli.	Crucis amor in Christo quantus	11. 19. 55. 72
nda.	Christi amor in suos.	Crux arborum omnium ambitio.	41. 44. 45. 46 13. 80
pul-	Christus incantator beneficus.	Crux hæreditas servorum Christi.	45. 46 19
98	Christus Patronus noster ad Patrem.	Crux Insula fortunata.	45 77.
sA-	63	Crux machina oppugnando Cælo opportuna.	77. 80
um.	Christus Patronus noster ad Patrem.	Cruci sepultæ Epitaphium.	63 80
rtu-	63		
hi-		K §	Crux

C ruce Thronus Christi.	61	Deus quos occupat, pellit ad summa.	9
C rucem cur horreant homines.	61	Deus inimicus otii.	3
C ruce cur figi per clavos Christi voluerit.	63	Deus eludit perditorum confi- lia.	9. 10
C rucis fructus Arboris vitæ sui- ctibus melior.	62	Deus scribit, & in marmore læ- sus.	27
C ruce Christiani militis Clypeus	63	Deum quærentibus relinquen- da turba.	28
C ruce nil carius Christo.	64	Deus nostris nos punit inventis,	40.
I n cruce magis quam alibi a- agnosci vult Christus.	66	Deus promissa sua in donis ex- cedit,	56
C rucis inimicos amare Christus non potest.	76	Deus miseris addictissimus.	31
C rucis socios quam appetat Christus.	73	Deus exprobare nescit benefi- cia.	66
C ruce Cathedra Christi.	76	Deus agnoscitur non ex vultu, ut homines, sed ex manu.	89
C ruce in ultimo die.	99	Deus iis beneficiis, quibus inju- ri homines.	34
C rucifixi Jesu mysteria.	77	Deus solus solari miseros po- rest.	36
C uriositas vel in cœli oculis.	98	Discordia, & scissionis inimi- cus Christus	62
D æmonis artes in perni- ciem hominum.	35	Doctrinæ Christi mores ejus cohærent.	15. 21
D eliciis vitæ hujus inhære re- suscitus non vult,	43	Doctrina Christi sublimis.	21
D elictos à se Deus excludit.	19	Duris, ac asperis pascitur Chri- stus.	18
D eique, motus ad beneficen- tiam.	3		
D eique bonitas quanta.	27		
D eique beneficia impatientes ex- poscimus.	89		
D eoque amisso, nihil ultra homini superest.	42	E liam quare vere non voca- verit in Cruce Christus	73
D eoque & hominibus servire nefas.	60	Engaddi vineæ cur floruerint Christo nascente	
D esperatio sæpe remedium spei nostræ.	32	Epitaphium Herodis infanticidi- cæ.	14
D eus mitior ex quo homo	2. 4. 5	Epitaphium Christo sepulto.	79.

Epitaphium malo latroni.	67	Famæ etiam impiorum consul-	
Epitaphium Judæ.	82	tum vult Christus.	48. 53
Epitaphium sepultæ Cruci.	80	Fascinum à Christi oculo saluta-	
Epitaphium spinis, & cæteris		re.	53
dolorum Christi instrumen-		Flagella in Christi manu, jam	
tis	81	flagella non sunt.	40
Eucharistia promissa nato vix		Fons olei Romæ Christo nato.	
Christo.	5		
Eucharistiæ præludia, Nuptiæ		Fons in spelunca Bethlehem.	5
in Cana.	20	Frugalitatis amicus Deus.	22
Eucharistia sacrificium Deo ca-		G Loria Christi mundum im-	
rissimum.	40	plet.	95
Eucharistia incendium homi-		Gloriæ cœlestis imago in Tha-	
nis.	43	bor	
Ad Eucharistiam præparatio.		Gratis Deo agendis homines	
43		impares.	46
Eucharistiæ instituendæ desi-		Gratitudo Christi erga Patrem.	
derium in Christo.	44		83
Eucharistiæ institutio.	45	H abitus pravi difficilis cura-	
Eucharistiæ sepulchrum Chri-		rio.	31. 34
sti, quod sibi adhuc vivens		Hæretici ut Grammatici delusi.	
posuit.	45		
Eucharistia cibus fortium.	46	H æmorrhoidæ curatio.	32
Eucharistia nihil carius Christo.		Herodis infanticidæ calliditas,	
46		Barbaries, Epitaphium.	9.
Eucharistia febrem Amoris in-		10. 14	
cendit in Christo.	62	Herodes cum Pilato redit in	
Exempla Mariæ ipsummet De-		gratiam, & Christum illudit.	
um movent.	2	55.	
Exemplum Dei quàm efficax.		Hominum in Deum avaritia.	6.
5			26
Exemplum malum bono plus		Hominum in Deum severitas	
potest.	41. 55		89
Exempla sua Christus nobis u-		Homines pusillanimes	23
bique relinquit.	37	Hominem solus latiat Deus	24
		Hominum venatio omnium	
		difficilima,	26
F amæ hominū in morte sua		Hominum pro dissimulanda	
consultum voluit Chri-		nequitia artes.	
stus.	66		
		Homi-	

Hominiſ probitas ſalutaris iſ	Humilitatis ſublimitas.	2
ipſis rebus, quas poſſidet	Humilitas Doctrinæ Chriſti	
28	ſumma.	16
Homines ſolis frondibus Deum	Humilitatem ſuadere homini-	
colunt	bus nemo potuit ante Chri-	
39	ſtum.	16
Hominum ſomnolentia ex ab-	Humiles exaltrati	17. 28
ſentia Chriſti.	46. 48	
Hominum infidelitas in amore,	Humilitas trahit oculos Dei.	
50.	28	
Hominum iudicia contempnen-	Humilitas Chriſti Aſcenſionis	
da.	cauſa	93
51		
Homines qui nimis reueretur,	Ieſu nominis dignitas	6
facile trahitur in Dei contem-	Ieſu nominis virtus.	95
ptum.	Ieſu nomen condimentum do-	
59 60	loris.	64
Homines cur Crucem odent.	Ieſu nomen cur Cruci affixum.	
61	64	
Homines malis ſuis quàm in-	Ieſu nominis reuerentia vel in	
hæreant.	Pilato.	64
65		
Hominiſ quàm iuhæſeit	Ieiunium vel in Chriſti tumulo	
Chriſtus.	commendatum.	79
77	Ieiunium Chriſti in deſerto.	
Hominum corda in corde terræ	18	
79.	Ieiunii laudes.	18
Homines inimici bonis ſuis.	Inclinato capite cur mortuus	
85	Chriſtus.	73. 74
Hominum dignitas quanta poſt	Inferni memoria hominem do-	
Chriſtum.	mat,	27
93. 44. 34	Ingratitudo hominum.	33
Homines ideo miſeri quia vo-	Injuriarum quàm immemor	
lunt,	Chriſtus.	53 74
31		
Homines erga Deum ingratiſ-	Injurias inferens magis lügen-	
ſimi.	dus quàm qui patitur.	
33	61	
Hominem illuminat lutum ſuū.	Injurias quam facile condonet	
34	Chriſtus.	66
Homicida quam odioſus Chri-	Injurias facilè condonans filius	
ſto.	Dei agnoſcitur	70
55		
Horoſcopo Chriſti, quare nullus	Injuriarum condonationē quàm	
ex ſeptem planetis potuerit	cura-	
præfici.		
7		
Hospitalitas quanta virtus.	28	
Hospitalitas Deum trahit,	89	

curaverit Christus suadere	70	stus sequitur.	39
mortalibus.	70	Ira miserationem excludit.	59
Injurias condonare Christi exemplo	70	Judicii divini memoria cogendis humanis quam opportuna.	54
Injurias condonanti honore causa	96	Judices non invenit causa non quaestiosa.	55
Christus assurgit.	62	Iudex timidus nuntius scelerum.	54
Innocentiae seculum moriens	62	Iudicium suum assidue nos timere vult Christus.	74
Christus restituit.	62	Iudicii Divini in die extremo	98.
Impiorum regnum instabile.	10	apparatus & horror.	98.
Impiis cum Deo nihil commune.	10	99	
Impii ipsos coelites terrent.	12	Judae impietas pluribus.	48.
Impiorum consilia ipsos perducunt auctores.	12, 14	49	
Impio omnia in damnum cedent.	48. 53	Judae proditoris Epitaphium.	82
Impius dum ruit, magis recedit a Deo.	48	Judaeorum Sabbata deridenda	31
Ab impiis Spiritum suum repetit Deus.	49	Ius in omnia habet, qui Christum habet.	29
Impii Dei oculos odertunt.	53	L aboris amicos nos Christus vult.	19. 24
Impiorum amicitiae quales.	56	Laboris Christi nobis otium perpererunt.	79
Impii suis se describunt in donis.	59	Lacrimae quam pretiosae Deo.	11
Impiorum caecitas quanta.	59	Lacrimae pretium gaudiorum.	25
Impios praecleara consilia horrent.	60	Lacrimae Christi in cruce.	72
Impius suamet ambitione damnatus.	60	Lacrimae tota suppellex Christi.	76.
Impiorum funesti exitus Christum torquent.	72 67	Lacrimis differendum incendum mundo.	98
Impatentia quantum malum.	67	Latrocinia innocentiae Christi.	65
Impatiens injurius Deo patienti secum.	67	Latronis mali pessimus exitus.	76
Imitationem suam a nobis Christi	76		

Latro

Latronis boni Epitaphium.	68	Mariæ occurfus quàm utilis,	
Laurea Christi scientis infirmitatem.	58	gratius,	11
Lazari excitatio, & ejusdem circumstantiæ.	38	Mariæ oblationibus nihil Deo	11
Leprosi decem curati.	33	Maria nubes levis.	13
Liber vitæ Christus.	57	Mariæ domus templum.	15
Libertas à Christo pata.	39	Mariæ contemplatio encyclo-	
Liberalitas Dei in homines.	20	pdæia Christi.	16
26		Mariæ intercessio quàm efficax,	20
Liberalitatis exempla petenda de Cælo.	22	Mariæ labori quanta veneratio	
Liberalitatis Christi argumenta.	63. 73. 78. 31	debita.	61
Liberalitas Dei vel à nostra avaritia provocatur.	91	Maria mundum regit.	71
Lignum materies laborum Christi.	16	Mariæ venerationem moriens	
Linguae damna lugenda.	35	Christus imprimere in hominibus	71
Lingua amica Dæmoni statio.	35	studuit.	71
Lux nobis nulla sine Christo.	8	Mariæ Adolescentum cura	
Luxuria hominum noxia Christo.	58	commissa,	71
		Maria ubi est, ibi & Deus.	73
		Maria quàm dilecta à Christo,	78. 87
		Mariæ in sinu Christi suæ passionis	oblitus.
		Mariæ vel umbra quàm utilis.	38
		Maria cur una cum aliis mulieribus non	venerit ad sepulcrum.
		Maria depository Spiritus Christi.	74
		Maria sexui suo quid meruerit.	90
		Martyres Gladiatores à Christo	dati.
		Martyres omnes veneratus in	primo Christus.
		Mansuetudo Christi quanta.	92
			93

Medius locus propius virtutis Christi.	4	Mortis oblivio hominem perdit.	82
Miraculum nullum majus Christo misero.	55	Mors post Christum mitior.	85
Milites cur infensi Christo.	59	Mortis carcer tumulus Christi.	85
Miseris quàm bene affectus Christus.	61. 72. 91	Mortis experientia ingens eruditio.	
Miseriarum, quàm avidus Christus.	65. 69. 73	Mors melior quàm vita.	38
Modestia Christi quanta.	39.	Mulieret quare ab Angelis à se pulcro deterritæ.	85
Modestia Deo violentiam infert.	32	Muliere, secreta facile produnt.	77.
Morborum causas non amat Christus, licet amet eorundem effectus		Mulieret cur ante viros de resurrectione cognoverint.	90
Monumenta cur aperta in morte Christi.	57	Mundus Emergumenus à Christo curatus.	18
Monitores hominibus odiosi.	92	Mundus totus felleus	68
Mollitiei hostis CHRISTUS.	79	Mundus per Christum reconciliatus Deo.	76
Mors post Christum nulla.	11	Mundi nequitia summa.	84
Mortis memoria hominis frænum.	27	Mundi incendium roguis miserationum.	98
Mortis schola homini salutaris.	41	Muneri suo intentis Christus assistit.	91
Mortis Amasius Christus.	41.	N ativitas Verbi æterni.	1
Mortis memoria ne in convivio quidem importuna.	41	Nativitas Christi in Bethlehem.	4
Mors Christi lugenda.	66	Nativitatem Christi quæ sequuta miracula.	5
Mors à Christo debellata.	75	Naturæ deliquit in morte Christi interpretatio.	62. 66. 75.
Mors Christi assiduè contemplanda.	77	Nequitia suos quasi gradus habet.	42
		Nomen Regis ubi accipit Christus, Regio se more gerit.	79
		Nomina	

- Nomina pretiosa sine sanguine non habentur. 6
 Nox inimica filiis lucis. 91
 Nuditatis Christi mysteria. 62
 Nudi cur omnes in iudicio. 99
- O**bedientiæ Præceptor Christi. 15
 Obedientia præparat ad beneficia Dei. 20
 Obedientiam violentam Deus odit. 39 50. 61
 Obedientiæ promovendæ peculiaris Deo cura. 50
 Obedientiæ sacer sensus, aures. 50
 Obedientia cæca quàm utilis. 34
 Olei fons Romæ, Christo nato. 5
 Oracula muta Christo tacente. 5
 Orationis vis quanta. 29
 Osculo Christi sanctificatum est Judæ guttur. 49
 Osculo Judæ profanatus est Christus. 49
 Otii inimicus Deus. 5. 3
 Otii impatiens Christus vel mortuus. 71
 Otiosum odiosum curat hominibus Christus reddere. 39 83
- P**acis amicus Christus. 39
 Pacem cur toties Discipulis dedit Christus. 90. 92
 Parentum debitum in liberorum educatione. 15
- Parfimoniæ amicus Deus. 21
 Paschatis dies quare omnium maxima. 81
 Paschatis vespera cur dicta luce scere. 87
 Passionis desiderium in Christo quantum. 46. 47. 50
 Passionis suæ memoriam ubi extare vult Christus. 61
 Passionis Christi instrumenta Epitaphium. 81
 Passionis suæ memoriam in colloquiis fieri, quam libenter audiat Christus. 89
 Patientia quam Deo grata. 19
 Patientiæ nobilitas. 21
 Patientia Christus probatus Deus. 48
 Patientiæ suæ famam apud homines periclitari Deus non vult. 49
 Patientiæ corona qualis. 58
 Patientia primum doctrinæ Christi theorema. 97
 Pauperum inimicus amicus Christo esse non potest. 42
 Paupertatis voluntariæ origo à Christo. 44
 Pauperes in iudiciis contempti. 55
 Pauli ad Christum conversio. 97
 Paulo Apóstolatus præfagitur ab iis, qui secus pedes ejus vestes deposuere. 96
 Paulus impetrari Ecclesiæ oratione quacunque non potuit. 96

Paulus cur se diceret abortivum.	97	Regno dignus solus Christus.	22
Peccata non merentur Dei beneficia	29	Remedia nostra à Christo.	56
Peccati morsus lethalis	69	Resurrectio Christi, ab Eløg.	85
Peccator tales experitur Creaturas, qualem illum Deus	91	usque ad 93.	
Petri ad Christum vocatio.		Resurrectio Lazari, Filii viduæ	
in illum Charitas.	19.24.91	Nain, filii Archisynagogi.	36.
Petri negatio, & pœnitentia.	52	37.38.	
Petri in hortu zelus.	50	Ramum qua de causa olim	
Pilati nequitia.	56.57.58	voluerint arbores regnare super se.	58
Piscina Probativa, & ad eam miracula Christi.	31	Romana virtus Christo charissima.	
Plausus hominum cur semel admittere Christus voluerit, & eorundem vanitas.	39	Sacerdotes suos Christus redolere terrena non vult.	44
Pietatis calumniatores etiam in Christi schola	41	Sacerdotes etiam malos Christus reveritus.	33.50.51
Pœnitentia mundi inutilis.	99	Sacerdotes si non proficiant mirum.	32
Populus incapax legum.	60	Sacerdos à malo Principe nunquam bonus.	51
Precibus humilitas necessaria.	25	Sacerdotes norma populi.	40
Principum officia sæpè fucata.	54	Salus per solam Crucem speranda.	63
Principes malis ministris obnoxii.	60	Sanguis Christi quam pretiosus.	62
Providentia Dei in suos.	19.23.	Sanguinis, & aquæ fluentis à Christi mortui latere mysteria.	69.76
Providentia divina humanam juvat.	22	Sauli conversio.	97
Pudoris nostri remedium fletus Christi	72	Schola Christi in aperto littore.	19
R egia Christo auctoritas à Cruce.	39	Securitas nobis omnis à Christo.	7
Regis Christi tributa quæ.	59	Servi nomen honorificum ex quo servi formam induit Christus.	9
Reges iungimur omnes à Christo.	59	Servitutis in foemina argumentum capilli vincti.	25
Regnum Christi stabile.	58	Scriptura Sancta ducit ad Christum.	8
Regnum Christi omnium optimum.	58		

L Silentia

Silentii amicus Deus.	1.16	Superbis vel vincis resistit	V
Silentium Apologia Christi.	51	Deus.	56
Silentium apud ineptos oratione		Superbis & crudelibus nullus in	V
aptius.	53	Mundo locus.	19
Simeonis senis viso Christo tri-		Surdi & muti Curatio.	35
pudia.	11	Super Apostolos Adventus Spi-	V
Sindonem facere diu didicit		ritus Sancti.	94
Christus.	61		V
Sindon terræ Christi Mappa.	79	T emperantiæ Magister Chri-	V
Sindon Christi, & ejus elogium.		stus.	19
83.		Templo profanatores puniri	V
Sitis Christi in Cruce mysteria.		40.	V
69.		Tenebrarum in Christi morte	V
Societas Christi quam utilis.	20	interpretatio, 62, 66, 68, 70,	V
Societas malorum quam noxia,		75, 80, 84.	V
8, 9, 10.		Terræ contagium noxium stel-	V
Sol triplex Romæ Christo nato.		lis ipsis.	98
5.		Terræ motus in ultimo die My-	V
Sol spicis coronatus.	5	steria.	98
Solicitudinis amicus Christus,		Thesauus in Christo absconditi	V
15, 18, 21, 22, 24.		74.	V
Somnus Christi ad suorum ex-		Timor salutaris iudicii Dei.	98
perientiam.	23	Timor vanus quam noxius.	59
Somnus quam ferè frater mor-		Tituli Crucis Mysteria.	64
tis.	60	Tribulationes privilegium ami-	V
Sordium inimicus Christus.	78	corum Dei.	23
Spicæ in Cælo Christo pascen-		Trieterica Christi, quæ?	15
te.	5	Triumphus Christi in die pal-	V
Spinarum Deus Christus.	58	marum.	39
Spiritum suum Christus, cui		Tubæ novissimæ clangor my-	V
commendaverit in manus		sticus.	98
Parris.	71	Tumultuum inimicus Deus.	V
Stella Magorum.	7	21, 28.	V
Stellæ cui cadent de cælo in die		V ana gloriæ inimicus Chri-	V
ultimo.	98	stus.	18
Stellarum & Solis pallor in ju-		Vana gloriæ medicamentum	V
dicio.	99	ærumnæ.	33
Stephani Martyrium.	96	Vallis Josaphat feces omnes	V
Sudor Christi in horto.	47	expectat.	98
Umbra		Velle	98

- Velle primus ad veram sapien-
tiam gradus. 31
- Veritas odiosa Aulæ & Mundo.
56
- Veritatis plerique videri volunt
amatores, cum non sint. 56
- Veritas sine phaleris. 58
- Via cœli post Christum jam non
lactea, sed sanguinea. 6
- Victima coronata Christus. 58
- Vigilantes Christum alliciunt.
85
- Vinea suæ quanta cura Christo.
58. 72.
- Virtus qualiter lugeatur à Mun-
do. 75
- Virtutis palæstra feriis vacat. 92
- Virtus vera nullis se claudi pati-
tur terminis, non sic ficta. 57
- Virtutes cœlorum opponendæ
vitiis hominum. 98
- Vita humana quàm misera. 38
- Ultio Christi fit per beneficia.
70.
- Urbes inimicæ Christi. 21. 18
- Vulnera Christi. 86
- Vulnerum ambitio in Christo,
62. 62. 74. 76.
- Zacchæi vocatio. 28
- Zelus Christi pro domo Pa-
tris. 39
- Zelus Christi pro ejusdem ho-
nore. 51

FINIS.

